

Εργατική Πρωτομαγιά Πλατύ ταξικό, αντιπολεμικό κάλεσμα

Η συγκρότηση αντιστάσεων, όρος ζωής για τους εργαζόμενους

Με ανοιχτά τα χειρότερα ενδεχόμενα βρίσκονται οι λαοί και η εργατική τάξη σε όλο τον κόσμο, βαδίζοντας προς την Εργατική Πρωτομαγιά. Η φωτιά που έβαλαν στη Μέση Ανατολή οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές, όχι μόνο δεν λέει να κοπάσει, αλλά αναζωπυρώνεται διαρκώς, με μεγαλύτερη ένταση και πιο επικίνδυνη.

Το κουβάρι των αντιθέσεων, των ανταγωνισμών και των αδιεξόδων του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος μεγαλώνει και μπλέκεται όλο και πιο σφικτά, εγκλωβίζοντας χώρες και λαούς που πληρώνουν βαρύ τίμημα. Είναι το τίμημα που πληρώνουν ήδη οι λαοί του Ιράν, του Λιβάνου και της Παλαιστίνης, οι λαοί όλης της Μέσης Ανατολής, και μαζί τους ο λαός της Ουκρανίας, στο άλλο μεγάλο πολεμικό μέτωπο που παραμένει ορθάνοιχτο για περισσό-

τερα από τέσσερα χρόνια. Είναι το τίμημα που πληρώνει ο λαός της Κούβας, ασφυκτικά αποκλεισμένος από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Είναι το τίμημα που καλούνται να πληρώσουν συνολικά οι λαοί και η εργατική τάξη, προκειμένου να συνεχίσουν να τροφοδοτούνται τα πολεμικά σχέδια του ιμπεριαλισμού.

Πρέπει να θεωρείται από τις πλατιές λαϊκές μάζες «φυσιολογικό» και «αυταπόδεικτο» το πετσόκομμα των δικαιωμάτων τους (εργατικών, κοινωνικών, πολιτικών), η υποταγή στις απαιτήσεις της «πολεμικής οικονομίας». Πρέπει να αποδεχτούν (να πειστούν ή να αναγκαστούν) τις θυσίες που επιβάλλει η πολεμική έκφραση της κρίσης του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Πρέπει να παραβλέψουν ότι, παράλληλα με την επίθεση στους λαούς της Μέσης Ανατολής (και για να είναι αυτή

μπορετή), ξετυλίγεται και μια σφοδρή ταξική επίθεση, με θύματα τις ίδιες. Και με προοπτική, όχι την «ειρήνη» και τη «δημοκρατία», αλλά το γενικευμένο ματοκύλισμα.

Μπροστά, λοιπόν, στο παρόν και το μέλλον της φτώχειας, της εξαθλίωσης, της καταστολής και του πολέμου, το ταξικό κάλεσμα της Εργατικής Πρωτομαγιάς πρέπει να ακουστεί πλατιά και δυνατά. Η συγκρότηση αντιστάσεων και αγώνων, η πλατιά λαϊκή οργάνωση, η ταξική ανασυγκρότηση του λαϊκού και εργατικού κινήματος είναι όρος ζωής. Είναι η μόνη διέξοδος και η μόνη προοπτική. Κόντρα στα κάλπικα κηρύγματα, κόντρα στη μοιρολατρία και τις αυταπάτες. Στον δρόμο που χάραξαν οι εργάτες στο Σικάγο, οι εργάτες το Μάη του '36 στη Θεσσαλονίκη, οι 200 κομμουνιστές στην Καισαριανή.

συνέχεια στη σελ. 2

Μπροστά στον απεργιακό γιορτασμό της φετινής Εργατικής Πρωτομαγιάς το ΚΚΕ(μ-λ) διοργανώνει πολιτική εκδήλωση στον ιστορικό χώρο του Σκοπευτηρίου της Καισαριανής -στην Πλατεία 200 Ηρώων- την Κυριακή 26 Απρίλη, στις 12 το μεσημέρι, με προσυγκέντρωση στις 11:00 π.μ. στην Πλατεία Καισαριανής.

Με φόντο τα πολεμικά μέτωπα που προκαλεί η αιματοβαμμένη «κούρσα» των ιμπεριαλιστών για παγκόσμια κυριαρχία, και τα δεινά που φέρνει για τους λαούς όλου του κόσμου, αλλά και με φόντο τη σφοδρή επίθεση στα δικαιώματα των λα-

ών και της εργατικής τάξης, η φετινή Εργατική Πρωτομαγιά αναδεικνύει ακόμη πιο επιτακτικά την ανάγκη της ταξικής ανασυγκρότησης του λαϊκού και εργατικού κινήματος. Βάζει στην πρώτη γραμμή το καθήκον της λαϊκής και εργατικής οργάνωσης και πάλης, την ανάγκη να πάρουν οι πλατιές λαϊκές μάζες την υπόθεση της ζωής τους στα δικά τους χέρια. Τόσο για ναβάλουν φραγμό στην πορεία που χαράζουν οι ιμπεριαλιστές προς το γενικευμένο πολεμικό μακελειό, όσο και για να χαράξουν τη δική τους προοπτική, την προοπτική της ανατροπής και της κοινωνικής απελευθέρωσης.

Η συμπλήρωση 90 χρόνων από τον αιματοβαμμένο Μάη του '36 στη Θεσσαλονίκη και η δημοσιοποίηση των συγκλονιστικών φωτογραφιών των 200 αγωνιστών κομμουνιστών που εκτέλεστηκαν την Πρωτομαγιά του 1944 στην Καισαριανή, υπενθυμίζουν με τον πιο emphaticό τρόπο ότι αυτό το καθήκον και αυτή η προοπτική μπορούν να υπηρετηθούν μόνο μέσα από τους λαϊκούς-εργατικούς αγώνες και μόνο με οδηγό τις κομμουνιστικές ιδέες.

Την εκδήλωση θα ακολουθήσει ιστορική ξενάγηση στον χώρο του Σκοπευτηρίου.

Ο αντικομμουνισμός σε έξαρση

σελ. 7

Τα κέρδη-ρεκόρ είναι βουτηγμένα στο αίμα εργατών

σελ. 9

Φοιτητικές Εκλογές στις 13 Μάη

Το μέλλον της γενιάς μας βρίσκεται στους δρόμους!

σελ. 21

ΕΠΙΘΕΣΗ ΗΠΑ-ΙΣΡΑΗΛ ΣΤΟ ΙΡΑΝ

Αφιέρωμα σελ. 12-14

Τα αδιέξοδα των ΗΠΑ και η «ταλάντωση» ανάμεσα στους αιματηρούς τυχοδιωκτισμούς και την εναγώνια αναζήτηση εξόδου

Το επόμενο φύλλο της Προλεταριακής Σημαιο θα κυκλοφορήσει αντί Σάββατο, την Πέμπτη 30 Απρίλη

1η ΜΑΗ 2026

Με τους αγώνες και τις κομμουνιστικές ιδέες

Στην αναμέτρηση με την εκμετάλλευση και τον πόλεμο

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ
ΚΥΡΙΑΚΗ 26/4 12:00 μ.
ΣΚΟΠΕΥΤΗΡΙΟ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ
ΠΛΑΤΕΙΑ 200 ΗΡΩΩΝ
ΠΡΟΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ: 11:00 ημ - ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ

ΚΚΕ(μ-λ)

Εργατική Πρωτομαγιά

Πλατύ ταξικό, αντιπολεμικό κάλεσμα

Η συγκρότηση αντιστάσεων, όρος ζωής για τους εργαζόμενους

Συνέχεια από σελ. 1

Είναι ολοφάνερη η ταραχή που έχει πιάσει τα αστικά επιτελεία παντού στον κόσμο. Η συνεχιζόμενη πολεμική ανάφλεξη στη Μέση Ανατολή, τα απανωτά αδιέξοδα που αντιμετωπίζει -πριν απ' όλους- ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός και η ογκούμενη δυσαρέσκεια των υπόλοιπων ιμπεριαλιστών της Δύσης, δεν προμηνύουν τίποτε θετικό για τις εξελίξεις. Το αντίθετο, αναδεικνύουν και υπογραμμίζουν τον κίνδυνο μεγαλύτερης όξυνσης, το ενδεχόμενο νέων, πιο επικίνδυνων τυχοδιωκτισμών και το άπλωμα της αντιπαράθεσης. Γιατί μπορεί ο «ειρηνοποιός» Τραμπ (πρόσφατα και «επί Γης εκπρόσωπος» του... Ιησού!) να κομπάζει για τους «9 πολέμους που έλυσε» (!!!), αλλά η πραγματικότητα είναι εντελώς διαφορετική, αμείλικτη και αυτό το γνωρίζουν πολύ καλά τα ιμπεριαλιστικά επιτελεία.

Ήδη, στο οικονομικό πεδίο οι εξελίξεις, αλλά και οι προβλέψεις, είναι πολύ

χειρότερες από ό,τι αναμενόταν αρχικά. Η διάρκεια του πολέμου και η μη διαφανόμενη έξοδος κλονίζουν όλο το καπιταλιστικό σύστημα και βαθύνουν την κρίση του. Με τον πόλεμο να έχει ξεπεράσει τον ενάμιση μήνα, οι προοπτικές για συνέπειες βραχυπρόθεσμης διάρκειας έχουν ξεχαστεί και όλοι πλέον μιλούν για σοβαρές οικονομικές επιπτώσεις με μεγάλη διάρκεια. Ο ΟΟΣΑ τονίζει σε έκθεσή του ότι ο πόλεμος στη Μέση Ανατολή δοκιμάζει την ανθεκτικότητα της παγκόσμιας οικονομίας. Σε ανάλυση που δημοσίευσαν επικεφαλής του ΔΝΤ προειδοποιούν για στασιμότητα και μία επανάληψη των συνεπειών των πετρελαϊκών κρίσεων της δεκαετίας του 1970, αναφέροντας χαρακτηριστικά ότι «όλοι οι δρόμοι οδηγούν σε υψηλότερες τιμές και χαμηλότερη ανάπτυξη».

Στον ίδιο τόνο, μόνο καθησυχαστική δεν είναι η εικόνα που μεταφέρεται από τον επίτροπο Ενέργειας της ΕΕ, Νταν Γιόργκενσεν. «Πρόκειται για μια μακρά κρίση [...] οι τιμές της ενέργειας θα παραμείνουν

υψηλές για πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα», ανέφερε και προειδοποίησε ότι για ορισμένα πιο «κρίσιμα» προϊόντα «αναμένουμε η κατάσταση να επιδεινωθεί περαιτέρω τις επόμενες εβδομάδες». Η ασφυκτική πίεση που δημιουργεί το σχεδόν πλήρες κλείσιμο των Στενών του Ορμούζ και οι επιθέσεις σε ενεργειακές υποδομές στον Κόλπο έχουν προκαλέσει χάος στις παγκόσμιες αγορές ενέργειας, εκτινάσσοντας τις τιμές και εντείνοντας τους φόβους για μακροπρόθεσμες ελλείψεις και ιδιαίτερα σε χώρες με ενεργειακή εξάρτηση, όπως αυτές τις ΕΕ.

Όπως υπογραμμίζει και η προαναφερόμενη ανάλυση του ΔΝΤ «το σοκ είναι παγκόσμιο, αλλά ασύμμετρο», «οι χώρες που εισάγουν ενέργεια είναι πιο ευάλωτες από ό,τι οι εξαγωγείς, οι φτωχότερες χώρες περισσότερο ευάλωτες από τις πλουσιότερες και εκείνες με περιορισμένα διαθέσιμα περισσότερο από ό,τι εκείνες με άφθονα διαθέσιμα». Και συνεχίζει αναφέροντας ότι οι ευάλωτοι πληθυσμοί απειλούνται και με

άλλους τρόπους. Το ζήτημα των εμποδίων στις μεταφορές και προμήθειες λιπασμάτων αυξάνει τον κίνδυνο επισιτιστικής κρίσης εξαιτίας της πιθανής ανόδου των τιμών. Πιο συγκεκριμένα, αναφέρει ότι, αν η κατάσταση συνεχιστεί μέχρι τον Ιούνιο, 45.000.000 περισσότεροι άνθρωποι θα υποφέρουν από πείνα.

Παρόμοια δυσόιωνες είναι, φυσικά, οι προβλέψεις για την ελληνική οικονομία από σειρά επιτελείων. Το «οικονομικό υπόδειγμα» για το οποίο μιλούσαν πριν από μερικές μόλις εβδομάδες οι -υπερφίαλοι και κενοί- κυβερνητικοί επιτελείς, δεν πάει και τόσο καλά. Από τη Γιούροστατ και το ΔΝΤ, μέχρι το ΙΟΒΕ και το Γραφείο Προϋπολογισμού της Βουλής, αναθεωρούν άρδην όλες τις μακροοικονομικές προβλέψεις για το 2026 που αφορούν την Ελλάδα. Μεγάλη αύξηση του πληθωρισμού, μείωση των ρυθμών ανάπτυξης και μεγάλη αύξηση των τιμών στα ενεργειακά προϊόντα περιλαμβάνουν όλες οι προβλέψεις, σε μία χώρα όπου ο λαός δοκιμάζεται ήδη από

Για πού ξεκινάει η Καρυστιανού;

Την 1η Απρίλη, ημέρα της έναρξης της δίκης των Τεμπών και των γενεθλίων της κόρης της που σκοτώθηκε στο έγκλημα, διάλεξε η Καρυστιανού για να ανακοινώσει την πολιτική της πρωτοβουλία, την οποία ονόμασε «Ξεκινάμε».

Το «Ξεκινάμε» δεν είναι ούτε το όνομα της πολιτικής κίνησης ούτε η πολιτική της διακήρυξη. Είναι η ομώνυμη ιστοσελίδα, η οποία προβάλλεται ως μια πλατφόρμα επικοινωνίας που θα φέρει κοντά όσους μοιράζονται τις ίδιες αξίες, απόψεις και αγωνίες με τους δημιουργούς της.

Η ιστοσελίδα περιλαμβάνει ελάχιστα μικρά σκόρπια κείμενα, με φόντο φωτογραφίες από συγκεντρώσεις για τα Τέμπη και άλλες της Καρυστιανού να απευθύνεται στο πυκνό πλήθος, όπως και δυο τηλεοπτικές της συνεντεύξεις.

Το περιεχόμενο των κειμένων είναι όσο πιο γενικόλογό γίνεται και είναι φανερό η προσπάθεια να μην χρωματιστεί πολιτικά, αλλά να απευθύνεται σε όσο πιο ευρύ ακροατήριο μπορεί. Έτσι, θα βρει κανείς αναφορές στην πατρίδα και το εθνικό συμφέρον, αλλά και στο κίνημα και το κοινωνικό συμφέρον. Θα βρει το όραμα ενός γνήσιου κράτους δικαίου, αλλά και την πεποίθηση ότι οι δίκαιοι και ανιδιοτελείς συλλογικοί αγώνες μπορούν να νικήσουν.

Τέτοιες προσπάθειες ποτέ δεν καταφέρνουν να κρύψουν την πραγματική πολιτική τους ταυτότητα. Κι αυτό γιατί μόνο και μόνο η πρόθεσή τους να εκφράσουν τους πάντες, ανεξάρτητα πολιτικού προσανατολισμού και ταξικής θέσης, βασιζόμενες σε ένα

υποτιθέμενο αντικειμενικό μίνιμουμ σύνολο διεκδικήσεων, είναι μια ξεκάθαρη πολιτική τοποθέτηση προς τα δεξιά.

Πρόκειται για μια σχεδόν κλασική συνταγή που ακολουθούν πολλοί επίδοξοι σωτήρες που έχουν εμφανιστεί κατά καιρούς. Μάλιστα ένας από τους τελευταίους, ο Κασσελάκης, καλωσόρισε την Καρυστιανού στην ενεργό πολιτική και τόνισε ότι έχουν τους ίδιους στόχους, την «κάθαρση του πολιτικού συστήματος και την κατάργηση όλων των πολιτικών ασυλιών». Οι περισσότεροι από αυτούς έχουν εξαφανιστεί και μείναμε με τους κλασικούς, ...πατροπαράδοτους σωτήρες των αστικών πολιτικών κομμάτων, που, άλλωστε, είναι και πιο έμπειροι στο να μας σώζουν! Είναι, βέβαια, πολύ νωρίς για να προδικάσει κανείς αν και το εγχείρημα Καρυστιανού θα έχει παρόμοια τύχη.

Τα κείμενα είναι γεμάτα από καταγγελίες σε ένα διεφθαρμένο, αλαζονικό πολιτικό σύστημα, που προστατεύεται από τις συνταγματικές και νομοθετικές διατάξεις περί ευθυνών των πολιτικών προσώπων, και προβάλλουν τον στόχο της ..εξυγίανσής του, ώστε όχι μόνο να γίνει δίκαιο, αλλά και να υπηρετεί τα συμφέροντα των πολλών. Άλλωστε, η Καρυστιανού έχει δηλώσει ότι προχώρησε στη δημιουργία πολιτικής κίνησης για να καταφέρει όσα δεν κατάφερε μέσω των άλλων οδών σε σχέση με το έγκλημα των Τεμπών.

Προφανώς δεν θα διαφωνήσουμε ότι το πολιτικό σύστημα είναι όλα αυτά και ακόμα περισσότερα και χειρότερα, όμως υπάρχουν λόγοι που τα πράγματα είναι έτσι. Δεν είναι

το κακό το ριζικό της ελληνικής πολιτικής ζωής, που όχι μόνο επιτρέπει, αλλά εκθρεφεί τέτοια φαινόμενα. Ας θυμηθούμε τα βασικά, ότι ένα πολιτικό σύστημα βασίζεται πάνω σε ένα κοινωνικοοικονομικό σύστημα, το υπηρετεί και λειτουργεί με στόχο τη διαίωσή του. Όταν το σύστημα αυτό είναι ο καπιταλισμός, που βάζει το κέρδος πάνω από την ανθρώπινη ζωή, εξ' ορισμού το πολιτικό σύστημα δεν είναι δίκαιο. Και όταν ο καπιταλισμός είναι και εξαρτημένος, όπως ο ελληνικός, η αδικία και η εκμετάλλευση πολλαπλασιάζονται.

Το «Ξεκινάμε» καλεί τον λαό να συνεχίσει να αγωνίζεται για να διεκδικήσει όλα αυτά που δικαιούται. Ο στόχος των αγώνων, όμως, δεν θα είναι η ανατροπή της κοινωνικοοικονομικής βάσης και μαζί της του σάπιου πολιτικού συστήματος που την υπηρετεί, αλλά η -σχεδόν ως δια μαγείας- αλλαγή του προσανατολισμού του πολιτικού συστήματος ώστε να είναι δίκαιο, εξακολουθώντας να υπηρετεί την ίδια άδικη οικονομική βάση!

Από την άλλη μεριά, είναι φανερό η προσπάθεια εκμετάλλευσης των μεγάλων λαϊκών κινητοποιήσεων για το έγκλημα των Τεμπών, με τρόπο πολύ προσωποκεντρικό και, τελικά, μικροπολιτικό για μια κίνηση που θέλει να κάνει τη διαφορά στην πολιτική ζωή της χώρας! Αναφέρεται πως η πολιτική κίνηση «γεννήθηκε από τη λαϊκή υπόδειξη», πως η Καρυστιανού «προσέληκε στην προσοχή ολόκληρης της κοινωνίας, αλλά και τη συστράτευση ενός τεράστιου τμήματός της (...) εκπροσώπησε ένα μέρος της,

(...) εξέφρασε κάτι βαθύτερο και συλλογικό». Μέχρι και ο Ναζήμ Χικμέτ επιστρατεύτηκε με την αναφορά σε «κάθε άνθρωπο, που τον "εμποδίζουν να βαδίζει"».

Εκτός από το ότι σχεδόν οικειοποιείται τον αγώνα όλων των συγγενών των θυμάτων των Τεμπών, παραβλέπει σκόπιμα το γεγονός ότι ο κόσμος που κατέβηκε στις μαζικότερες κινητοποιήσεις για τα Τέμπη είχε και πολλούς άλλους λόγους να διαδηλώσει και να διαμαρτυρηθεί εκτός από το έγκλημα. Λόγους για τους οποίους το «Ξεκινάμε» δεν λείπει σχεδόν τίποτα: την πολεμική απειλή, την ακρίβεια, την κατάργηση των δικαιωμάτων των εργαζόμενων, τις διαγραφές των φοιτητών, την φασιστικοποίηση της πολιτικής ζωής. Αλήθεια, τι γνώμη έχει η πλατφόρμα για τα πειθαρχικά στο δημόσιο; Μήπως τα θεωρεί θετικό βήμα στην κατεύθυνση της εξυγίανσης;

Οι γνωστές τοποθετήσεις της για τις αμβλώσεις και τη συνάντηση Μητσοτάκη-Ερντογάν, όπως και το (ακροδεξιό) ποιόν κάποιων συνεργατών της, των οποίων μαθεύτηκαν τα ονόματα, φωτίζουν τον δρόμο για τον οποίο ξεκινάει η Καρυστιανού. Είναι ένας δρόμος που δεν έχει σχέση με τις πραγματικές ανάγκες του λαού σε μια τόσο κρίσιμη περίοδο για τον κόσμο και τη χώρα. Ένας δρόμος που αποπροσανατολίζει και εγκλωβίζει τη δίκαιη οργή και αγανάκτηση των μαζών, όπως και την απαίτησή τους για μια καλύτερη ζωή και ένα διαφορετικό μέλλον, σε μονοπάτια ακίνδυνα για τους πραγματικούς υπεύθυνους των δεινών τους.

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την **ΕΚΔΟΣΗ**

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgml@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

την τεράστια ακρίβεια και τους ισχνούς μισθούς. Και η κατάσταση θα χειροτερέψει ακόμη περισσότερο εάν -όπως όλα δείχνουν- αναθεωρηθεί ο προϋπολογισμός για το 2026, αφού είναι προφανές ότι μία τέτοια αναθεώρηση θα φέρει ακόμη μεγαλύτερη λεηλασία του λαϊκού εισοδήματος και μεγαλύτερο πετσόκομμα σε κοινωνικές παροχές.

Πώς να «μπαλωθεί» αυτή η κατάσταση με την αύξηση-κοροϊδία του κατώτατου μισθού ή με το κουπόνι για τα καύσιμα, το fuel pass, που δεν αρκεί ούτε για ένα γέμισμα του ρεζερβουάρ; Πώς να ξεγελαστεί ο λαός, όταν την ίδια στιγμή τα κρατικά έσοδα από τη φοροληλασία έχουν εκτοξευθεί, όταν τα κέρδη μεγάλων καπιταλιστικών επιχειρήσεων (όπως των εταιρειών ενέργειας) αυγαταίνουν, όταν επιδοτείται το ληστρικό εφοπλιστικό κεφάλαιο και, φυσικά, όταν νέα, τεράστια κονδύλια αναμένεται να φορτωθούν στην πλάτη του για πολεμικούς εξοπλισμούς;

Και σε τι μπορεί να ελπίζει αυτός ο λαός (όπως και οι λαοί όλου του κόσμου) πέρα από τις δικές του δυνάμεις και τους δικούς του αγώνες;

Μήπως να ελπίζει στις κάλπες και τις κάθε λογής εκλογικές αυταπάτες, τις οποίες καλλιεργούν διάφοροι πρόθυμοι για λογαριασμό του ντόπιου αστικού πολιτικού συστήματος, που παραδέρνει στην τρικυμία του και αναζητά ισορροπίες και διαφυγές;

Μήπως να ελπίζει στα νέα μορφώματα, Τσίπρα και Καρυστιανού, που έρχονται δήθεν για να εκφράσουν τη λαϊκή δυσαρέσκεια και να παραμερίσουν τις «κακοδαιμονίες» της αστικής πολιτικής, ενώ στην πραγματικότητα έρχονται να διαχειριστούν τη λαϊκή δυσαρέσκεια για την προώθηση μιας ίδιας κι απaráλλαχτης πολιτικής;

Μήπως να ελπίζει στον συνδικαλισμό των εργατοπατέρων και στην εργατική αριστοκρατία της ΓΣΕΕ, που αποτελούν το μακρύ χέρι της αστικής πολιτικής στο εργατικό κίνημα, διαχειρίζονται εκατομμύρια ζεστού χρήματος και επιλέγουν χλιδατούς προορισμούς για τα συνέδριά τους, μακριά από τους εργαζόμενους και υπό την προστασία των ΜΑΤ;

Ή, μήπως, να ελπίζει στο «ταξικό αντίβαρο» του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ, που κομπάζει για τα εκατοντάδες σωματεία, ομοσπονδίες και εργατικά κέντρα που ελέγχει, αλλά στην πραγματικότητα, το μόνο που έχει να επιδείξει είναι υποταγή στην αστική νομιμότητα, αποπλισμό της εργατικής τάξης και υπονόμευση των εργατικών αγώνων και κάθε αγωνιστικής προσπάθειας;

Ίσως, βέβαια, να πρέπει να ελπίζει στην ήττα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού από τη Ρωσία ή το Ιράν, ή στις αντιδράσεις των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, όπως του προτείνουν διάφορες φωνές στην Αριστερά, επιβεβαιώνοντας την πολιτική τους θολούρα και την ανεμπιστοσύνη τους στις λαϊκές μάζες.

Όμως η Ιστορία έχει δείξει ότι η μόνη διέξοδος για την εργατική τάξη και τους λαούς βρίσκεται (όπως βρισκόταν πάντα) στους δικούς τους μαζικούς αγώνες, για τα δικά τους ταξικά συμφέροντα. Καμία προοπτική δεν μπορούν να αναζητήσουν στους κάθε λογής «προστάτες» ή στον καταστροφικό μονόδρομο της κυρίαρχης αστικής πολιτικής. Καμία ελπίδα δεν μπορούν να τρέφουν, αν δεν συγκροτήσουν τις δυνάμεις τους, αν δεν συμβάλουν στην ανασυγκρότηση του λαϊκού-εργατικού κινήματος. Σε κόντρα με την αστική ιδεολογία, με οδηγό τις κομμουνιστικές ιδέες, για την ανατροπή του συστήματος της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης, για την οικοδόμηση της σοσιαλιστικής κοινωνίας. Αυτό ήταν και αυτό συνεχίζει να είναι το ταξικό μήνυμα της Εργατικής Πρωτομαγιάς.

Αποψη

Με σοβαρούς τριγμούς είναι αντιμέτωπη η κυβέρνηση της ΝΔ, που έχει βρεθεί ξανά περικυκλωμένη από απανωτές αποκαλύψεις για την υπόθεση του ΟΠΕΚΕΠΕ. Τις πρόσφατες εξελίξεις πυροδότησε η διαβίβαση των νέων δικογραφιών από την ευρωπαϊκή εισαγγελία στις ελληνικές δικαστικές αρχές με εμπλεκόμενα δεκάδες στελέχη, εν ενεργεία και πρώην βουλευτές, αλλή και υπουργούς της ΝΔ. Παράλληλα, η ανακίνηση και του ζητήματος των υποκλοπών με τις εν εξελίξει δικαστικές έρευνες και τον προσδιορισμό ημερομηνίας για τη δίκη σε δεύτερο βαθμό έχει προσθέσει άλλον ένα σοβαρό πονοκέφαλο στην κυβέρνηση. Και αν δεν ήταν ήδη αρκετός ο καταϊγισμός των λεγόμενων σκανδαλίων για να νίξει με τη μπόχα του συστήματος τον λαό και τη νεολαία, η μέχρι στιγμής κυνική επικοινωνιακή διαχείριση τους από την πλευρά των κυβερνητικών στελεχών συνιστά άλλη μια απόδειξη της σαπίλας των κυρίαρχων δυνάμεων. Το ρουσφέτι βαφτίστηκε «πολιτική διαμεσολήβηση» και η μετατροπή των εργαζόμενων σε εξαρτημένη από βουλευτικά γραφεία άβουλη πελατεια ανακηρύχθηκε σε πεμπτούσια της αστικής τους δημοκρατίας!

Βέβαια, η ενόχληση που εμφανίζουν δημόσια παράγοντες της κυβέρνησης δεν αφορά μόνο την επιτάχυνση

που διαμορφώνουν οι διεθνείς εξελίξεις, η βασική αιτία πίσω από αυτό δεν είναι άλλη από την πλήρη ταύτιση του συνόλου των αστικών πολιτικών δυνάμεων στις κύριες κατευθύνσεις του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου. Κανείς δεν μπορεί να παρεκκλίνει από την αντιλαϊκή-αντεργατική επίθεση, που αναμένεται να κλιμακωθεί, και την υποταγή στα σχέδια των ιμπεριαλιστών σε μια περίοδο έντονης ρευστότητας και παρόξυνσης των ανταγωνισμών παγκοσμίως. Αυτά, εξάλλου, αποτελούν και τα διαχρονικά κριτήρια ανάδειξης σε υπεύθυνες θέσεις στο εξαρτημένο εγχώριο πολιτικό σκηνικό.

Συνεπώς, με αυτά ως δεδομένα, βοά η αδυναμία της αστικής αντιπολίτευσης να διαμορφώσει, ακόμα και σε ρητορικό επίπεδο, το οποιοδήποτε αντιπαραθετικό αφήγημα στην κυβέρνηση της ΝΔ προκειμένου να περιοριστεί το ρήγμα που έχει ανοίξει ανάμεσα στον λαό και το αστικό πολιτικό σύστημα. Ακόμα και προς τη διαφιλονικούμενη και παραδοσιακή βάση των συστημικών κομμάτων, δηλαδή τα μικρά και μεσαία στρώματα, διαπιστώνεται δυσκολία απεύθυνσης και άρσης της προσωρινής εμπιστοσύνης που είχαν δώσει στη ΝΔ με το 41% του 2023. Γι' αυτό και το μόνο που μένει στον αντιπολιτευτικό λόγο είναι η ατελείωτη σκανδαλολογία και ...το ανύπαρ-

Μπορεί η κάλπη να χωρέσει την τρικυμία του αστικού πολιτικού σκηνικού;

της φθοράς και της απαξίωσής της στα μάτια των μαζών. Αφορά και το γεγονός ότι, όπως φάνηκε από την αρχή της υπόθεσης του ΟΠΕΚΕΠΕ, είναι ξεκάθαρο σε όλους ότι με εργαλείο τον ΟΠΟΚΕΠΕ βρίσκεται σε εξέλιξη άλλη μια παρέμβαση του ευρωπαϊκού παράγοντα στα εσωτερικά της χώρας. Φυσικά, κάθε άλλο παρά χίτηκαν οι εκπρόσωποι της ΕΕ, των λόμπι και της ατελείωτης ρεμούλλας από τα φαινόμενα διαφθοράς και απάτης στο εγχώριο πολιτικό σκηνικό. Άλλωστε είναι υπεύθυνη η ίδια η ΚΑΠ και οι κατευθύνσεις της για το ξεκλήρισμα της φτωχομεταστροφής αγροτιάς, που έστρωσαν το έδαφος για να ανθίσουν τέτοια φαινόμενα διαφθοράς και απάτης. Διαμέσου των αποκαλύψεων, ωστόσο, τμήματα των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών ασκούν πιέσεις στην κυβέρνηση, δεδομένης και της πολύχρονης επιλογής της να προσαρμοστεί πλήρως σε κάθε απαίτηση που της τίθεται από τους υπερατλαντικούς της προστάτες, που κορυφώθηκε μάλιστα το τελευταίο διάστημα με την εμπλοκή της χώρας στην πολεμική επιδρομή των ΗΠΑ και του Ισραήλ στο Ιράν.

Δεν είναι καθόλου τυχαία η πρόσφατη αποστολή του Σαμαρά σε ομιλία του στο κοινοβούλιο, ότι «ο ΟΠΕΚΕΠΕ προέκυψε από την Ευρώπη. Και δεν μπορεί να "είμαστε Ευρώπη α λα καρτ!"». Όπως δεν είναι καθόλου τυχαία και τα δημοσιεύματα της WSJ για τη συμπερίληψη της Ελλάδας από τον Τραμπ στην ομάδα χωρών της Δύσης που πρέπει να «επιβραβευτούν» για τις υπηρεσίες τους, σε αντιδιαστολή με τα πιο «δύστροπα» κράτη του σκληρού πυρήνα της ΕΕ! Με λίγα λόγια, η κυβέρνηση βρίσκεται ανάμεσα στις συμπληγάδες της αντιπαράθεσης των δύο πυλώνων της εξάρτησης, Αμερικάνων και Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, και καλείται να διαχειριστεί το τίμημα.

Το πλαίσιο που διαμορφώνεται στη βάση αυτή, όμως, αφορά το σύνολο του αστικού πολιτικού συστήματος, που υφίσταται τους κλυδωνισμούς της γεωπολιτικής αναταραχής και σαλπίζει την πορεία του προς τις πιθανές πρόωπες εκλογές που φαίνονται στον ορίζοντα, χωρίς να έχει ολοκληρωθεί ούτε στοιχειωδώς η διαδικασία αναδιμόρφωσής του. Η υπόθεση της οικοδόμησης ενός δεύτερου συστημικού πυλώνα, εναλλακτικού στη ΝΔ, έχει πάει περίπατο εδώ και καιρό. Και πέραν της αβεβαιότητας

κτο πτυχίο του Λαζαρίδη, μιας και επί της ουσίας καμία από τις κυρίαρχες δυνάμεις δεν μπορεί να διαφοροποιηθεί από τις κεντρικές κατευθύνσεις της κυβέρνησης.

Η κατάληξη του τελευταίου συνεδρίου του ΠΑΣΟΚ για μη συνεργασία με τη ΝΔ δεν φαίνεται να του δίνει κάποιο αέρα, ενώ καθόλου σίγουρο δεν είναι ότι δεν θα... τσαλαπατηθεί, αν την κρίσιμη στιγμή το απαιτήσουν ξένα και ντόπια κέντρα εξουσίας. Παράλληλα, χωρίς να έχει καλά-καλά λύσει το θέμα της εύρεσης νέων προσώπων, το rebranding του Τσίπρα μπορεί αναγκαστικά να μείνει στα μισά, με τις εξελίξεις να τον αναγκάζουν να ανακινώσει εσπευσμένα την ίδρυση κόμματος. Το ίδιο ισχύει ακόμα περισσότερο και για το νεοσυντηρητικό και αντιδραστικό κόμμα Καρυστιανού, που βιάστηκε να ανακινώσει όνομα την ημέρα της έναρξης της δίκης για τα Τέμπη. Αν συνηπολογίσουμε και την Πλεύση Ελευθερίας, που από πέρσι φληετάρει με τον Κασσελάκη, αλλή και την ολοκλήρωση της διάσπασης της Νέας Αριστεράς υπό τη σκιά του Τσίπρα, βλέπουμε ένα αδιαμόρφωτο ακόμα συνονθύλευμα που ετοιμάζεται για να ζητήσει την ψήφο του λαού, οικοδομώντας ένα νέο σώμα αυταπατών και χαμηλών προσδοκιών.

Όμως, η απαξίωση του αστικού πολιτικού συστήματος από τις λαϊκές μάζες αποτελεί ένα κρίσιμο πολιτικό δεδομένο. Και αν το εκλογικό αποτέλεσμα του 2023 δεν ήταν παρά μια στρέβλωση της πραγματικής κατάστασης που επικρατεί στις συνειδήσεις των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων, ακόμα περισσότερο ισχύει αυτό στη σημερινή φάση. Η οργή και η αγανάκτηση και πολλώ δε μάλλον, τα ζητούμενα της πάλης του λαού δεν χωράνε στην κάλπη!

Δυστυχώς, η πρόσφατη ιστορία δείχνει ότι και η Αριστερά -επίσημη και ανεπίσημη- θα σπεύσει πολύ σύντομα να ράψει εκλογικά κουστούμια, κηρύσσοντας αναβολή της -όποιας- ενασχόλησης της με το κίνημα για τη μετεκλογική περίοδο. Ο λαός και η νεολαία, όμως, έχουν ανάγκη περισσότερο από ποτέ την ενίσχυση της γραμμής της μαζικής πάλης. Κόντρα στις νέες αυταπάτες και την υπόκληση σε εκλογικές ατζέντες, γιατί το ίδιο το σύστημα και η πολιτική του είναι τα μεγαλύτερα -και νόμιμα- σκάνδαλα!

**Σαθρό το κατηγορητήριο
για «τρομοκρατία»,
της λεγόμενης
«δίκης της έκρηξης
των Αμπελοκήπων»...
Σχεδόν 1,5 χρόνο
προφυλακισμένος
ο Νίκος Ρωμανός...**

Με κατηγορίες για «συγκρότηση και ένταξη σε τρομοκρατική οργάνωση» στο αντίστοιχο δικαστήριο (Τριμελές Εφετείο Κακουρηγμάτων), ξεκίνησε την 1/4 η δίκη των 5 κατηγορούμενων για την έκρηξη σε διαμέρισμα πολυκατοικίας στους Αμπελοκήπους, τον Οκτώβρη του 2024. Μετά και την απόρριψη του αιτήματος της υπεράσπισης, η δίκη θα γίνει από Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο, λόγω του πολιτικού χαρακτήρα των αδικημάτων. Είναι φανερό, αλλά και αποτυχημένη, η προσπάθεια να χαρακτηριστεί το αδίκημα ως συνδεδεμένο με την «τρομοκρατία». Οι μάρτυρες ανέφεραν πως δεν γνώριζαν καν τους κατηγορούμενους ούτε κάτι άλλο για την υπόθεση, ενώ οι καταθέσεις τους εστιάστηκαν στις... φθορές του κτιρίου! Οι φθορές αυτές μεθοδευμένα δεν έχουν αποκατασταθεί, γι' αυτό είναι ακόμα κλειστά τα διαμερίσματα, τάχα λόγω ασφάλειας, για να παρουσιαστεί ως πολύ μεγάλη η ζημιά, ενώ, την ίδια στιγμή, μαγαζιά στην ίδια πολυκατοικία λειτουργούν κανονικά! Την ίδια στιγμή που αμφισβητούνται τα πολιτικά κίνητρα των αδικημάτων, είναι εμφανής η ενοχοποίηση του αναρχικού φρονήματος των κατηγορούμενων, κάτι που υπεράσπισε η κατηγορούμενη Μαριάννα Μανουρά, ενώ η υπεράσπισή της τόνισε και το προφανές, πως η έκρηξη δεν είχε στόχο την ...πολυκατοικία και τους ενοίκους της. Εξοργιστικό είναι το γεγονός πως ο «συνήθης ύποπτος» Νίκος Ρωμανός βρίσκεται προφυλακισμένος απ' τον Νοέμβρη του '24, με μοναδικό «στοιχείο» κάποιο δακτυλικό του αποτύπωμα που βρέθηκε σε μια σακούλα στο διαμέρισμα, σε κινητό δηλαδή και μεταφερόμενο αντικείμενο... Το ίδιο ισχύει και για έναν ακόμα κατηγορούμενο. Καμία «εμπιστοσύνη» δεν πρέπει να έχει κανείς στους μηχανισμούς καταστολής του αστικού κράτους, που έχουν αποδείξει επανειλημμένα το ρόλο τους ως μηχανισμοί φακελώματος, στησίματος σκευωριών και «μαγειρέματος» στοιχείων και αποτελεσμάτων. Χτυπητές παλαιότερες περιπτώσεις ήταν αυτές του Άρη Σειρηνήδη το 2010 ή της Ηριάννας το 2017. Η όλη υπόθεση βρωμάει μεθόδευση και πολιτική στοχοποίηση. Ταυτόχρονα, η απαίτηση για την απελευθέρωση του Νίκου Ρωμανού, για να σταματήσει η φυλάκισή του, είναι δίκαιη και πρέπει να πραγματοποιηθεί άμεσα!

114 προσαγωγές...

...πραγματοποίησαν οι αστυνομικές δυνάμεις τα ξημερώματα της Κυριακής 29/3 στα Εξάρχεια. Για δύο ολόκληρες ώρες, ΜΑΤ και ΟΠΚΕ είχαν εγκλωβίσει 100 άτομα σε μπαρ της περιοχής, εργαζόμενους και θαμώνες, με αφορμή κάποιες φωτιές σε κάδους σκουπιδιών και κάποια «επεισόδια» που δεν τα αντιλήφθηκε κανείς, το βράδυ του Σαββάτου. Οι αστυνομικοί χτύπησαν τα στόρια του μαγαζιού, επιχείρησαν μάλιστα να ανοίξουν την πόρτα με τροχό, ενώ πολλοί προσαχθέντες μεταφέρθηκαν με χειρο-

**δημοκρατικά
δικαιώματα**

**Διεθνής σύνοδος, «made in USA»,
κατά του λεγόμενου
«αριστερού εξτρεμισμού»**

Αποδίδοντας «διεθνή διάσταση» κι εντάσσοντας σ' αυτήν και χώρες της ΕΕ -ιμπεριαλιστικές κι εξαρτημένες- καθώς και άλλες, κλιμακώνουν οι ΗΠΑ την επιχείρηση στοχοποίησης και ποινικοποίησης του λεγόμενου «αριστερού εξτρεμισμού». Η όλη «επιχείρηση» έχει ξεκινήσει απ' τον περασμένο Νοέμβρη, «προσωποποιώντας» το «κίνημα Antifa» σε μια σειρά χώρες, που με σχετικό διάταγμα του Τραμπ χαρακτηρίστηκε ως «τρομοκρατικό». Το σχετικό «σήμα» έπεσε και σε όλες τις «Διευθύνσεις Αντικατασκοπίας και Αντιτρομοκρατίας» του FBI. Προφανώς και δεν στοχοποιείται μόνο -ή κυρίως- η συγκεκριμένη συλλογικότητα. Άλλωστε, τα ίδια τα επιτελεία του αμερικανικού ιμπεριαλισμού έχουν αναφερθεί στον «κίνδυνο» από τους «αντιφασίστες», τους «αντικαπιταλιστές», τους «μαρξιστές», τους «ακροαριστερούς» και τους «αναρχικούς»... Μετά τη λεγόμενη «ισλαμική τρομοκρατία», λοιπόν, με την οποία «δικαιολόγησαν» στρατιωτικές επεμβάσεις, βομβαρδισμούς, δολοφονίες, φυλακίσεις σε κότερα και κάθε είδους ιμπεριαλιστικά εγκλήματα, μπαίνει πιο φανερά στο κάδρο (γιατί πάντα ήταν), κάθε οντότητα που, με όποιο τρόπο, εκφράζει -ή φαίνεται να εκφράζει- την αντίθεσή της σε πλευρές και σε πολιτικές του σάπιου συστήματός τους. Φανταστείτε να υπήρχε και συγκροτημένο επαναστατικό κομμουνιστικό κίνημα, που πραγματικά θα απειλούσε τα βάθρα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος! Μόνο που τότε, η φασίζουσα αυτή τροπή θα μπορούσε να απαντηθεί με άλλους όρους, πολιτικούς, μαζικούς και αγωνιστικούς.

Έτσι, προγραμματίζεται για τον επόμενο Ιούνιο ή τον Ιούλιο η πραγματοποίηση διεθνούς συνόδου κορυφής, με συμμετοχή αξιωματούχων από διάφορες χώρες, που θα ανταλλάξουν πληροφορίες και στρατηγικές αντιμετώπισης του «ζητήματος». Όχι τυχαία, η σχετική πληροφόρηση στα συστημικά ΜΜΕ για τη σύνοδο αυτή είναι ασαφής και θολή. Ωστόσο, σύμφωνα με όσα επιτρέπουν να ανακοινωθούν, τα ίδια τα επιτελεία των ΗΠΑ δεν πρόκειται να «αρκεστούν» σε μια μόνο διάσκεψη, αλλά σε πλήθος συναντήσεων και συσκέψεων διαφόρων επιπέδων, με εμπλοκή πολλών κρατών. Ενδεικτικά αναφέρονται ο Καναδάς, η Βρετανία, η Γερμανία, η Γαλλία, η Ιταλία, η Ουγγαρία, η Βραζιλία, το Μεξικό, η Αργεντινή, η Ινδία (χώρα με ισχυρό κομμουνιστικό αντάρτικο) και η Ινδονησία. Πλευρές των αμερικανικών επιτελείων ανεβάζουν τον πήχη, θεωρώντας την «ακροαριστερή τρομοκρατία» πιο επικίνδυνη απ' την ισλαμική, στο πλαίσιο του διακηρυγμένου, εδώ και 2,5 δεκαετίες, από τις ΗΠΑ «πολέμου κατά της τρομοκρατίας», θεωρώντας την έως και «κυρίαρχη απειλή». Άλλες πλευρές ιεραρχούν σήμερα την «τρομοκρατία της Μέσης Ανατολής και του Ιράν» (στο Βάθος δείτε τους ανταγωνιστές, Ρωσία, Κίνα).

Οι λαοί ή οι άλλοι ιμπεριαλιστές είναι οι πιο επικίνδυνοι σήμερα; Οι ομολογίες αυτές και οι ανάλογες επιδιώξεις και αντιφάσεις πηγάζουν απ' τα ίδια τα ζόρια του «στριμωγμένου θεριού»: τα πολεμικά μέτωπα και τις προετοιμασίες γενικευμένης αναμέτρησης, την οξυτήτα της αντιπαράθεσης με τους ανταγωνιστές ιμπεριαλιστές, το τι απαιτούν αυτά απ' τους λαούς, τη στρατιωτικοποίηση, τη φασιστικοποίηση, τη διασπορά του μίσους ανάμεσα στους λαούς, του ρατσισμού και του σωβινισμού. Είναι μια κατάσταση που συμπλέκεται με την οικονομική κρίση του συστήματος, τη φτώχεια, την ανεργία και την εξαθλίωση, αλλά και τα λαϊκά ξεσπάσματα που γεννούν, κάτι που βλέπουμε, ολοένα και πιο έντονα, να συμβαίνει και μέσα στις ίδιες τις ΗΠΑ, όπως ενάντια στους φονιάδες του ICE. Φοβούνται, λοιπόν, το κίνημα της επαναστατικής ανατροπής της εποχής μας, παρόλο που απαιτούνται ακόμα πολλά για να συγκροτηθεί πολιτικά, ιδεολογικά και οργανωτικά. Φοβούνται την οργή των μαζών, των λαών, των εργατών, της νεολαίας, όλων των καταπιεσμένων. Γι' αυτό και προετοιμάζουν τη θωράκισή τους.

πέδες στη ΓΑΔΑ, μεταξύ ύβρεων από τους αστυνομικούς, μη γνωρίζοντας καν για ποιο λόγο κατηγορούνται... Η επιχείρηση τρομοκράτησης της νεολαίας στην ίδια της την καθημερινότητα καλά κρατεί. Σε πλατείες, μπαράκια, σχολές, σχολεία, για να μην μιλήσουμε για συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις...

**Καταγγελία του ΚΚΕ(μ-λ)
για τις βίαιες προσαγωγές
αλληλέγγυων
στον Αριστοτέλη Χαντζή**

**Νίκη στην απεργία πείνας
του Αριστοτέλη Χαντζή!**

**Καταγγέλλουμε τις τρομο-
κρατικές προσαγωγές!**

**Κάτω τα χέρια
απ' τα Προσφυγικά!**

Ενώ ο Αριστοτέλης Χαντζής διανύει σήμερα (16/4) την 71η ημέρα της απεργίας πείνας, με σοβαρό κίνδυνο για τη ζωή του, (στις 3/4, μεταφέρθηκε στο Νοσοκομείο «Γ. Γεννηματάς» με λιποθυμικό επεισόδιο), τέσσερις γυναίκες προσήχθησαν βίαια σήμερα, στο προαύλιο της Βουλής απ' τη φρουρά της, επειδή «τόλμησαν» ν' ανοίξουν ένα πανό υπέρ του απεργού πείνας και ενάντια στα σχέδια καταστροφής των Προσφυγικών κατοικιών της Λ. Αλεξάνδρας.

Έναν χώρο που στηρίζει άστεγους, πρόσφυγες και μεταναστες, ακόμα και παιδιά, έναν χώρο ιστορικής αξίας, έναν χώρο με πολιτικές, κινηματικές και πολιτιστικές δραστηριότητες και έκφραση, που τον επιβουλεύεται η άρχουσα τάξη και η κυβέρνηση, τόσο για να απαλλαγεί απ' αυτόν, όσο και για να τον παραδώσει βορά σε σχέδια κερδοφορίας, εμπορευματοποίησης και τσιμεντοποίησης, με το λεγόμενο «Σχέδιο Ανάπλασης» που έχει συνάψει με την Περιφέρεια Αττικής.

Από δίπλα και η πολιτική της καταστολής και της κρατικής τρομοκρατίας, απαραίτητο συμπλήρωμα της πολιτικής της φτώχειας, της εξαθλίωσης, της εξυπηρέτησης των σχεδίων πολέμου, της καταρράκωσης κάθε είδους λαϊκών δικαιωμάτων. Που επιδιώκει να βάλει στο γύψο τις λαϊκές αντιστάσεις και αντιδράσεις, που προσαγάγει, συλλαμβάνει και τρομοκρατεί.

**Καμία δώξη
στις προσαχθείσες!
- Να αφεθούν άμεσα
ελεύθερες!**

**Κανείς νεκρός,
της πείνας απεργός!
- Να ικανοποιηθούν
τα αιτήματα του Α. Χαντζή!**

**Όχι στην καταστροφή
των Προσφυγικών!
- Όχι στο λεγόμενο
«Σχέδιο Ανάπλασης»!**

**Κανείς κάτοικος
να μην εκδιωχθεί!**

Στριμωγμένη η κυβέρνηση

Η ΝΔ είναι στριμωγμένη από τα «σκάνδαλα» και τις «αποκαλύψεις» που παραμένουν στην επικαιρότητα και προκαλούν όλο και μεγαλύτερη φθορά στην κυβέρνηση. Από το έγκλημα στα Τέμπη και τον ΟΠΕΚΕΠΕ, ως τις υποκλοπές και την υπόθεση Λασκαρίδη, ο οχετός της εξουσίας έχει ξεχυθεί και ζέχνει από παντού. Φαίνεται πως κάποια κέντρα εξουσίας δεν είναι καθόλου ευχαριστημένα από τις επιλογές της κυβέρνησης. Πιέζουν και εκβιάζουν για αλλαγή πλεύσης προς υπεράσπιση δικών τους συμφερόντων.

Η αστική τάξη της χώρας είναι ιδιαίτερα πεισμένη και με σοβαρά αδιέξοδα. Η διπλή εξάρτηση από τις ΗΠΑ και τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές της δημιουργεί τεράστια προβλήματα λόγω των έντονων ανταγωνισμών που έχουν προκύψει μεταξύ των ιμπεριαλιστών. Οι εξελίξεις στη Μ. Ανατολή, ο πόλεμος στην Ουκρανία και τα αντικρουόμενα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών, σε μια περίοδο προετοιμασίας όρων για μια γενικευμένη σύρραξη, δημιουργούν αφόρητες πιέσεις στη ντόπια αστική τάξη, που έχει στηρίξει την ύπαρξή της πατώντας σε δυο βάρκες που διαρκώς απομακρύνονται η μία από την άλλη.

Η άνευ όρων υποταγή της κυβέρνησης στους Αμερικάνους έχει δημιουργήσει σοβαρούς προβληματισμούς. Η απαξίωση που δέχθηκε από τους Αμερικάνους ένα προηγούμενο διάστημα και το άδειασμα που έφαγε σε περιπτώσεις όπως το Τουρκολιβικό σύμφωνο και το καλώδιο στην Κύπρο αποκάλυψαν την αδυναμία της να υπερασπιστεί ακόμα και το αφήγημα της αστικής τάξης. Η εμπλοκή της χώρας στον άδικο πόλεμο που ξεκίνησαν ΗΠΑ και Ισραήλ ενάντια στο Ιράν φαίνεται να έχει προκαλέσει ακόμα πιο σοβαρές αντιδράσεις.

Οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές αρνήθηκαν να ενδώσουν στις απειλές του Τραμπ. Παρότι αγωνιούν για το μερίδιό τους στο ξαναμοίρασμα του κόσμου, αποφάσισαν, προς το παρόν τουλάχιστον, να μην εμπλακούν σε έναν πόλεμο που δεν τον ξεκίνησαν, δεν ρωτήθηκαν και δεν μπορούν να τον στηρίξουν. Η κυβέρνηση της ΝΔ έσπευσε να στείλει φρεγάτες και Patriot στην Κύπρο και να καμαρώσει για την εμπλοκή στη Σ. Αραβία με την αναχαίτιση των ιρανικών πυραύλων. Σε συνέχεια της αμερικανόδουλης πολιτικής της, έσπευσε να δώσει τα διαπιστευτήριά της στους φονιάδες των λαών. Οι Ευρωπαίοι δεν μπορούν, όμως, να ανέχονται μια χώρα που είναι στην επιρροή τους, μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που την έχουν δεμένη οικονομικά, με τα μνημόνια, με εξαρτημένη παραγωγή, που περιμένει τα ΕΣΠΑ για να κινήσει την περιβόητη ανάπτυξη της, να συνεχίζει να κινείται σε τόσο αντίθετη κατεύθυνση.

Η υπόθεση ΟΠΕΚΕΠΕ ήρθε για να θυμίσει στην αστική τάξη και την κυβέρνησή της ότι έχει ανοιχτούς λογαριασμούς, ιδιαίτερα σε μια περίοδο που οι εξελίξεις πιέζουν αφόρητα το καπιταλιστικό σύστημα. Οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, ο καθένας για τον εαυτό του, σπεύδουν να προωθήσουν τη στρατιωτικοποίηση των οικονομιών τους και να εξασφαλίσουν στρατούς και κεφάλαια για τον πόλεμο που ετοιμάζουν. Οι τελευταίες εξελίξεις στη Μ. Ανατολή και η νέα οικονομική και ενεργειακή κρίση αποτελούν νέο μεγάλο χτύπημα και για τους Ευρωπαίους, που έχουν ήδη υποστεί τεράστιο χτύπημα από τον πόλεμο στην Ουκρανία και τις συνέπειες των κυρώσεων προς

τη Ρωσία. Η συζήτηση που άνοιξε τις τελευταίες μέρες για ενδεχόμενη συνέχιση του ΝΑΤΟ χωρίς τη συμμετοχή των ΗΠΑ, αν και μακριά από τις δυνατότητές τους, επιβεβαιώνει τα αδιέξοδα των Δυτικών και τις ανησυχίες των Ευρωπαίων.

Σε όλο αυτό το κουβάρι των εξελίξεων και των ανταγωνισμών, οι εκβιασμοί θα συνεχίσουν να αυξάνονται για την κυβέρνηση και τη ΝΔ. Το αν και πώς θα καταφέρει να απαντήσει παραμένει ερώτημα. Μέχρι στιγμής, το μόνο στο οποίο είναι αποφασισμένη και προχωράει σταθερά είναι η επίθεση στα εργατικά και λαϊκά δικαιώματα, η τρομοκρατία του λαού, η καταστολή και η φασιστικοποίηση. Ο ένας και κοινός για όλους, ξεκάθαρος εχθρός είναι ο λαός. Τον κίνδυνο να ξεσηκωθεί ο λαός τον ξέρει και προσπαθεί

να τον προλάβει. Τι θα κάνει με τους άσπονδους φίλους, τους μεγάλους «προστάτες» της και τα αφεντικά της είναι δύσκολος γρίφος, με πολλές διαφορετικές απαντήσεις, που καμία δεν μπορεί να ικανοποιήσει όλους τους παίκτες.

Εν όψει του συνεδρίου της ΝΔ, στις 15-17 Μαΐου, οι εκφραστές των διαφορετικών τάσεων θα χρειαστεί να πάρουν θέση και να συσπειρώσουν την παράταξή τους μπροστά στις εκλογές, όποτε αυτές έρθουν. Οι τελευταίες δηλώσεις Σαμαρά, σχετικά με τις υποκλοπές και τον νόμο για τον γάμο των ομοφυλόφιλων, με βαριούς χαρακτηρισμούς απέναντι στην κυβέρνηση, δεν απευθύνονται μόνο στους ακροδεξιούς ψηφοφόρους της ΝΔ, αλλά προσπαθούν να δημιουργήσουν ρωγμές και στο εσωτερικό της. Με 11

βουλευτές να εμπλέκονται στην υπόθεση ΟΠΕΚΕΠΕ, ένας εκ των οποίων και στην οργανωτική επιτροπή του συνεδρίου, τα πράγματα δεν θα είναι και πολύ εύκολα. Το γεγονός ότι θα προσπαθήσουν να απαντήσουν με προτάσεις διαχείρισης ένα πρόβλημα που δεν είναι διαχειριστικό, αλλά πολιτικό, το πιθανότερο είναι ότι θα τους δημιουργήσει ακόμα μεγαλύτερα προβλήματα και αδιέξοδα. Αυτό είναι το τίμημα που πληρώνει η ξεπουλημένη αστική τάξη, που έχει στηριχτεί στους ιμπεριαλιστές, για να εξασφαλίσει την εξουσία της πάνω στον λαό. Αυτό τους κάνει ακόμα πιο επικίνδυνους και υποχρεώνει την εργατική τάξη να παλέψει ενάντια και στους δύο δυνάστες, αστική τάξη και ιμπεριαλιστές.

Εκλογή ή διορισμός των Μουφτήδων της Μειονότητας της Θράκης;

Η υπεράσπιση όλων των δικαιωμάτων της Μειονότητας βασική προϋπόθεση για την ένταξή της στο ευρύτερο λαϊκό κίνημα

Τα θρησκευτικά δικαιώματα της τουρκικής μειονότητας της Θράκης ήρθαν για μια ακόμη φορά στην επικαιρότητα το τελευταίο διάστημα. Το επίδικο ζήτημα είναι ο τρόπος με τον οποίο αναδεικνύονται οι Μουφτήδες της περιοχής (Ξάνθης, Κομοτηνής και Διδυμοτείχου). Το ελληνικό κράτος από το 1991 και μετά, με το νόμο 1920/91, καταργεί την προηγούμενη (σύμφωνα με το νόμο 2345/1920) διαδικασία εκλογής των Μουφτήδων από τους μουσουλμάνους κάθε περιοχής και επιβάλλει το διορισμό τους από τον Υπουργό Παιδείας και Θρησκευμάτων, επικαλούμενο την αντίστοιχη διαδικασία που ακολουθείται στην Τουρκία και σε άλλες μουσουλμανικές χώρες.

Από τη δικιά της πλευρά η Μειονότητα αρνείται τους διορισμένους μουφτήδες, εκλέγει τους δικούς της, και θεωρεί αυτές τις ενέργειες του ελληνικού κράτους ως καταπάτηση της θρησκευτικής της αυτονομίας και της ελεύθερης άσκησης των θρησκευτικών της δικαιωμάτων, επικαλούμενη τη συνθήκη της Λωζάνης και το καθεστώς της αμοιβαιότητας με τους χριστιανούς της Κωνσταντινούπολης, όπου ο Πατριάρχης εκλέγεται και δεν διορίζεται από το Τουρκικό κράτος.

Φυσικά οι θρησκείες και οι μηχανισμοί τους, ιστορικά έχουν τεθεί στην υπηρεσία των κυρίαρχων τάξεων και αυτό συμβαίνει και σήμερα τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Τουρκία. Ο σχετικός νόμος του 1991 που προαναφέραμε, και ο αντίστοιχος 4964/2022 που τον επικαιροποιεί, δεν θεσπίστηκαν για να «εκσυγχρονίσουν τη λειτουργία των Μουφτειών Θράκης», όπως αναφέρεται, αλλά για να ελεγχθεί και να χρησιμοποιηθεί από τις ελληνικές αρχές ένα από τα βασικά κέντρα άσκησης πολιτικής και επιρροής προς τη Μειονότητα. Αντίστοιχα ενεργούν και οι Τουρκικές κυβερνήσεις παρεμβαίνοντας και προσπαθώντας να οικειοποιηθούν μέσα από τους δικούς τους μηχανισμούς (ΥΠΕΞ, Προξενείο κ.λπ.) τους εκλεγμένους Μουφτήδες, προσποιούμενες ότι υπερασπίζονται τα θρησκευτικά δικαιώματα της Μειονότητας.

Έτσι κατά τον μήνα του Ραμαζανιού γίναμε μάρτυρες επίδειξης σχέσεων και «δύναμης», με την εκμετάλλευση των «Ιφτάρ» (συλλογικά δείπνα καταλύσεως νηστείας), αλλά και άλλων εκδηλώσεων, κυρίως από την πλευρά των διορισμένων Μουφτήδων (στην πραγματικότητα από την πλευρά του ελληνικού κρατικού μηχανισμού), κάτι που συνεχίστηκε και στο χριστιανικό Πάσχα που ακολούθησε. Πολιτικοί, στρατιωτικοί και θρησκευτικοί παράγοντες από τη μια, μειονοτικοί βουλευτές και τουρκικές προξενικές αρχές από την άλλη, παρέλασαν από αυτές τις θρησκευτικές εκδηλώσεις. Έγιναν δηλώσεις για καταπάτηση των θρησκευτικών δικαιωμάτων της Μειονότητας από το τουρκικό ΥΠΕΞ και πανομοιότυπες δηλώσεις από το περιβάλλον των εκλεγμένων Μουφτήδων, καθώς υπήρξαν αντιδηλώσεις για πλήρη σεβασμό αυτών των δικαιωμάτων από το ελληνικό ΥΠΕΞ και υπερθεμάτιση από την πλευρά των διορισμένων Μουφτήδων, που δρουν σαν κρατικά φερέφωνα.

Είναι φανερό ότι παίζεται ένα αντιδραστικό πινκ πονκ εκμετάλλευσης των θρησκευτικών πεποιθήσεων των λαϊκών ανθρώπων της Μειονότητας. Ένα παιχνίδι στο φόντο του ευρύτερου, μόνιμου και αντιδραστικού ανταγωνισμού των αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας. Ο χρόνος που γίνονται αυτά δεν είναι καθόλου τυχαίος, γιατί βρισκόμαστε σε μια περίοδο κατά την οποία τρέχουν οι διαδικασίες διορισμού των Μουφτήδων Ξάνθης και Κομοτηνής προς αντικατάσταση των (προσωρινών) τοποτηρητών. Και είναι γνωστό ότι παρόμοιες διαδικασίες έχουν δημιουργήσει στο παρελθόν (1985 στην Κομοτηνή, 1991 στην Ξάνθη) καταστάσεις σοβαρής όξυνσης.

Οι απλοί άνθρωποι της Μειονότητας βιώνουν την καταπίεση από την πλευρά του ελληνικού συστήματος εξουσίας και τη στέρηση βασικών δικαιωμάτων τους. Όμως παράλληλα αισθάνονται εγκαταλελειμμένοι και από την «επίσημη ηγεσία» τους (ανεξάρτητα αν εξ ανάγκης την ακολουθούν), τους «δι-

κούς τους» πολιτικούς και θρησκευτικούς παράγοντες, που το βασικό τους ενδιαφέρον στρέφεται στην αναπαραγωγή και ισχυροποίηση μιας «μειονοτικής ελίτ» και όχι στην ουσιαστική διεκδίκηση των μειονοτικών και λαϊκών δικαιωμάτων. Στην πραγματικότητα επομένως το παιχνίδι παίζεται έξω από το λαό της Μειονότητας και το ζητούμενο είναι πως αυτός θα μπορέσει να χαράξει το δικό του δρόμο.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, η αριστερά δεν μπορεί να προσδιορίζει τη στάση της ούτε από νόμους και διεθνείς συνθήκες, ούτε από αντιλήψεις αμοιβαιότητας και συγκρίσεις με το τι ισχύει σε άλλα αντιδραστικά καθεστώτα, ούτε φυσικά από το λεγόμενο «εθνικό συμφέρον» (των αρχουσών τάξεων). Η θέση και η στάση της καθορίζεται από τις σταθερές αξίες της υπεράσπισης των εργατικών, λαϊκών και μειονοτικών δικαιωμάτων. Στην προκειμένη περίπτωση της υπεράσπισης του δικαιώματος της Μειονότητας να προσδιορίζει αυτή τους όρους άσκησης των θρησκευτικών της πιστεύω και να ορίζει η ίδια τους θρησκευτικούς της λειτουργούς.

Αυτό δε σημαίνει ότι παραβλέπουμε το ρόλο των θρησκειών και κυρίως των μηχανισμών τους, που είναι μηχανισμοί ενσωματωμένοι στα συστήματα εξουσίας. Ούτε παραβλέπουμε ή αποδεχόμαστε τις αντιδραστικές, αναχρονιστικές και σκοταδιστικές αντιλήψεις που διαχέονται στις λαϊκές μάζες, μέσα από τις οποίες επιδιώκεται η υποταγή στην εκάστοτε εξουσία. Αντίθετα, ο σεβασμός και η υποστήριξη των θρησκευτικών δικαιωμάτων μιας μειονότητας (όπως και όλων των άλλων δικαιωμάτων της), είναι ο μόνος δρόμος, όχι για να διαχωριστούν οι λαϊκές και εργατικές μάζες σε εθνοτική ή θρησκευτική βάση, αλλά για να ενωθούν στη βάση των ταξικών τους συμφερόντων μέσα σε συνθήκες κατανόησης, αλληλεγγύης και αποδέσμευσης από «εθνικά κέντρα» και αντιδραστικές ηγεσίες. Τότε μόνο ανοίγει και ο δρόμος για την εμπιστοσύνη στη δύναμη των λαϊκών αγώνων και η απομάκρυνση από το δρόμο της μεταφυσικής.

ΠΑΣΟΚ

Είναι ακόμη εδώ, διαθέσιμο, υποτακτικό

Το ΠΑΣΟΚ συνεχίζει να «είναι εδώ» και αυτό από μόνο του, με βάση αναφοράς την τελευταία 15ετία και τις σοβαρές πολιτικές εξελίξεις που παράχθηκαν από την ένταση της ταξικής πάλης και τις σημαντικές κοινωνικές ανακατατάξεις που την συνοδεύσαν, αποτελεί την είδηση.

Σήμερα, με τις πολιτικές εξελίξεις να επιταχύνονται εξαιτίας της παρέμβασης ευρωπαϊκών κέντρων εξουσίας που πιέζουν την κυβέρνηση και τον Κ. Μητσοτάκη (ΟΠΕΚΕΠΕ, υποκλοπές), ροκανίζοντας τον «πυλώνα σταθερότητας», ο πρόεδρος του αστικού κόμματος χάριν του οποίου παράχθηκε ο διεθνής πολιτικός όρος «πασσοποίηση» (διεθνώς «Pasokification») θέλει να αυτοπαρουσιάζεται, από τη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης (με ποσοστό 11,84% στις τελευταίες εθνικές εκλογές) ως ο βασικός αντίπαλος του Κ. Μητσοτάκη, θέτοντας τον στόχο «έστω και με μια ψήφο διαφορά πρώτο κόμμα το ΠΑΣΟΚ για να φύγει η ΝΔ».

Εν μέσω εντεινόμενης σεναριολογίας περί των πρόωρων εκλογών, παρά τις ρητές διαβεβαιώσεις του Κ. Μητσοτάκη για εκλογές το 2027, αλλά και με την προειδοποίηση του Κ. Χατζηδάκη προς τον Ν. Ανδρουλάκη ότι τα αιτήματα για εκλογές «ενίοτε γίνονται αποδεκτά», το ΠΑΣΟΚ πραγματοποίησε το 4ο Τακτικό Συνέδριο (27-29 Μαρτίου).

Και φρόντισε να βάλει τα καλά του, να φτιασιδωθεί, να μακιγιαριστεί αξιοποιώντας την πολιτική συγκύρια που δείχνει να το ευνοεί. Οι εσωκομματικές αντιθέσεις κρυφτήκαν κάτω από το χαλί και, μέσα από ένα ακόμη έντονο και άνευ αρχών αλισβερσίσι των αντιμαχόμενων πλευρών και τάσεων, έγινε μια προσπάθεια το κόμμα να εκπέμψει μήνυμα «ενότητας» και «επανεκκίνησης» για πολλοστή φορά. Ο Ν. Ανδρουλάκης εξέλεξε πάνω από τη μισή Κεντρική Επιτροπή, άρα δεν αμφισβητείται, ελέγχοντας τον κομματικό μηχανισμό. Ο Χ. Δούκας, έχοντας ξεμείνει από συμμαχίες μετά την απόσυρση της στήριξης των Α. Παπανδρέου και Μ. Χριστοδουλάκη, δεν κατέθεσε ξεχωριστό ψήφισμα για τις συμμαχίες και τη ΝΔ, υιοθετώντας τη διατύπωση των θέσεων και συμμετέχει στο όργανο ως αριστερό μέλος. Μια νέα κολεγιά που διαμορφώθηκε ήταν των Μ. Κατρίνη, Π. Γερούλάνου και Μ. Χριστοδουλάκη, που έφερε τον τελευταίο σε προνομιακή θέση στον εσωκομματικό συσχετισμό. Εδώ πόνταρε την τελευταία στιγμή και ο Α. Παπανδρέου.

Από κει και πέρα με την Α. Διαμοντοπούλου, τον Ε. Βενιζέλο, αλλά και τον Π. Χριστίδη και τα άλλα παιδιά, με βασικό εισηγητή τον Κ. Σκανδαλίδη, που «ένωσε» το όλο ΠΑΣΟΚ με τη διατύπωση «Πολιτική αλλαγή σημαίνει στρατηγική ήττα της Νέας Δημοκρατίας και της πολιτικής της, πολιτική αλλαγή δεν μπορεί να γίνει σε συνεργασία με τη Νέα Δημοκρατία σε οποιονδήποτε κυβερνητικό ρόλο», ολοκληρώθηκε με τυμπανοκρουσίες ένα Συνέδριο που έγινε για να φωνάξει ότι το ΠΑΣΟΚ δεν πρόκειται να συνεργαστεί με τη ΝΔ.

Και τώρα θέλουν να τους πάρει κανείς στα σοβαρά! Εκτός ότι όλοι τους έχουν διδακτορικό στην αφερεγγυότητα, ως εκφραστές των συμφερόντων και του ιμπεριαλισμού, είναι σε διατεταγμένη υπηρεσία και έτοιμοι για όλα. Τι θέλουν να μας πουν; Ότι θα πάνε σε εκλογική αναμέτρηση με το σύνθημα ψηφίστε μας για να συνεργαστούμε με τη ΝΔ;

Προφανώς, μια χαρά ξέρουν τι κάνουν και κοροϊδεύουν τον λαό κατάμουτρα για να αποσπάσουν στην κάλπη, οπότε και αν στηθεί, κομμάτι από την οργή και την αγανάκτησή του που διογκώνεται από την επίθεση του συστήματος που και αυτοί υπηρέτησαν και υπηρετούν.

Το ΠΑΣΟΚ δεν είναι η λύση στο «πρόβλημα» όπως αρέσκονται να διαλαλούν τα στελέχη του και τα δημοσιογραφικά παπαγαλάκια που το στηρίζουν. Είναι κατ' αρχάς μέρος των προβλημάτων του λαού. Όπως είναι και μέρος του προβλήματος που ονομάζεται κρίση του αστικού πολιτικού συστήματος, που διαρκώς βαθαίνει σε ευθεία αναλογία με την ένταση της γεωπολιτικής ρευστότητας που προκαλείται από την ένταση του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού. Μάλιστα, όσο το ρήγμα ανάμεσα στα μεγάλα αφεντικά της ντόπιας κεφαλαιοκρατικής αστικής

τάξης (ΗΠΑ-ΕΕ) βαθαίνει, τόσο τα αδιέξοδα στο αστικό πολιτικό σκηνικό θα αναπαράγονται με ένταση αναβαθμισμένης κλίμακας.

Το ΠΑΣΟΚ όχι μόνο δεν έχει πάρει χρίσμα εξουσίας, δεν θα μπορούσε άλλωστε με βάση την δυναμική που δεν έχει διαμορφώσει, όπως δείχνουν οι δημοσκοπικές μετρήσεις, αλλά τρέχει ασθμαίνοντας να προλάβει τις κυοφορούμενες εξελίξεις, που καθοδηγούν επίσης κέντρα εξουσίας, σχετικά με τη δημιουργία νέων κομμάτων και ιδιαίτερα το κόμμα Τσίπρα και το κόμμα Καρυστιανού.

Προφανώς, για το σύστημα, το ΠΑΣΟΚ συνεχίζει να είναι μια υπολογίσιμη δύναμη. Η ανθεκτικότητά του οφείλεται εν πολλοίς στη φροντίδα και τη στοργή που βρήκε τα πέτρινα χρόνια στην αγκαλιά του συστήματος. Μπορεί τα κοινωνι-

κά σύμβολα να έσπασαν και να μην προκύπτει η δυνατότητα νέων, ωστόσο το ΠΑΣΟΚ συνεχίζει να διατηρεί ένα μηχανισμό σε συνδικαλιστικό και αυτοδιοικητο επίπεδο. Αυτό μπορεί να μη διαμορφώνει κοινωνικό ρεύμα, αλλά είναι ένα δεδομένο μπροστά στο τίποτα των ενδεχομένων νέων κομμάτων.

Ωστόσο, τόσο για το ΠΑΣΟΚ, όσο και για τα υπόλοιπα εν δυνάμει κόμματα ένα είναι το πολιτικό επίδικο. Η διαχείριση της διπλής εξάρτησης, του ανταγωνισμού ΗΠΑ-ΕΕ. Αυτό το ζήτημα, με πιο ωμό τρόπο από ποτέ, θα κρίνει τις επόμενες εκλογές οπότε και αν στηθεί η κάλπη, αλλά και το είδος της κυβέρνησης που θα προκύψει. Η επιστολή Σάντσεθ, που είπε «όχι στον πόλεμο» στον Ανδρουλάκη για το Συνέδριο τονίζοντας ότι «Είναι ύψιστης σημασίας να ενώσουμε τις δυνάμεις μας και να κινητοποιηθούμε, διότι χρειαζόμαστε προοδευτικά κόμματα στην κυβέρνηση. Αυτό είναι κρίσιμο για την Ευρώπη...», είναι χαρακτηριστική και αποκτά ιδιαίτερη σημασία μετά το αποτέλεσμα των εκλογών στην Ουγγαρία και τους πανηγυρισμούς στην ΕΕ.

Συνέντευξη του Τσίπρα

Το φλύαρο αδιέξοδο του «δίκαιου καπιταλισμού»

Όσο η κρίση και η ολόπλευρη (οικονομική, πολιτική, ιδεολογική) παρακμή του συστήματος κλιμακώνονται, τόσο και οι διάφοροι επίδοξοι εκφραστές του μιλάνε όλο και λιγότερο πολιτικά -ιδιαίτερα όταν απευθύνονται στον λαό. Γιατί η αλήθεια είναι ότι στα δικά τους φόρα πρέπει να μιλήσουν έστω και σε κάποιο βαθμό πολιτικά.

Δύομισι ώρες κράτησε η συνέντευξη του Τσίπρα στον Χατζηνικολάου και το μόνο που αποκαλύφθηκε διάφανα είναι η παντελής απουσία πολιτικών συμπερασμάτων, πολιτικών στόχων και, έστω και για τα μάτια, κάποιας αριστερής αναφοράς. Αν εξαιρέσει κανείς τη ολότελα φανερή αλλά και αγχωμένη φιλοδοξία του Τσίπρα να βάλει πλάτη στο πολιτικό πρόβλημα της άρχουσας τάξης -με κέντρο, ασφαλώς, τον ίδιο!-, ένα ΜΕΓΑΛΟ ΤΙΠΟΤΑ είναι το νέο που έχει να μας φέρει και αυτός ο πολιτικός παράγοντας και το κόμμα, που όλο φτιάχνει και όλο δεν φτιάχνεται (δείγμα κι αυτό των πραγματικών αδιεξόδων της «κεντροαριστερής» προοπτικής που θέλει να εκφράσει).

Αφού, λοιπόν, το 2015 δεν έγινε και κάποιο σοβαρό λάθος και το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος ερμηνεύθηκε από τον ίδιο με υπευθυνότητα (δεν ήταν τα ακριβή του λόγια, αλλά αυτή ήταν η ουσία), ακολούθησε το... πιο καλό μνημόνιο (αυτά ήταν τα ακριβή του λόγια, αλλά με περιφραστικό τρόπο). Θύμισε στο σύστημα την πολύτιμη προσφορά του (τη δική του και της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ) σε μια σειρά τομείς (έξοδο στις αγορές για δανεισμό, συμφωνία των Πρεσπών κ.λπ.) και προχώρησε στα ακόμα πιο δύσκολα, συνεισφέροντας με τις κενολογίες του και τις ξαναξεσταμένες σοσιαλδημοκρατικές σουπές στην πλήρη αποπολιτικοποίηση των πραγματικών δεδομένων.

Έτσι, στο καυτό ζήτημα των ΗΠΑ και της ΕΕ, διαβεβαίωσε ασφαλώς ότι «ανήκουμε στη Δύση, στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ -δεν υπάρχει αμφιβολία» και

επανάλαβε τη γνωστή θεωρία περί του διαχωρισμού ανάμεσα στον δεδομένο σύμμαχο και στον... δεδομένο σύμμαχο με «αμοιβαίο επωφελές συμφέρον». Πρότεινε τη συνέχιση της καραμανλικής (τόσο αριστερά) θεωρίας της λεγόμενης «πολυδιάστατης» εξωτερικής πολιτικής. Η κριτική του στην κυβερνητική πολιτική στο ζήτημα ήταν ότι οι Αμερικάνοι δεν μπλόκαραν το τουρκολιβικό μνημόνιο, ούτε την πώληση F-16 στην Τουρκία, επενδύοντας (όπως συνήθως, για τους επίδοξους εκφραστές της άρχουσας τάξης) στα παράπονα για την έκβαση του ανταγωνισμού ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις Ελλάδας-Τουρκίας. Θεωρώντας ότι θα εκμεταλλευτεί τα ρήγματα στο Δυτικό στρατόπεδο, αναφέρθηκε θετικά στο παράδειγμα της Ισπανίας, αλλά όχι και πολύ θερμά, μιας και στη χώρα μας μια, έστω και μικρή, μη συμμόρφωση με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό δεν είναι στα επιτρεπτά όρια ελιγμών για την άρχουσα τάξη.

Από κει και πέρα, το ταβάνι αναφορών στα λαϊκά προβλήματα το έπιασε ο Τσίπρας με την αναφορά στη φτώχεια και την ακρίβεια, επαναφέροντας τις ξαναξεσταμένες σουπές της «φορολογίας του πλούτου» και της πρότασης για μια «πατριωτική εισφορά για τα μεγάλα εισοδήματα». Ταυτόχρονα, τόνισε πως το Ινστιτούτο του παρήγαγε θέσεις εργασίας!

Και κάπου εδώ, τέλος, τοποθετήθηκε σε σχέση με κάποια στοιχειωδώς πολιτικά ζητήματα. Η σαλάτα γέμισε με ζητήματα μηδενικού πολιτικού προσήμου, όπως τα σκάνδαλα του ΟΠΕΚΕΠΕ, των υποκλοπών και της δολοφονίας των Τεμπών, τα οποία φρόντισε να τα αποπολιτικοποιήσει και να τα αποταξικοποιήσει. Περίσσεψαν κι εδώ οι σοσιαλδημοκρατικές κοπής αερολογίες για «κράτος δικαίου» και για ανάγκη ενός «σοκ εντιμότητας και δικαιοσύνης στην ελληνική κοινωνία».

Και όλα αυτά, μέσα από τον πολιτικό στόχο της «σύγκλισης των τριών μεγάλων ρευμάτων: της ριζοσπαστικής αρι-

στεράς, της σοσιαλδημοκρατίας και της οικολογίας». Η οποία σύγκλιση μπορεί να γίνει μόνο αν οι άλλοι διαλύσουν τα κόμματά τους και ενταχθούν κατά μονάδες στο κόμμα Τσίπρα. Δεν το είπε έτσι, βέβαια, αλλά, αυτό απαιτεί ουσιαστικά. Και με δεδομένο ότι αποκλείει de facto τα περισσότερα ίσως στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, γιατί το που φαίνεται πως έχουν πολύ αριστερά βαρίδια...

Για όλα αυτά θέλουμε να κάνουμε μονάχα δυο παρατηρήσεις:

Η πρώτη είναι ότι τα πραγματικά προβλήματα πολιτικών ρευμάτων δεν ξεπερνιούνται με κομπίνες. Η ατζέντα της σοσιαλδημοκρατίας δεν έχει υλικό υπόβαθρο να πατήσει, μιας και η ίδια η κρίση και η επίθεση του καπιταλισμού ιμπεριαλισμού συνεχίζει όλο και πιο άγρια να απαξιώνει πλατιά μεσοστρώματα -αμφισβητώντας την ύπαρξη ενός σημαντικού μαξιλιαριού των λαϊκών πιέσεων πριν μερικές δεκαετίες. Στη χώρα μας, η διπλή εξάρτηση οδηγεί την άρχουσα τάξη να πορεύεται συνεχώς σε ένα τεταμένο σκονίι ισορροπιών και ανισορροπιών. Αυτά τα... δυσεπίλυτα προβλήματα δεν αντιμετωπίζονται με ανοησίες και γενικόλητες και όλα δείχνουν ότι η σοσιαλδημοκρατία θα συνεχίσει να παραδέρνει σε δεξιόστροφη πορεία, αλλά και σε νέα αδιέξοδα.

Το δεύτερο είναι ότι το παραπάνω ζήτημα καθόλου δεν αναιρεί την ανάγκη της άρχουσας τάξης να βρει λύσεις, έστω και προσωρινού χαρακτήρα, χρησιμοποιώντας όποιους χρήσιμους. Το πλάνο στησίματος δεύτερου ισχυρού πυλώνα δεν λειτουργεί, ενώ και ο πρώτος έχει τα προβλήματά του. Αλλά επειδή «στη δημοκρατία δεν υπάρχουν αδιέξοδα» ή με άλλα λόγια, επειδή η επίθεση πρέπει να συνεχιστεί απρόσκοπτη και χωρίς διαλείμματα, το σύστημα είναι υποχρεωμένο να κινηθεί με ό,τι διαθέτει: κόμματα, αποκόμματα και ξεφτισμένες φιλοδοξίες. Ένα σκηνικό, στο οποίο αν υπήρχε οργανωμένος λαϊκός παράγοντας, θα το έκανε πολύ ενδιαφέρον...

Ο αντικομμουνισμός σε έξαρση

Δεν άντεξαν τα φασιστικά εξαπτε-
ρυγα του Μητσοτάκη και της κυ-
βέρνησης της ΝΔ, Πλεύρης-Γεωρ-
γιάδης, το βάρος από τη συγκίνηση και
την περηφάνια που προκάλεσαν στον
λαό και τη νεολαία οι φωτογραφίες των
200 κομμουνιστών από τον τόπο εκτέλε-
σης της Καισαριανής και ξέσπασαν σε
ένα αντικομμουνιστικό παραλήρημα, για
τον «αντεθνικό ρόλο της Αριστεράς και
του ΚΚΕ». Για τον «αντεθνικό ρόλο στη
Μικρασιατική εκστρατεία και τον Εμφύ-
λιο» μίλησε ο ένας, ενώ ο άλλος είπε ότι
«Εγώ δεν σέβομαι τους αγώνες της Αρι-
στεράς. Για την ακρίβεια, θεωρώ πως η
Αριστερά όσους αγώνες έκανε, ήταν επί-
ζημία της Ελλάδας».

Σίγουρα οι παρεμβάσεις τους δεν
ήταν δική τους πρωτοβουλία, αλλά ήταν
ξεκάθαρα κεντρική κυβερνητική επιλο-
γή, καθώς αυτή δεν μπορούσε να μείνει
μόνο στην αναγκαστική ανακήρυξη των
φωτογραφιών σε μνημείο συλλογικής
μνήμης και στην εξαγορά τους. Αντίθετα,
έπρεπε να «επενδυθεί» με τη γνωστή αν-
τικομμουνιστική προπαγάνδα, με στόχο
να μειώσει την επίδραση που έχουν στις
συνειδήσεις του λαού και της νεολαίας
το περήφανο παράστημα και οι υψωμέ-
νες γροθιές των κομμουνιστών μπροστά
στο εκτελεστικό απόσπασμα.

Το «φάντασμα του κομμουνισμού» στοιχειώνει τους κυρίαρχους

Δεν είναι μόνο ο Μητσοτάκης, ο
Πλεύρης, ο Γεωργιάδης και όλη η κυ-
βέρνηση της ΝΔ που πρωτοστατούν
στον αντικομμουνισμό και προσπαθούν
να βάλουν εμπόδια στη συνάντηση των
εργατικών-λαϊκών μαζών με την ιδεο-
λογία της απελευθέρωσης από τα δε-
σμά του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού.
Ο αντικομμουνισμός αποτελεί την επί-
σημη ιδεολογία του συστήματος σε Δύ-
ση και Ανατολή. Από τον Τραμπ, που
κατηγορεί πολιτικούς του αντιπάλους
ως μαρξιστές-λενινιστές, έως τον Πού-
τιν, που κατηγορεί τον Λένιν και τον
Στάλιν για την αυτονομία της Ουκρα-
νίας και τον Σι, που έχει βγάλει στην
παρανομία όσους Κινέζους κομμουνι-
στές υποστηρίζουν τον Μάο. Για να μην
μιλήσουμε για το αντικομμουνιστικό
πογκρόμ στις χώρες της Ανατολικής Ευ-
ρώπης, όπου κόμματα και σύμβολα
έχουν κηρυχθεί παράνομα και οι διώ-
ξεις διαδέχονται η μία την άλλη, με την
επίσημη θέση της ΕΕ να ταυτίζει κομ-
μουνισμό και φασισμό-ναζισμό. Όλα τα
παραπάνω δείχνουν ότι οι κυρίαρχοι
και οι υποτακτικοί τους δεν έχουν ξεμ-
περδέψει με το «φάντασμα», όπως αι-
σιοδοξούσαν την περίοδο των καταρ-
ρεύσεων του 1989-1991 και έστηναν
φιέστες. Αλλά γνωρίζοντας οι ίδιοι πολ-
ύ καλά ότι το σύστημά τους γεννάει τις
συνθήκες για την αναγέννηση και την
ανασυγκρότηση του επαναστατικού
κομμουνιστικού κινήματος και την ανά-
πτυξη δεσμών με πλατιά εργατικά και
λαϊκά στρώματα, παίρνουν τα μέτρα
τους. Τόσο στο ιδεολογικό πολιτικό
επίπεδο όσο και στο άμεσα κατασταλι-
κό, με στόχο να βγάλουν οριστικά και
αμετάκλητα την Αριστερά και το Κομ-
μουνιστικό Κίνημα εκτός ιστορικής προ-
οπτικής. Η πολιτική τους αυτή συνδυά-
ζεται με τον στρατηγικό στόχο της επί-
θεσης απέναντι στην εργατική τάξη και
τη μετατροπή της σε απλό εργαλείο της

παραγωγικής διαδικασίας, χωρίς δι-
καιώματα και ταξική θέση ανταγωνιστή
του κεφαλαίου. Σε όλα τα μήκη και τα
πλάτη του πλανήτη, η αντικομμουνιστι-
κή επίθεση πάει χέρι-χέρι με την καται-
γίδα των αντεργατικών-αντιλαϊκών μέ-
τρων σε βάρος της εργατικής τάξης και
των λαϊκών στρωμάτων. Οι κυρίαρχοι
γνωρίζουν πολύ καλά ότι το επαναστα-
τικό κομμουνιστικό κίνημα αποτελεί την
πραγματική απειλή για τα συμφέροντα
και το σύστημά τους, σε αντίθεση με
τον ρεφορμισμό και τη σοσιαλδημοκρα-
τία, που έχουν συνδεθεί οργανικά πλέ-
ον με το σύστημα της εκμετάλλευσης,
της καταπίεσης και των πολέμων.

Τι ανησυχεί τον Μητσοτάκη και τη ΝΔ ;

Σε μια περίοδο αστάθειας και κατα-
κερματισμού του αστικού πολιτικού συ-
στήματος στη χώρα, που εντείνεται από
τις «αποκαλύψεις» και τις δικογραφίες
της ευρωπαϊκής εισαγγελίας, προϊόν
του ανταγωνισμού των ιμπεριαλιστών
επικυρίαρχων και με επιταχυντή τον πό-
λεμο, έχουμε μπει πλέον σε μία περίοδο
σοβαρής πολιτικής κρίσης. Σε μία τέτοια
περίοδο, οι φόβοι της ντόπιας άρχου-
σας τάξης και του πολιτικού της προσω-
πικού ήταν πάντα να μην «ξεφύγουν»
τα πράγματα όσον αφορά την εργατική-
λαϊκή συνείδηση, τις λαϊκές αντιστάσεις
και διεκδικήσεις. Βασικός στόχος, να
υψωθούν αναχώματα και φραγμοί προς
Αριστερά και πολύ περισσότερο προς
κομμουνιστική κατεύθυνση. Οι απειλές
και η τρομοκρατία Γεωργιάδη προς τους
«κομμουνιστές γιατρούς» που αντι-
δρούν στην κατεδάφιση της περιθάλ-

ψης, οι καταγγελίες του «πτυχιούχου»
Λαζαρίδη για τους «τεμπέληδες της Αρι-
στεράς», το αντικομμουνιστικό ντελίριο
της «ομάδας αλήθειας» της ΝΔ, όλα εί-
ναι κομμάτια μίας ενιαίας πολιτικής κα-
τεύθυνσης, ταυτόχρονα με την καταστο-
λή, την τρομοκρατία, την ένταση της
φασιστικοποίησης.

Ιδιαίτερος στόχος του αντικομμουνισμού η νεολαία

Διαχρονικά η νεολαία βρίσκεται στο
στόχαστρο του συστήματος, για να «εκ-
παιδευτεί» στη στήριξη και την αναπα-
ραγωγή του, ακόμη και να χύσει το αί-
μα της στους άδικους πολέμους για τα
συμφέροντά του. Αν σε περασμένες πε-
ριόδους αυτή η «εκπαίδευση» είχε κά-
ποια κίνητρα και στόχους, από την επι-
στημοσύνη μέχρι την κοινωνική ανέλι-
ξη, σήμερα σε μία περίοδο σήψης και
βαρβαρότητας, το μόνο που μπορεί να
τάξει το σύστημα για τα μεγαλύτερα
τμήματα της νεολαίας είναι ένα μέλλον
εξαθλίωσης και πολέμων. Η ιδεολογική
βάση για να μην μπει η νεολαία σε κα-
τεύθυνση κριτικής και αμφισβήτησης
του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού
συστήματος είναι η προπαγάνδα ότι
«δεν υπάρχει εναλλακτική», «το σύστη-
μα είναι ανίκητο», «ο κομμουνισμός τε-
λείωσε». Από δίπλα βρίσκεται η ανά-
πτυξη ακροδεξιών και φασιστικών ομά-
δων, δήθεν «αντισυστημικών», που στο
στόχαστρό τους έχουν το εργατικό και
κομμουνιστικό κίνημα και κύριο στόχο
τη διαμόρφωση αντιδραστικών συνει-
δήσεων μέσα στη νεολαία.

Η αντικομμουνιστική προπαγάνδα και

πολιτική αναπτύσσεται μέσα σε ένα ευ-
νοϊκό κλίμα, που διαμόρφωσαν η υπο-
χώρηση και η ήττα του επαναστατικού
κομμουνιστικού κινήματος, η κυριαρχία
του ρεφορμισμού-ρεβιζιονισμού, η ολο-
μέτωπη επίθεση του συστήματος, κα-
θώς και η μετάλλαξη πρώην αριστερών
και κομμουνιστικών κομμάτων σε συμ-
πληρώματα του αστισμού και του ιμπε-
ριαλισμού. Μέσα σε αυτό το κλίμα μπο-
ρεί να σημειώνει κάποιες προσωρινές
επιτυχίες, οι οποίες όμως ανατρέπονται
από την ίδια την πραγματικότητα.

Ο κομμουνισμός είναι η νιότη του κόσμου!

Η κομμουνιστική ιδεολογία και προ-
οπτική είναι η μοναδική καθολική άρνη-
ση αυτού που σήμερα υπάρχει σαν κοι-
νωτικοπολιτικό σύστημα, η μοναδική
απελευθερωτική κατεύθυνση για την
ανθρωπότητα από έναν κόσμο γερασμέ-
νο και σαπισμένο. Παρά τις δυσκολίες
και τις ήττες, παίρνει δύναμη και ορμή
μέσα από τις υλικές συνθήκες της ζωής
και προσπαθεί να μάθει από τα λάθη και
τα πιασμένα, προετοιμάζοντας τις
νέες εφοδούς. Οι προσπάθειες του συ-
στήματος να την αποκόψουν από την
εργατική τάξη και τη νεολαία μπορεί να
έχουν προσωρινές επιτυχίες για μεγάλα
χρονικά διαστήματα, αλλά δεν μπορούν
να αντιστρέψουν την ιστορική προοπτι-
κή που γεννάει η υλική πραγματικότη-
τα. Και με αυτή την έννοια, ο κομμουνι-
σμός δεν είναι μία θρησκευτική δοξα-
σία, αλλά μία υλιστική θεωρία για την
κατανόηση και την ανατροπή του κό-
σμου της εκμετάλλευσης, της καταπίε-
σης, των πολέμων.

Τι σημαίνει για τον λαό η επιβολή του θεσμού του «προσωπικού γιατρού»

Μέσα στη Μεγάλη Εβδομάδα ο υπουργός Υγείας ενσωμάτωσε σε νομοσχέδιο του υπουργείου Οικονομικών τροπολογία (470/118 3.4.2026) σχετική με τον θεσμό του «προσωπικού γιατρού». Η κυβέρνηση της ΝΔ επιμένει να επιβάλει ένα μέτρο, νομοθετώντας ήδη δύο φορές, του οποίου η εφαρμογή έχει αποτύχει σε μεγάλη κλίμακα. Συγκεκριμένα, για 10 εκατομμύρια ασφαλισμένους οι εγγεγραμμένοι προσωπικοί γιατροί είναι 5.500 πανελλαδικά. Από αυτούς, οι 4.000 ορίζονται αυτόματα ως προσωπικοί γιατροί (π.γ.) καθώς εργάζονται στη δημόσια Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας και ο ορισμός τους είναι υποχρεωτικός. Από το σύνολο των ιδιωτών γιατρών, στήριξαν με τη συμμετοχή τους τον θεσμό του π.γ. μόνο 1.500. Σύμφωνα με τις δηλώσεις Ιατρικών Συλλόγων, «ο θεσμός του π.γ. παραμένει ανεπαρκώς στελεχωμένος και δομικά προβληματικός». Όταν το 2022 επιχειρήθηκε για πρώτη φορά να επιβληθεί, μεγάλο τμήμα του λαού, υπό την απειλή αυστηρών ποινών που επέφερε η μη συμμόρφωσή τους, επιδόθηκε στην αναζήτηση διαθέσιμου π.γ., πλην όμως εις μάτην! Ενδεικτικό δε του εξαναγκασμού που υπέστηκε πολύς κόσμος προκειμένου να συμμορφωθεί είναι το παράδειγμα περιπτώσεων που εγγράφηκαν σε π.γ. με έδρα σε άλλους νομούς ή με μεγάλη χιλιομετρική απόσταση, τη βοήθεια των οποίων ουδέποτε αναζήτησαν έκτοτε!

Αν για τους ιδιώτες γιατρούς υπάρχουν λόγοι συμφέροντος που κρατούν αρνητική στάση και δεν δέχονται να στηρίξουν το κυβερνητικό νομοθέτημα, για τον λαό τα πράγματα είναι πολύ χειρότερα! Δεν είναι τυχαίο ότι η κύρια αναφορά στο μέτρο γίνεται με τον όρο gate keeping, δηλαδή τη φύλαξη της εισόδου τίνος πράγματος; Του νοσοκομείου! Η βασική ιδέα είναι η εξής: απαραίτητη προϋπόθεση προκειμένου να επισκεφτείς εξειδικευμένο γιατρό (καρδιολόγο, διαβητολόγο, νευρολόγο, ουρολόγο κ.λπ.) είναι η χορήγηση παραπεμπτικού από π.γ., διαφορετικά η πόρτα του νοσοκομείου είναι κλειστή. Αν δε, ο π.γ. κρίνει ότι δεν υπάρχει ανάγκη για παραπομπή σε ειδικό, τότε η πόρτα δεν ανοίγει καθόλου... Η δε εφαρμογή in vivo της παραπάνω διαδικασίας σημαίνει α) την αναζήτηση και εγγραφή σε π.γ. β) το κλείσιμο ραντεβού με τον π.γ. γ) την απόκτηση του πολυπόθητου παραπεμπτικού και δ) την αναζήτηση ραντεβού με τον εξειδικευμένο γιατρό... Ναι, μπορεί σε αυτόν τον αγώνα δρόμου προκειμένου να σε δει γιατρός επειδή είσαι άρρωστος να μην προλάβεις και να ανοίξει μια άλλη πόρτα για σένα χωρίς γυρισμό... Καθώς αυτή η σκέψη περνάει από το μυαλό ως ρεαλιστικό ενδεχόμενο, είναι βέβαιο ότι οι ασθενείς στην ανάγκη τους θα επιλέξουν, θέλοντας και μη, να παραλείψουν την πιο πάνω διαδικασία και να απευθυνθούν κατευθείαν σε ιδιώτη γιατρό πληρώνοντας αδρά. Επίσης βέβαιο είναι ότι το υπουργείο Υγείας θα μειώσει τη δαπάνη που προβλέπεται στον ΕΟΠΥΥ για επισκέψεις ασφαλισμένων στους γιατρούς.

Πολλές φορές από αυτήν τη στήλη έχουμε αναφερθεί στα χαρακτηριστικά της επίθεσης του συστήματος αναφορικά με το δικαίωμα του λαού σε πλήρη ιση και δωρεάν περίθαλψη. Η εφαρμογή του θεσμού του π.γ. υπηρετεί απόλυτα αυτήν την κατεύθυνση. Δυσχεραί-

νει έως και αφαιρεί την πρόσβαση του φτωχού λαού σε δομές δευτεροβάθμιας και τριτοβάθμιας περίθαλψης, που παρέχεται στα νοσοκομεία. Σε μια περίοδο που γεννάει κινδύνους, πολέμους, οικονομική κρίση, μόλυνση, αρρώστια και πολύ μεγάλη φτώχεια, το νοσοκομείο είναι η μόνη επιλογή για θεραπεία για τη μεγάλη πλειοψηφία του λαού, καθώς οι τιμές των ιδιωτών γιατρών είναι απαγορευτικές. Στερώντας του την πρόσβαση, το σύστημα τον καταδικάζει να στερηθεί την ίση και καταργεί στην πράξη το δικαίωμά του σε δωρεάν περίθαλψη.

Η εφαρμογή του π.γ. έχει επιπλέον «οφέλη» για το σύστημα: τα υποστελεχωμένα, ερημοποιημένα νοσοκομεία θα δέχονται μικρότερο αριθμό περιστατικών και αίφνης το προσωπικό θα επαρκεί! Συνεπώς «κομμένη η γκρίνια» για προσλήψεις γιατρών και νοσηλευτών! Μη σου πω πως θα περισσεύετε κιόλας.

Μόνο σε αντιδραστική κατεύθυνση οδηγεί ο νέος θεσμός του «προσωπικού γιατρού». Με μια Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας διαλυμένη έως ανύπαρκτη, η οποία δεν μπορεί ούτως ή άλλως να αντικαταστήσει την εξειδικευμένη παροχή υγειονομικής περίθαλψης, και με νοσοκομεία που όλο και περισσότερο στερούνται ειδικοτήτων, ειδικών εξετάσεων, διαγνωστικών μέσων, με τις διακομιδές από νοσοκομείο σε νοσοκομείο, που στην περίπτωση μεταφράζεται από πόλη σε πόλη, η αναζήτηση της ίσης για τον φτωχό λαό αποτελεί μαρτύριο. Λαός και υγειονομικοί έχουν κάθε λόγο να παλέψουν για την ανατροπή της πολιτικής του σάπιου, δολοφονικού καπιταλιστικού συστήματος. Σε κοινό αγώνα για δωρεάν και πλήρη περίθαλψη για όλους, για ζωή με δικαιώματα!

Μόνιμο μηχανισμό συμβασιούχων «για πάντα» ετοιμάζει στους παιδικούς σταθμούς η κυβέρνηση Όλοι στην 24ωρη απεργία της ΠΟΕ-ΟΤΑ στις 24 Απρίλη!

Σαν βόμβα έσκασε σε χιλιάδες εργαζόμενους στους Δήμους η είδηση για τη νέα διάταξη που θέλει να ψηφίσει η κυβέρνηση το επόμενο διάστημα και αφορά τις προσλήψεις συμβασιούχων στις κοινωνικές δομές των Δήμων (παιδικοί σταθμοί, ΚΔΑΠ, ΚΔΑΠ-ΜΕΑ).

Σύμφωνα με το προσχέδιο που διέρρευσε στα μέσα, παρά τη σιγή της ΠΟΕ-ΟΤΑ, που γνώριζε το θέμα, οι κοινωνικές δομές από το 2027 θα λειτουργούν αποκλειστικά με κρατική χρηματοδότηση γιατί σταματάει η συγχρηματοδότηση από το πρόγραμμα του ΕΣΠΑ. Ο αριθμός των προσλήψεων εργαζομένων, αλλά και των παιδιών που θα φιλοξενοούνται στις δομές, θα είναι ανάλογος με τα voucher που θα εξασφαλίσει ο κάθε Δήμος από την κρατική χρηματοδότηση. Χιλιάδες εργαζόμενοι, που είναι σε εργασιακή ομηρία εδώ και χρόνια δουλεύοντας με διαδοχικές συμβάσεις, θα καλεστούν να κάνουν εκ νέου αίτηση για να προσληφθούν και, αν τα καταφέρουν, θα εργαστούν για 8 ή 11 μήνες με πλήρες ωράριο ή με ημιπασχόληση.

Αυτή η εξέλιξη θα σημαίνει, κατ' αρχάς, λιγότερες προσλήψεις προσωπικού, σε σχέση με τα μέχρι τώρα δεδομέ-

να όπου υπήρχε οικονομική στήριξη από το ΕΣΠΑ. Είναι πολύ πιθανό, επίσης, λιγότερες οικογένειες να μπορούν να πάρουν το voucher για δωρεάν φοίτηση των παιδιών τους. Μια κατάσταση που θα οδηγήσει στον αποκλεισμό πολλών παιδιών από τις δημόσιες δωρεάν δομές και από το δικαίωμά τους στην προσχολική αγωγή και κάποιοι θα αναγκαστούν να καταφύγουν στην επιλογή του νέου επιδοτούμενου προγράμματος των «νταντάδων της γειτονιάς». Επιπλέον, αυτό μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα το κλείσιμο κάποιων παιδικών σταθμών και ΚΔΑΠ ή την ιδιωτικοποίησή τους εφόσον δεν θα μπορούν να λειτουργήσουν με μειωμένη χρηματοδότηση, μειωμένο αριθμό προσωπικού και παιδιών. Με αυτόν τον τρόπο, η κυβέρνηση θα αποκλείσει τους εργαζόμενους των δομών οριστικά από το δικαίωμά τους για μόνιμη και σταθερή δουλειά, θα δημιουργήσει ακόμη πιο ελαστικές σχέσεις εργασίας και σίγουρα θα δείξει τον δρόμο της απόλυσης σε χιλιάδες που δουλεύουν εδώ και 25 χρόνια με συμβάσεις.

Οι παιδικοί σταθμοί δεν θα μπορούσαν να λειτουργήσουν ούτε μία ημέρα χωρίς το εξειδικευμένο προσωπικό (παιδαγωγούς, καθαριστές, μάγειρες) που

Τα κέρδη-ρεκόρ είναι βουτηγμένα στο αίμα εργατών

Να μην πατήσει επέλεξε το υπουργείο Εργασίας στην πρώτη φετινή συνεδρίαση του Συμβουλίου για την Υγεία και Ασφάλεια στην Εργασία στις 13 Μάρτη, με αποτέλεσμα ν' αναβληθεί. Είχε άλλωστε αρνηθεί η συζήτηση να περιλαμβάνει το εργοδοτικό έγκλημα στη «Βιολάντα» όπου κήκαν ζωντανές 5 εργάτριες, με το Γενικό Χημείο του Κράτους να επιβεβαιώνει ότι εντοπίστηκε υγραέριο στο έδαφος ακόμα και 100 μέτρα μακριά απ' το σημείο διαρροής του αγωγού. Ούτε τα προσήματα δεν φροντίζει να τηρήσει η κυβέρνηση, της οποίας η πολιτική φιμώνει τους εργαζόμενους κι έχει ναρκωθετήσει κάθε χώρο δουλειάς, κάθε εργοστάσιο, οικοδομή, εργοτάξιο κ.λπ. ενισχύοντας την εργοδοτική τρομοκρατία, ποινικοποιώντας τη συλλογική οργάνωση και βυθίζοντας την εργατική τάξη στην εξαθλίωση, αναγκασμένη ν' αναζητά το μεροκάματο κάτω από οποιουδήποτε όρους.

Οι 38 νεκροί και 65 σοβαρά τραυματισμένοι το πρώτο τρίμηνο του 2026 αναδεικνύουν ότι τίποτα δεν έχει αλλάξει, κι ας συντελέστηκε πέρσι η μεγαλύτερη -ως τώρα- σφαγή σε χώρους δουλειάς. Την ώρα που η κυβέρνηση εξακολουθεί να μιλάει για «ενίσχυση των εργαζομένων», αυτοί εξακολουθούν ν' αντιμετωπίζουν τη βαρβαρότητα. Οι φρικιαστικές λεπτομέρειες του περιστατικού στο Κιάτο, όπου 40χρονη εργάτρια σε συσκευαστήριο τροφίμων μεταφέρθηκε με ΙΧ στο Κέντρο Υγείας της περιοχής με το δέρμα του κεφαλιού της σε σακούλα, αφού η μηχανή στην οποία δού-

λευε έπιασε την αλογοουρά της, δείχνουν τον αδιανόητο πόνο που αντιμετωπίζει κάθε θύμα εργοδοτικού εγκλήματος, ακόμα κι όταν δεν χάνει τη ζωή του. Δείχνουν παράλληλα πόσο «στη τύχη τους» είναι αφημένοι οι εργαζόμενοι στη χώρα, με τον ιδιοκτήτη της συγκεκριμένης επιχείρησης στο Κιάτο (ως χαρακτηριστικό παράδειγμα) να δηλώ-

νει «οργισμένος» πως «δεν είναι παλιάνθρωπος» γιατί, όταν συνάντησε τον σύζυγο της εργάτριας (που είχε ανασφάλιστη), έβγαλε και του έδωσε ό,τι λεφτά είχε στο πορτοφόλι του και του είπε «να πας να φας, να πας να πιεις ένα νερό, να πάρεις έναν καφέ».

Κι όμως, τόσο λογίζεται η ζωή του εργαζόμενου στην Ελλάδα κι αυτό αποτυπώνεται σε κάθε πτυχή της αντεργατικής πολιτικής. Ο εισαγγελέας αφήνει ελεύθερο τον εργοδότη στο Κιάτο, η (ανεξάρτητη αρχή) Επιθεώρηση Εργασίας δεν έχει εμπλέξει κανέναν απ' τους 13 ειδικούς επιθεωρητές της στην έρευνα για τη «Βιολάντα» (το μαζικότερο εργοδοτικό έγκλημα εδώ και χρόνια), φορτηγό της πλάκας με αυτοσχέδια ράμπα χρησιμοποιείται για τη φόρτωση μικρού εκσκαφέα στη Νέα Δημητριάδα Βόλου με αποτέλεσμα ο εκσκαφέας ν' ανατραπεί και να καταπλακώσει τον 58χρονο χειριστή του, στέλνοντάς τον στον θάνατο μετά από μια βδομάδα στη ΜΕΘ. 57χρονος ιδιοκτήτης εταιρίας ανακύκλωσης ελαστικών και 34χρονος εργάτης σκοτώνονται από ηλεκτροπληξία όταν ο «παπαγάλος» που χρησιμοποιούσαν για να φορτώσουν λάστιχα σε βενζινάδικο στην Κυνουρία ακουμπάει ένα έρμα καλώδιο. Εργαζόμενος στην Εγνατία Οδό σκοτώνεται καθώς στέλνεται σε τροχαίο προκειμένου ν' αποκατασταθεί «γρήγορα» η κυκλοφορία. Παράλληλα, 4 οικοδόμοι, ένας στο Ρέθυμνο, ένας 58χρονος Αιγύπτιος στο εργοτάξιο του γηπέδου του Παναθηναϊκού στον Βοτανικό, ένας 59χρονος στην Καλαμάτα και ένας 68χρονος στη Φθιώτιδα τραυματίζονται βαριά ή και σκοτώνονται (ο τελευταίος) πέφτοντας από σκαλωσιές. 15 χρόνια νωρίτερα, πριν τη δραματική αύξηση των ορίων ηλικίας, οι άνθρωποι αυτοί θα είχαν συνταξιοδοτηθεί με βαρέα ένσημα στα 55 τους. Σήμερα η κυβέρνηση πανηγυρίζει επειδή ο κόσμος της δουλειάς είτε δεν μπορεί να πάρει σύνταξη είτε δεν μπορεί να ζήσει μ' αυτή, ενώ νομοθετεί 13ωρο και δήμερο για ν' αντιμετωπιστεί η ανάγκη του κεφαλαίου για εργατικά χέρια, λέγοντας πως «δίνει τη δυνατότητα» στον εργάτη να «αυξήσει το εισόδημά του», μήπως και ανταποκριθεί στα πανάκριβα ενοίκια, καύσιμα, τρόφιμα και λογαριασμούς.

Βρισκόμαστε άλλωστε σε περίοδο που το κεφάλαιο, μέσα στη γεωπολιτική αναταραχή, βρίσκει ευκαιρίες πολλαπλάσιες κερδοφορίας, που πρέπει να προλάβει όσο διαρκούν. Θύματα και πάλι οι εργάτες και το δικαίωμά τους να δουλεύουν με ασφάλεια. Με την τιμή του χρυσού να έχει αυξηθεί 200% την τελευταία διετία, η «Ελληνικός Χρυσός», ντόπια θυγατρική της «Eldorado Gold», έχει τους εργολαβικούς εργάτες με ατελείωτα ωράρια για μήνες στις στοές των Σκουριών Χαλκιδικής, μ' έναν από αυτούς να μεταφέρεται σοβαρά τραυματισμένος στη ΜΕΘ του ΓΝ Πολυγύρου στις 9/3/2026, αφού δούλεψε μαζί με άλλους 4 κάτω από σημείο όπου την ίδια ώρα λειτουργούσε βαρύ χωματουργικό μηχάνημα. Παρόμοια, τις μέρες που ο κλάδος της διύλισης πετρελαίου παρουσίαζε περιθώρια κέρδους τριπλάσια των συνηθισμένων λόγω του πολέμου στο Ιράν, τα «Ελληνικά Πετρέλαια» βιάζονταν να τελειώνουν οι εργασίες γενικής συντήρησης που κρατούσαν το διυλιστήριο Ασπροπύργου εκτός λειτουργίας, αυξάνοντας ακόμα περισσότερο την πίεση που επί δυο μήνες υπήρχε για τους σχεδόν 900 μόνιμους και περισσότερους από 2.000 εργολαβικούς εργαζόμενους που εμπλέκονταν στις εργασίες. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο σκατεύτηκε εργάτης σε ανύψωση φορτίου, όταν αυτό βρέθηκε να αιωρείται ανεξέλεγκτο.

Η εργατική τάξη δεν μπορεί να ελπίζει ότι «κάτι θα περισσέψει και γι' αυτήν» απ' την «ανάπτυξη» του κεφαλαίου και κάνουν μεγάλη ζημιά οι συνδικαλιστικές ηγεσίες που, σε μια σειρά κλάδους, συνδέουν τις εργατικές διεκδικήσεις με τα οικονομικά αποτελέσματα των εταιριών. Το δικαίωμα της εργατικής τάξης να δουλεύει με ασφάλεια και με αξιοπρέπεια προκύπτει απ' τη θέση της στην παραγωγή, απ' το γεγονός ότι αυτή δουλεύει και παράγει όλο τον πλούτο της κοινωνίας. Το κεφάλαιο, που έχει την ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής και την εξουσία, έχει όλη την ευθύνη των όρων δουλειάς και παραγωγής. Οι εργάτες μπορούν μόνο ν' αντιτάξουν τη δική τους οργάνωση και πάλη για δικαιώματα.

εργάζεται με καθεστώς διαδοχικών συμβάσεων ορισμένου χρόνου για δεκαετίες. Μια κατάσταση εργασιακής ανασφάλειας, όμως, που πλήττει και τα παιδιά. Η συνεχής εναλλαγή προσωπικού και η αβεβαιότητα υπονομεύουν την παιδαγωγική σταθερότητα και τη συναισθηματική ασφάλεια που έχουν ανάγκη. Η μονιμότητα των εργαζομένων είναι προϋπόθεση για την ποιότητα των παρεχόμενων υπηρεσιών. Οι δομές αυτές χρειάζονται σταθερό προσωπικό, όχι εργολαβίες και περιπλανώμενους εργαζόμενους.

Επίσης, η χειροτέρευση των όρων εργασίας δεν θα επηρεάσει μόνο τους συμβασιούχους, αλλά και τους μόνιμους εργαζόμενους. Κάτω από το καθεστώς τρομοκρατίας και εκφοβισμού μέσω και της διαδικασίας της στοχοθεσίας-αξιολόγησης, θα εντατικοποιηθεί η δουλειά τους και θα είναι ακόμη πιο δύσκολο να αγωνιστούν για τα δικαιώματά τους σε έναν χώρο δουλειάς τελείως κατακερματισμένο, όπου οι συνάδελφοί τους θα αλλάζουν κάθε 8 και 11 μήνες. Με αυτόν τον τρόπο, το σύστημα επιδιώκει να μην υπάρχουν σχέσεις εμπιστοσύνης και αλληλεγγύης, που θα βοηθήσουν τους εργαζόμενους να οργανώσουν τον αγώνα για την υπεράσπιση και διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους. Τους θέλει απομονωμένους, διασπασμένους και ανταγωνιστικούς, χωρίς καν δικαίωμα στη συνδικαλιστική δράση.

Ενόψει των εκλογών, και προκειμένου να δημιουργηθούν αυταπάτες στους εργαζόμενους και να αποπροσανατολιστούν από τον δρόμο του οργανωμένου αγώνα, φιλοκυβερνητικά σωματεία και δημοτικές αρχές ζητούν από την κυβέρνηση μονιμοποίηση των συμβασιούχων μέσω προκηρύξεων με αυξημένη μοριοδότηση γι' αυτούς που ήδη εργάζονται

εδώ και χρόνια. Οι εργαζόμενοι πρέπει να μείνουν μακριά από αυτές τις δήθεν «εύκολες λύσεις». Το 2017 με τέτοιου είδους «λύσεις» η ΠΟΕ-ΟΤΑ έκλεισε τις μεγάλες κινητοποιήσεις μιλώντας τότε για νίκη του αγώνα των παρατασιούχων στην καθαριότητα των Δήμων. Ένα μεγάλο ψέμα, αφού απολύθηκαν σχεδόν όλοι και ελάχιστοι από αυτούς κατάφεραν τελικά να διοριστούν μέσω της προκήρυξης 3Κ. Όλα αυτά τα χρόνια οι συμβασιούχοι βρίσκονται σε μια διαρκή ομηρία και εργασιακή ανασφάλεια δουλεύοντας με λιγότερα δικαιώματα, με τις συνδικαλιστικές δυνάμεις που κυριαρχούν σε ομοσπονδία και πρωτοβάθμια σωματεία, κάθε απόκρυσση, να περιορίζουν τη στήριξη τους σε δικαστικές διεκδικήσεις, οι οποίες έχουν δείξει τα όριά τους, αντί να οργανώνουν μαζικούς αγώνες μέσα από απεργίες και διαδηλώσεις. Και έχουν ευθύνη για αυτή την αδιέξοδη κατάσταση. Ενώ γνώριζαν τι δρομολογείται από την κυβέρνηση φρόντισαν, για ακόμη μια φορά, να αποκρύψουν την αλήθεια από τους εργαζόμενους.

Για ακόμη μια φορά τα δικαιώματα και οι ανάγκες του εργαζόμενου λαού και της λαϊκής οικογένειας βρίσκονται στο στόχαστρο της επίθεσης από την αντεργατική και αντιλαϊκή πολιτική του συστήματος. Με οργάνωση, ενεργοποίηση των σωματείων και αποφάσεις για μαζικές κινητοποιήσεις πανελλαδικά, οι εργαζόμενοι πρέπει να διεκδικήσουν το δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά και, μαζί με τον λαό, το δικαίωμα της λαϊκής οικογένειας και των παιδιών της για δωρεάν δημόσια παιδεία. Η 24ωρη απεργία της ΠΟΕ-ΟΤΑ στις 24 Απριλίου είναι ένα στοίχημα και μια ευκαιρία προς αυτή την κατεύθυνση.

Η «ετοιμότητα προς εργασία» θα αμείβεται με χαρτζιλίκι... Μια ακόμα δικαστική απόφαση όπλο στα χέρια της εργοδοσίας

Μια νέα δικαστική απόφαση ήρθε για να δημιουργήσει ακόμα ένα αρνητικό προηγούμενο για τους εργαζόμενους και τα δικαιώματά τους. Ο λόγος για την 2541/2026 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά, το οποίο έκρινε ότι νυχτοφύλακας εργοταξίου δεν δικαιούται προσαυξήσεις για νυχτερινή εργασία, υπερεργασία, υπερωρίες, ούτε επιπλέον αποζημίωση για εργασία κατά τις Κυριακές και αργίες, καθώς δεν θεωρήθηκε ότι παρείχε πραγματική εργασία, αλλά ότι τελούσε σε κατάσταση «απλής ετοιμότητας προς εργασία».

Το δικαστήριο κατέληξε στα παραπάνω λαμβάνοντας υπόψη ότι κατά τη διάρκεια της βάρδιάς του ο εργαζόμενος είχε τη δυνατότητα να αναπαύεται ή να ασχολείται με άλλες δραστηριότητες, ενώ δεν απαιτούνταν η συνεχής επιτήρηση του χώρου. Το γεγονός μάλιστα ότι υπήρχαν στον χώρο συστήματα συναγερμού και άλλα μέσα φύλαξης, όπως εκπαιδευμένοι σκύλοι, που περιόριζαν - κατά το δικαστήριο - την ανάγκη διαρκούς ανθρώπινης εγρήγορσης, ήταν καθοριστικό για την έκδοση της εν λόγω απόφασης.

Βάσει των παραπάνω, το δικαστήριο κατέληξε ότι ο εργαζόμενος δεν τελούσε σε κατάσταση συνεχούς απασχόλησης αλλά σε καθεστώς «απλής ετοιμότητας», δηλαδή σε μια μορφή εργασιακής σχέσης όπου ο εργαζόμενος δεν υποχρεούται να βρίσκεται σε διαρκή εγρήγορση ούτε να παρέχει ενεργά εργασία καθ' όλη τη διάρκεια του ωραρίου του.

Ουσιαστικά η δικαστική αυτή απόφαση ήρθε να παγιώσει και να εφαρμόσει στην πράξη τη διάκριση μεταξύ συνεχούς ή αλλιώς «γνήσιας ετοιμότητας» και «απλής ετοιμότητας». Έτσι, για τους εργαζόμενους που θα αναλαμβάνουν την υποχρέωση να παραμένουν σε ετοιμότητα, σε ορισμένο τόπο και για ορισμένο χρόνο, δεν θα εφαρμόζονται οι διατάξεις της εργατικής νομοθεσίας για τα ελάχιστα όρια αμοιβής και τις προσαυξήσεις που συνδέονται με νυχτερινή εργασία, υπερωρίες ή εργασία σε Κυριακές και αργίες, εφόσον κρίνεται ότι δεν έχουν σε «εγρήγορση τις σωματικές ή πνευματικές τους δυνάμεις». Το γεγονός βέβαια ότι το χρονικό αυτό διάστημα ο εργαζόμενος δεσμεύεται να βρίσκεται για συγκεκριμένο χρόνο σε συγκεκριμένο χώρο που έχει καθοριστεί από τον εργοδότη του αντί να βρίσκεται στο σπίτι του ή όπου αλλού εκείνος θέλει ή το γεγονός ότι δεν μπορεί κατά τον χρόνο εκείνο να εργαστεί αλλού, καμία σημασία δεν έχει για αυτή την (ταξική) λογική...

Είναι δεδομένο ότι αυτή η απόφαση δεν θα περιορίσει την εφαρμογή των παραπάνω μόνο στους νυχτοφύλακες, αλλά θα αποτελέσει ευκαιρία για να αμφισβητηθεί κατά πόσο «εργάζονται» όλοι όσοι μπορούν να θεωρηθούν σε κατάσταση «ετοιμότητας»: εργαζόμενοι σε τμήματα συντήρησης ή τεχνικής υποστήριξης, σε μεταφορές, στην υγειονομική περίθαλψη, ακόμα και χειριστές σε γραμμές παραγωγής που «επιτηρούν» τις μηχανές και παρεμβαίνουν για μικρορυθμίσεις ή όταν κάτι σταματήσει να λειτουργεί.

Ανοίγει λοιπόν ο δρόμος ώστε να χτυπηθεί ακόμα πιο έντονα η ίδια η έννοια της δουλειάς, με μισθό και δικαιώματα, που έχουν κατακτηθεί με μια σειρά αγώνες του παρελθόντος. Έτσι, όταν ο εργοδότης «δεν βγαίνει» ή δεν μπορεί να γνω-

ρίζει εάν και πόσους εργαζόμενους θα χρειαστεί, θα μπορεί να αξιοποιεί τέτοιου είδους παραθυράκια, έχοντας τους εργαζόμενους σε «ετοιμότητα», μη οφείλοντάς τους παράλληλα όσα θα δικαιούνταν υπό κανονικές συνθήκες. Έτσι, το κεφάλαιο και η εργοδοσία θα αυξάνουν τα κέρδη τους στις πλάτες των εργαζόμενων, που θα αμείβονται με ψίχουλα.

Τέτοιου είδους αποφάσεις τροφοδοτούνται από την αντεργατική επίθεση που έχει τσακίσει τα εργασιακά δικαιώματα και πατάνε πάνω στο αντεργατικό οπλοστάσιο που έχουν στήσει όλες οι κυβερνήσεις όλα αυτά τα χρόνια. Συγχρόνως όμως τροφοδοτούν και δίνουν πάτημα στην εργοδοσία ώστε να μπορεί, και με τη βούλα του νόμου, να εκμεταλλεύεται με ακόμα

πιο σκληρούς όρους τους εργαζόμενους.

Αυτή είναι άλλωστε η «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη, η οποία καμία σχέση δεν έχει με το δίκιο των εργαζομένων και της εργατικής τάξης. Αυτό θα έρθει μόνο μέσα από την ταξική και οργανωμένη πάλη. Και το μόνο βέβαιο είναι ότι αυτή η πάλη είναι εκ διαμέτρου αντίθετη με το αστικό κράτος και τους θεσμούς που το υπηρετούν.

Παναγόπουλος

Η σαπίλα του εργατοπατερισμού είναι εφάμιλλη του κεφαλαίου που εκπροσωπεί

Συνεχίζεται η έρευνα γύρω από τον πρόεδρο της ΓΣΕΕ Γιάννη Παναγόπουλο και την εμπλοκή του στο θέμα των 73 εκατομμυρίων ευρώ που φέρεται να υπεξαιρέθηκαν. Υπενθυμίζουμε ότι ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ ελέγχεται γιατί κατηγορείται ότι μαζί με άλλους υπεξαίρεσαν ελληνικά και ευρωπαϊκά κονδύλια που προορίζονταν για υλοποίηση εκπαιδευτικών προγραμμάτων. Δηλαδή ότι έπαιρνε ευρωπαϊκά κονδύλια τα οποία έπρεπε να πηγαίνουν σε εκπαιδευτικά προγράμματα και έκλεινε συμφωνίες με ανάδοχες εταιρίες (ΚΕΚ) οι οποίες πληρώνονταν με μετρητά, με μέρος των κεφαλαίων που είχαν πιστωθεί. Αυτές οι εταιρίες λειτουργούσαν ως οχήματα ώστε στη συνέχεια τα χρήματα να καταλήγουν σε αυτούς που πραγματικά έλεγχαν τις εταιρίες, καθώς και στον πρόεδρο της ΓΣΕΕ.

Στα μέσα Μάρτη η υπόθεση φαίνεται ότι μπήκε στο αρχείο, με τον Γ. Παναγόπουλο να τρέχει να κάνει δηλώσεις για την αθωότητά του και πόσο εμπιστοσύνη έχει στη δικαιοσύνη. Η

τελευταία εξέλιξη είναι ότι ξαναεξικίνησε έλεγχος για το πόθεν έσχες του Παναγόπουλου καθώς φέρεται να μην έχει δηλώσει 3,2 εκατομμύρια ευρώ. Τα σκάνδαλα που έχουν ξεσπάσει συνολικά, όπως αυτό του ΟΠΕΚΕΠΕ και του Παναγόπουλου, και δεν λένε να σιγάσουν, ανακινούνται από Ευρώπη μεριά και προσπαθούν να δημιουργήσουν πιέσεις στην κυβέρνηση της ΝΔ για περυσότερη ευθυγράμμιση με τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές.

Είναι μάλλον δεδομένο για τους ιμπεριαλιστές ότι ο Παναγόπουλος και η ΓΣΕΕ είναι κομμάτι του μηχανισμού της ΝΔ, που προσπαθούν να εξυπηρετήσουν το κεφάλαιο και το κυβερνητικό έργο με τη δράση τους. Ενδεικτική είναι η πρόσφατη συμφωνία για τις συλλογικές συμβάσεις, η οποία έγινε νόμος, που αποτελεί σοβαρό χτύπημα στα δικαιώματα των εργαζομένων και η υπουργός Εργασίας Κεραμέως παρουσίασε με διθυράμβους, από κοινού με τη ΓΣΕΕ. Παράλληλα ο Παναγόπουλος και οι περίξ του, αν και χρόνια τώρα ελέγχουν ένα μεγάλο οργανωτικά

μηχανισμό (κυρίως στις πρώην ΔΕΚΟ) και εκλέγονται στα συνδικαλιστικά όργανα, όπως το πρόσφατο συνέδριο του ΕΚΑ, φαίνεται να μη βολεύονται στην αγκαλιά του ΠΑΣΟΚ, το οποίο δεν μπορούσε να ξεφύγει από το 12%. Έτσι λοιπόν, αν και με βάση αυτές τις εξελίξεις ο Παναγόπουλος και η κλίκα του δεν είναι πια στο ΠΑΣΟΚ, συνεχίζει να κάνει τη βρομοδουλειά του κεφαλαίου και της εργοδοσίας χωρίς «κομματικές περιχαρακώσεις». Άσχετα με το πώς θα καταλήξει η υπόθεση και αν τελικά θα καταδικαστεί ο Παναγόπουλος και οι υπόλοιποι που κατηγορούνται, το γεγονός και μόνο ότι ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ θεωρεί φυσιολογικό να διαχειρίζεται εκατομμύρια ευρώ και να έχει σαν υπερασπιστική γραμμή του ότι δεν είχε καμία ανάγκη να τα υπεξαιρέσει γιατί... έχει εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ, είναι από μόνο του σκάνδαλο και οι εργαζόμενοι πρέπει να βγάλουν τα συμπεράσματά τους.

Όπως και να έχει το θέμα, πέρα από τη ζημιά που έχουν κάνει οι εργατοπατέρες στο εργατικό κίνημα λειτουργώντας σαν το μακρύ χέρι του κεφαλαίου στα σωματεία και τις συνομοσπονδίες, διαλύουν ό,τι έχει μείνει όρθιο κάνοντας ακόμα πιο ανυπόληπτα τα συνδικαλιστικά όργανα και τις διαδικασίες τους στα μάτια των εργαζομένων και του απλού λαού. Μια τέτοια κατάσταση δεν είναι γενικά προς όφελος των εργαζομένων. Δεν θα ξεκαθαρίσουν τα πράγματα στον συνδικαλισμό και τα όργανά του και ας τρίβουν τα χέρια τους οι ρεφορμιστές του ΠΑΜΕ, που φαντάζονται ότι έρχεται η ώρα τους. Όλη αυτή η διαδικασία έχει ανακινηθεί από το σύστημα (και μάλιστα από τους ιμπεριαλιστές της ΕΕ), το οποίο σε καμία περίπτωση δεν θέλει να ξεκαθαρίσει τα πράγματα, να υπάρξει διαφάνεια, εξυγίανση και άλλα τέτοια, ούτε βέβαια να «βοηθήσει» το εργατικό κίνημα να ξεμπερδέψει από τους εργατοπατέρες. Είναι μια εξέλιξη που θέλει να πιέσει για «αλλαγή φρουράς» στην ηγεσία της ΓΣΕΕ και να δημιουργήσει πιέσεις στην κυβέρνηση της ΝΔ και την άρχουσα τάξη, που γέρνουν πολύ προς... ΗΠΑ μεριά. Όσον αφορά τους εργαζόμενους, όσο παραμένουν παρατηρητές τέτοιων αντιδραστικών εξελίξεων, το μόνο σίγουρο είναι ότι δεν έχουν να περιμένουν τίποτα θετικό από αυτές.

29/4: «Δεύτερος γύρος» για τη Δυνητική Αργία της Χρύσας Με υπουργική εντολή διερευνάται και μεθοδεύεται η παράταση της αργίας για άλλον έναν χρόνο

Στο προηγούμενο φύλλο της ΠΣ (28/3/26, φ.1004) είχαμε αναφερθεί στην απαράδεκτη απόφαση του διοικητικού εφετείου Πειραιά, που απέρριψε την αίτηση για την ακύρωση της Αργίας της Χρύσας.

Δεν πέρασε ούτε μια βδομάδα και υπήρξε καινούργια εξέλιξη. Στις 3/4 με υπουργική εντολή επιδόθηκε στην αγωνίστρια εκπαιδευτικό Χρύσα η νέα κλήση σε πειθαρχικό, με το ερώτημα της συνέχισης της δυνητικής αργίας για άλλον έναν χρόνο (το μέγιστο χρονικό διάστημα που μπορεί να επιβληθεί η αργία). Ήταν μια κίνηση αναμενόμενη -αφού η διορία του ΥΠΑΙΘ για να ολοκληρώσει τη διαδικασία (έκδοση γνωμοδότησης και απόφασης) είναι μέχρι τις 5/6-, αλλά και πολιτικά αποκαλυπτική, αφού δείχνει ότι το ΥΠΑΙΘ δεν θα αφήσει την υπόθεση να φύγει από τα χέρια του, δεν προτίθεται να αρκεστεί στον έναν χρόνο.

Την Τετάρτη 29/4 στις 09:30 ξεκινάει η εκδίκαση του Πειθαρχικού, για να γνωμοδοτήσει για τη συνέχεια ή όχι της αργίας. Ήδη έχουν αρχίσει πρωτοβάθμια σωματεία και συλλογικότητες να παίρνουν αποφάσεις για κινητοποίηση στις 29/4 στις 08:30 έξω από το Πρωτοβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο (Ξενίας 24), να βγάζουν ψηφίσματα και να απαιτούν πανελλαδική απεργία και κινητοποιήσεις από τις Ομοσπονδίες, ΟΛΜΕ, ΔΟΕ, ΑΔΕΔΥ.

Η κινητοποίηση στις 29/4 θα αποτελέσει μια μεγάλη μάχη μέσα στα συνδικάτα, αφού φαίνεται ήδη η προσπάθεια υπονόμευσής της, από τις δυνάμεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού σε αραστή συνεργασία με την ΑΣΕ (ΠΑΜΕ), όπου βάζοντας σαν φύλλο συκής την απεργία της ΑΔΕΔΥ στις 13/5, επιχειρούν να περιορίσουν το ζήτημα σε μια απεργία μόνο για τους καθηγητές στον Πειραιά. Δεν θα περάσει, όμως, η υπονόμηση. Η αλληλεγγύη θα εκφραστεί ξανά.

Θα αποτελέσει, όμως, και μεγάλη μάχη με τις δυνάμεις και τους μηχανισμούς του συστήματος. Γιατί παρόλο που είναι γνωστό ότι η τελική απόφαση θα παρθεί από την υπουργό (άλλωστε, φάνηκε και από την παράκαμψη του προηγούμενου 5-0 από τον πρώην υπουργό Πιερρακάκη), έχει τεράστια σημασία για ένα θέμα που έχει αποτελέσει κεντρική κυβερνητική επιλογή, να εκφραστεί ξανά και μαζί-κά στους δρόμους η αντίθεση των εκπαιδευτικών στη βιομηχανία διώξεων και στο αποκορύφωμά της, που αποτελεί η αργία της Χρύσας. Ειδικά σε αυτή την περίοδο:

- Όπου εξελίσσονται οι εκδικάσεις των πειθαρχικών για την απεργία-αποχή και είμαστε σε αναμονή των πρώτων αποφάσεων.

- Όπου μεθοδεύτηκε η πλήρης στοίχιση του Διοικητικού Εφετείου Πειραιά πίσω από την αρχική υπουργική απόφαση.

- Όπου εντείνονται και κλιμακώνονται οι πιέσεις για τον πειθαναγκασμό των εκπαιδευτικών σε συμμετοχή στην αξιολόγηση.

- Όπου έχει αρχίσει να τίθεται σε ισχύ ο νέος νόμος για τα Πειθαρχικά στο δημόσιο, που προβλέπει αυστηρότερες ποινές, που φτάνουν μέχρι και την οριστική παύση.

Με αυτό το πλαίσιο έχει να αναμετρηθεί ο κόσμος της εκπαίδευσης, αλλά και ο λαός συνολικά, που βρίσκεται κάτω

από το καθεστώς των διώξεων και της τρομοκρατίας. Για αυτό στις 29/4 να παλέψουμε όλοι, έτσι ώστε να υπάρχουν απεργιακές συγκεντρώσεις σε όλες τις

πόλεις της χώρας. Και στις 08:30 π.μ., έξω από το Πρωτοβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο Αττικής, όπου θα εκδικαστεί η υπόθεση της Χρύσας, να μαζευτούν ξα-

νά (όπως στις 23/10/24) χιλιάδες απεργιοί και αλληλέγγυοι, που θα απαιτήσουν να γυρίσει η Χρύσα στο σχολείο!

23/10/24: χιλιάδες συγκεντρωμένοι -απεργοί και αλληλέγγυοι- στην πρώτη εκδίκαση του Πειθαρχικού με το ερώτημα της δυνητικής αργίας για τη Χρύσα.

Αξιολόγηση στο δημόσιο Κάθε χρόνο και χειρότερα...

Από το 2014, όταν οι εργαζόμενοι στο δημόσιο, με ποσοστά που άγγιζαν και το 100%, ανάγκασαν τον τότε υπουργό Εσωτερικών Μητσοτάκη να πάρει πίσω την αξιολόγηση, μέχρι σήμερα, έχουν αλλάξει πολλά. Οι αποφάσεις για απεργία-αποχή έχουν βγει -στην πλειοψηφία τους- παράνομες, η συμμετοχή έχει φυλλορροήσει και η ΑΔΕΔΥ δεν την επαναπροκηρύσσει καν. Η αξιολόγηση, όμως, παραμένει. Είναι εδώ ως εργαλείο τρομοκρατίας και πειθαρχίας, απολύσεων και διώξεων.

Η πρόσφατη εμπειρία από τα χιλιάδες πειθαρχικά στην εκπαίδευση και την αργία της Χ. Χοτζόγλου, το επιβεβαιώνουν. Όπως το επιβεβαιώνει και η λύσσα της κυβέρνησης να βάλει τη μη εφαρμογή της αξιολόγησης στο νέο πειθαρχικό και μάλιστα με ποινή την οριστική παύση, καθώς και η επιμονή της να τη συνδέσει με την επικείμενη αναθεώρηση του συντάγματος και την άρση της μονιμότητας. Κινήσεις που επιβεβαιώνουν τη σκοπιμότητα ύπαρξης αυτού του εργαλείου, η οποία πλέον είναι ορατή και στους εργαζόμενους, που αναζητούν διέξοδο.

Αναζητούν διέξοδο στην απεργία-αποχή, που, όμως, καμία ομοσπονδία, πόσο δε μάλλον η ΑΔΕΔΥ, δεν στηρίζει στα σοβαρά. Εκτός αν θεωρείται στήριξη η ανταλλαγή επιστολών μεταξύ της ΠΟΕΔΗΝ και των πρωτοβάθμιων σωματείων της για το αν θέλει και ποιος να επαναπροκηρυχθεί η απεργία-αποχή ή η προκήρυξη της τελικά από ΠΟΕ-ΟΤΑ και ΠΟΕΔΗΝ λίγες μόλις ημέρες πριν εκπνεύσει η προθεσμία συμμετοχής στις διαδικασίες αξιολόγησης και αφού η πλειοψηφία των εργαζομένων το έχει ήδη κάνει. Όσο για το υπόλοιπο δημόσιο,

σκόρπιες αποφάσεις ομοσπονδιών και σωματείων, που ελάχιστα επηρεάζουν τη γενική εικόνα.

Οι εργαζόμενοι χρειάζονται διέξοδο στον πραγματικό αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση.

Αγώνα που σίγουρα δεν θα έχει μπροστά τις αστικές και κυβερνητικές συνδικαλιστικές ηγεσίες, που, ακόμα και μετά από όλα αυτά, συνεχίζουν να αναζητούν τη «δικαίη» αξιολόγηση και υπονομεύουν κάθε προσπάθεια οικοδόμησης όρων πολιτικής αντιπαράθεσης με την κυβέρνηση.

Αγώνα που δεν θα έχει μπροστά ούτε τις ρεφορμιστικές δυνάμεις του ΠΑΜΕ, που δίνουν καθημερινά διαπιστευτήρια νομιμότητας, που αποφάσισαν -από τη θέση της πρώτης δύναμης στην ΑΔΕΔΥ- ότι η αξιολόγηση είναι υπόθεση των ομοσπονδιών και κάθε εργαζόμενου μεμονωμένα, που αποφάσισαν ότι το νέο πειθαρχικό θα συζητηθεί τον... Μάιο και η άρση της μονιμότητας σε ημερίδα με... συνταγματολόγους. Χαρακτηριστικά είναι τα επιχειρήματα που επικαλούνται στα εξώδικα με τα οποία προκηρύσσουν την απεργία-αποχή (όπου το επιλέγουν) και βρίθουν αυταπατών περί «καλού κράτους» και «αξιοκρατίας».

Αγώνα που, από ό,τι φαίνεται, δεν μπορούν να τραβήξουν ούτε οι ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ, που βλέπουν την αξιολόγηση κυρίως ως «εργαλείο απαξίωσης των δομών του δημοσίου και προώθησης της επιχειρηματικής λειτουργίας του», υποτιμώντας τη χρήση της στον δρόμο για διώξεις, απολύσεις και άρση της μονιμότητας.

Σε κάθε περίπτωση, όλοι αυτοί, κατάφεραν να διασπάσουν αυτόν τον αγώνα και να τον μετατρέψουν, υπονομευώντας τον, σε «ατομική υπόθε-

ση» του κάθε εργαζόμενου. Οι πρόσφατες μάλιστα κινήσεις της ΠΟΕΔΗΝ ήταν ξεκάθαρες. Αφού έστειλε γνωμοδότηση δικηγόρου που προειδοποιούσε ότι ακόμα και οι απεργοί μπορούν να διωχθούν, ξεκαθάρισε τη θέση της ότι δεν θα αναλάβει καν τα πιθανά δικαστικά έξοδα.

Τι διέξοδο λοιπόν μπορούν να βρουν οι εργαζόμενοι σε όλο αυτό; Η απεργία-αποχή αποτελεί ένα εργαλείο που, παρά τα προβλήματα του χαρακτηριστικά από την πρώτη φορά που το επέλεξαν οι συνδικαλιστικές ηγεσίες, έχει αξιοποιηθεί και, παρά τη μικρή πλέον συμμετοχή, συνεχίζει να συνιστά πρόβλημα για την κυβέρνηση και τις συνδικαλιστικές ηγεσίες. Ωστόσο, έχει όρια. Ο αγώνας κατά της αξιολόγησης έχει μετατραπεί, για την πλειοψηφία των σωματείων, σε μια κόντρα, κάθε χρόνο αυτές τις ημέρες, για το αν θα συμμετέχουν ή όχι οι εργαζόμενοι στη συνέντευξη και αν θα συμπληρώσουν το έντυπο σφυγμού ομάδας, και μόνο. Καμία ουσιαστική συζήτηση, ούτε μια διαδήλωση και συγκέντρωση για αυτό το θέμα. Αυτό, όμως, δεν αρκεί και είναι θέμα χρόνου να αφεθεί, μέχρι τη στιγμή που θα... απολυθεί ο πρώτος δημόσιος υπάλληλος για αυτόν τον λόγο.

Αυτό που απαιτείται είναι πραγματικός αγώνας, με τη συμμετοχή των ίδιων των εργαζομένων στη συζήτηση και τη λήψη των αποφάσεων, με κινητοποιήσεις που θα θέτουν ανοιχτά το πρόβλημα και τις δυσκολίες, δεν θα κρύβονται πίσω από αγωνιστικούς βερμπαλισμούς και «ηρωισμούς» και θα αναζητούν διέξοδο σε πραγματικές απεργίες και διαδηλώσεις, εκεί που τελικά κρίνεται η αντιπαράθεση με την κυβερνητική πολιτική.

ΕΠΙΘΕΣΗ ΗΠΑ-ΙΣΡΑΗΛ ΣΤΟ ΙΡΑΝ

Από τα τηλεσίγραφα και τις φασιστικές τύπου απειλές του Τραμπ προς το Ιράν πως «*απόψε θα πεθάνει ένας πολιτισμός*», σε μια εύθραυστη εκχειρίδα δύο εβδομάδων, η οποία χωρίς να έχει τελειώσει συνυπάρχει πια με απειλές και ένταση! Δεν τις λες και λίγες και μικρές αυτές τις εναλλαγές στη ροή των γεγονότων που ζήσαμε τις τελευταίες εβδομάδες!

Είναι εναλλαγές που κατά βάση αντανακλούν το στρατηγικό αδιέξοδο στο οποίο βρέθηκαν οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές, όταν οι αρχικές εκτιμήσεις τους διαψεύστηκαν παταγωδώς! Ο αποκεφαλισμός της ιρανικής ηγεσίας μαζί με τη στρατιωτική πίεση δεν οδήγησε στην κατάρρευση του καθεστώτος, με ή χωρίς τη βοήθεια μιας εσωτερικής αναταραχής. Αντί της προσδο-

κίας αυτής, η ιρανική ηγεσία, έχοντας προετοιμασεί όλες τις προηγούμενες δεκαετίες και στρατιωτικά αναφέρεται η ύπαρξη ακόμα και στρατιωτικών εργοστασίων μέσα στα βουνά- αλλά όχι μόνο, άντεξε και συσπειρώσε γύρω της ένα σημαντικό τμήμα του ιρανικού λαού. Βέβαια, δεν παραβλέπουμε την αποδυνάμωση του οπλοστασίου, αλλά και τις καταστροφές που έχει υποστεί όλο αυτό το διάστημα το Ιράν, που μένει να δούμε πώς και πόσο θα επιδράσουν μεσοπρόθεσμα στην κοινωνική και πολιτική συνοχή του. Έτσι, η ενιασιότητα της αλλά και η πολύχρονη προετοιμασία της ιρανικής ηγεσίας, σε συνδυασμό με τις κρυφές (;) βοήθειες από Ρωσία κυρίως, αλλά και από Κίνα, έφεραν τα αντίθετα από τα προσδοκώμενα αποτελέσματα για τις ΗΠΑ.

Αντί να εκθεθούν οι ευρασιατικοί ιμπεριαλιστές στο κατά πόσο στηρίζουν το Ιράν, έχουν εκθεθεί οι ΗΠΑ, που όχι μόνο δεν μπόρεσαν να υπερασπίσουν τις διάσπαρτες στρατιωτικές βάσεις τους στην περιοχή (συστήματα αεράμυνας, ραντάρ, υποδομές, ανθρώπινο δυναμικό), αλλά άφησαν τα αντιδραστικά αραβικά καθεστώτα ανυπεράσπιστα μπροστά στα ιρανικά αντίποινα (χτυπήματα σε κρίσιμες ενεργειακές εγκαταστάσεις), ενώ και το Ισραήλ με τις επιθέσεις που δέχτηκε σε στρατιωτικά και βιομηχανικά κέντρα του δεν αισθάνεται πια καθόλου ασφαλές μέσα στον διάτρητο θόλο του.

Αντί να δημιουργήσει ενεργειακά και ευρύτερα γεωοικονομικά προβλήματα σε Ρωσία και Κίνα μέσω μιας απόσπασης του

όρους για σοβαρά προβλήματα στις Δυτικές οικονομίες, αλλά και αναταράξεις στην ίδια την αμερικανική οικονομία. Την ίδια ώρα η Ρωσία θησαυρίζει από την άνοδο των τιμών του πετρελαίου και η Κίνα, όχι χωρίς προβλήματα, έβλεπε τα τάνκερ της να περνούν τα -κλειστά για τις ΗΠΑ και τους συμμάχους τους στην περιοχή- στενά του Ορμούζ!

Επίσης, οι κινήσεις και οι απειλές του Λευκού Οίκου προς τους «Ευρωπαίους συμμάχους του ΝΑΤΟ», που δεν υπακούον στον κατά Ρούτε «μπαμπάκα», μεγάλωσαν το ευρωατλαντικό ρήγμα, προκαλώντας κι άλλα τραύματα στο πλέγμα των συμμαχιών και επιδεινώνοντας τη διεθνή θέση των ΗΠΑ.

Επιπλέον, αντί να προκαλέσει έστω ένα

Τα αδιέξοδα των ΗΠΑ και η «ταλάντωση» ανάμεσα στους αιματηρούς τυχοδιωκτισμούς και την εναγώνια αναζήτηση εξόδου

Ιράν από τους ευρασιατίες εταίρους του, η ιρανική ηγεσία, χρησιμοποιώντας το «υπερόπλο» των Στενών του Ορμούζ, κρέωσε στις ΗΠΑ την εξελισσόμενη παγκόσμια ενεργειακή ανασφάλεια και κρίση και δημιούργησε τους

ρήγμα στην ιρανική ηγεσία, η προεδρία Τραμπ αναγκάστηκε να αποπέμψει, ενώ μάλιστα η επίθεση στο Ιράν εξελισσόταν, τον αρχηγό του Γενικού Επιτελείου Στρατού των ΗΠΑ! Έτσι μεγάλωσε ταυτόχρονα τον διχασμό και την αντιπαράθεση στο εσωτερικό των ΗΠΑ, αλλά και κατάφερε να δημιουργήσει ρήγμα μέσα στο ίδιο το ρεπουμπλικανικό κόμμα και εοτίες διαφοροποίησης μέσα στην ίδια τη διοίκηση Τραμπ!

Το «κερασάκι στην τούρτα» των αδιεξόδων γράφεται ότι ήταν η αμερικανική επιχείρηση στο Ισρακάν με κρυφό σκοπό την κλοπή του ουρανού και με προπέτασμα καπνού τη διάσωση του Αμερικανού πιλότου, που είχε ως αποτέλεσμα την καταστροφή έξι αεροσκαφών και αρκετές απώλειες. Αυτή η επιχείρηση επιβεβαίωσε πως μια κίνηση έστω και περιορισμένης -τοπικά και χρονικά- επέμβασης θα κατέληγε με μαθηματική ακρίβεια σε φιάσκο.

Έχοντας, λοιπόν, από τη μια στηριχθεί σε μια τυχοδιωκτική συνάρθρωση των σημαντικών στόχων της γύρω από την κατάρρευση της ιρανικής ηγεσίας, που διαψεύστηκε ολοκληρωτικά και με τα προβλήματα να αυξάνονται γεωμετρικά, η διοίκηση Τραμπ βρέθηκε μπροστά στο δίλημμα μιας αναδιπλώσεως με το όποιο στρατηγικό κό-

στος και σε μια «φυγή προς τα εμπρός». Αυτό μαρτυρούν τα τηλεσίγραφα που συνοδεύονταν από ολόενα και πιο ακραίες απειλές, αλλά και η συνεχής ανανέωσή τους. Βέβαια, οι φασιστικές απειλές για εξαφάνιση του ιρανικού έθνους πριν το τελευταίο τηλεσίγραφο της Τρίτης 7/4, έδειχναν πως οι ΗΠΑ προετοιμάζουν τη δεύτερη επιλογή.

Ωστόσο, η δεύτερη επιλογή μόνο σαν μια ακραία τυχοδιωκτική ζαριά θα μπορούσε να προκύψει. Διότι μια τέτοια κίνηση θα άνοιγε τον δρόμο για διεύρυνση και κεντρικοποίηση της σύγκρουσης, κάτι για το οποίο οι ΗΠΑ δεν ήταν και δεν είναι έτοιμες. Έτσι, οι βάρβαρες απειλές έδωσαν τη θέση τους στην αποδοχή μιας εκχειρίδας δύο εβδομάδων και το άνοιγμα μιας διαδικασίας διαπραγμάτευσης. Μάλιστα, η αρχική ανακοίνωση των ΗΠΑ ανέφερε ως βάση της διαπραγμάτευσης τα δέκα σημεία που είχε δημοσιοποιήσει, κατά τη διάρκεια των τηλεσιγράφων, η ιρανική ηγεσία. Αυτό καταδεικνύει την ανάγκη των ΗΠΑ να αναδιπλωθούν, για να μην εξελιχθούν τα πράγματα χειρότερα γι' αυτούς. Βέβαια, στη συνέχεια αναίρεσαν τους τρεις από τους όρους στους οποίους είχαν συμφωνήσει, μεταξύ αυτών και το σημείο της συμφωνίας που ανέφερε πως η εκχειρία θα περιλαμβάνει και τον Λίβανο, γεγονός που έδειξε, βεβαίωσε και ο Πακιστανός πρωθυπουργός!

Η διαπραγμάτευση, βέβαια, δεν αναίρεσε τις αντιφάσεις και τα διλήμματα των ΗΠΑ και από μια άποψη τα όξυνε παραπέρα. Διότι και στη διαπραγμάτευση, όπως και στο πεδίο, η ιρανική ηγεσία εμφανίστηκε κατά γενική ομολογία με αυτοπεποίθηση, αποφασισμένη να υπερασπίσει τις κόκκινες γραμμές της και ταυτόχρονα χωρίς αλαζονεία και με σκοπό να υπάρξει συμφωνία. Ακόμα και η προκαταρκτική -σε συμφωνία με τις ΗΠΑ και με σκοπό να ασκηθεί πίεση στο Ιράν- συμπεριφορά του Ισραήλ, που προκάλεσε μια μαζική σφαγή στον Λίβανο, δεν έστρεψε την ιρανική αντιπροσωπεία από τη διαπραγμάτευση.

Από την άλλη, η αμερικανική αντιπροσωπεία άραγε πήγε στο Ισραηλαμπάντ θέλοντας να υπάρξει συμφωνία που να δίνει στις ΗΠΑ μια αξιοπρεπή «διέξοδο»; Ή για να καταγράψει μια «νίκη» που δεν υπήρξε επί του πεδίου; Έτσι π.χ., ενώ το Ιράν δέχονταν ένα πενταετές πάγωμα του εμπλουτισμού του ουρανίου, αλλά και μια «επαιτε-

μενη διαδικασία αεμπλουτισμού του», οι ΗΠΑ απαίτησαν ένα εικοσαετές πάγωμα, ενώ παράλληλα ζήτησαν να αποκτήσουν δικαίωμα επί των Στενών του Ορμούζ! Για να μην αναφέρουμε τις άλλες απαιτήσεις για πλήρη παύση του πυρηνικού και πυραυλικού προγράμματος.

Ενώ λίγες μέρες πριν, τη ώρα που γίνονταν διαπραγματεύσεις, δήλωσε πως δεν τον νοιάζει να υπάρξει συμφωνία, αφού οι ΗΠΑ έχουν νικήσει, αμέσως μετά την αποτυχία των συνομιλιών ο Τραμπ επανέλαβε τις απειλές για καταστροφή του Ιράν σε μια μέρα και ταυτόχρονα διέταξε τον ναυτικό αποκλεισμό των Στενών του Ορμούζ, που ήθελε... ν' ανοίξει! Φαίνεται πως μπροστά στα νέα αδιέξοδα, η προεδρία Τραμπ προχωρά σε έναν, ας πούμε, «ήπιο» τυχοδιωκτισμό, με σκοπό όπως αναφέρει η Washington Post (Ουάσινγκτον Ποστ) να πετύχουν μια καλύτερη συμφωνία με το Ιράν. Άραγε, πόσο θα πιεστεί το Ιράν, αν αληθεύουν δημοσιεύματα πως έχει βγάλει ένα σημαντικό τμήμα του στόλου εκτός των Στενών του Ορμούζ, ικανό να προμηθεύει για 80 ημέρες τους πελάτες της Τεχεράνης; Στην ίδια εφημερίδα, ο γνωστός αρθρογράφος της, David Ignatius, γράφει ότι η στρατηγική του Τραμπ παραπέμπει στη ρήση του Αϊζενχάουερ, «αν δεν μπορείς να λύσεις ένα πρόβλημα, μεγάλωσέ το!» Ωστόσο, στη φάση αυτή και με τα δεδομένα έτσι όπως είναι, υπάρχει σοβαρός κίνδυνος μια τέτοια κίνηση να εξελιχθεί σε φιάσκο ή και σε μηδενιστική για τις ιδιές τις ΗΠΑ. Θα τολμήσουν, άραγε, να σταματήσουν ή πολύ περισσότερο να βυθίσουν κινεζικά ή ινδικά τάνκερ που το Ιράν επιτρέπει τις διελύσεις τους; Θα διακινδυνεύσει, δηλαδή, το άνοιγμα μετώπου με την Κίνα ή θα ρισκάρει μια σαφή επιδείνωση των σχέσεων με την Ινδία, που αποτελεί κρίσιμο παίκτη στα σχέδια των ΗΠΑ (IMEC) για χτύπημα του κινεζικού δρόμου του μεταξίου; Ήδη οι «Ευρωπαίοι σύμμαχοι του ΝΑΤΟ» για μια ακόμη φορά γυρνάνε την πλάτη στις κινήσεις της διοίκησης Τραμπ, ενώ η Σαουδική Αραβία (από τους αρχικούς υποστηρικτές της επίθεσης ενάντια στο Ιράν) ζητά από τις ΗΠΑ να άρουν τον αποκλεισμό και να γυρίσουν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων.

Η ανάδειξη των αδιεξόδων των ΗΠΑ σε πρώτο πλάνο φαίνεται, σε πρώτη ανάλυση, να περιορίζει τις πιθανότητες ενός απονενομένου τυχοδιωκτισμού και να μεγαλώνει αυτές μιας αναδιπλώσεως με το μικρότερο δυνατό κόστος. Οι εξελίξεις των τελευταίων χρόνων, όμως, και κυρίως η αγωνιώδης προσπάθεια των ΗΠΑ να αντιμετωπίσουν τη σχετική τους αποδυνάμωση, η λειτουργία τους ως «στριμωγμένου θηρίου», μας έχουν διδάξει πως ο κίνδυνος «μιας φυγής προς τα εμπρός» δεν μπορεί να αποκλειστεί. Αναμένουμε.

Το καλό παιδί συμμετέχει πρόθυμα στον πόλεμο του daddy

Σε μια συγκυρία που η επιδρομή των ΗΠΑ στο Ιράν οδεύει σε κρίσιμο σταυροδρόμι, καταγράφονται νέα επεισόδια της ελληνικής εμπλοκής. Η συμμετοχή της χώρας στον πόλεμο, που στη κύρια πλευρά της είναι ως ορμητήριο, γίνεται πολύμορφη, πάντα στις υπηρεσίες των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών.

Στέλνονται εσπευσμένα Βλήματα Patriot σε Κατάρ και ΗΑΕ για απόκρουση πυραύλων και drones. Τα δύο κράτη είναι στο επίκεντρο των ιρανικών αντιποίνων από την αρχή του πολέμου, διότι στο έδαφός τους βρίσκονται σημαντικές αμερικανικές βάσεις. Στην περίπτωση του Κατάρ κυνικά λέγεται πως η αποστολή πολεμικού υλικού προέκυψε από απευθείας απαίτηση των ΗΠΑ. Για τα ΗΑΕ ενεργοποιείται άρθρο στρατιωτικής συμφωνίας του 2020 και φανερωίνεται ξανά ποια είναι η χρήση σε τελετική ανάλυση των συμφωνιών που υπογράφονται κατά καιρούς. Η ελληνική κυβέρνηση τα παρουσιάζει ως αμυντική βοήθεια, αλλά άπαντες αντιλαμβάνονται ότι οι κινήσεις αυτές, τη δεδομένη χρονική στιγμή,

εντάσσονται 100% στον επιθετικό σχεδιασμό των Αμερικάνων.

Όπως τονίζουν αναλυτές, η εξάντληση των αντιαεροπορικών βλημάτων από τις επιθέσεις του Ιράν είναι από τα σοβαρότερα προβλήματα για τη CENTCOM και έτσι η Ελλάδα επιστρατεύεται να βάλει πλάτη στη θωράκιση των αμερικανικών βάσεων στα εμιράτα του Περσικού Κόλπου, στην πρώτη γραμμή του πολέμου!

Πριν ακόμα αρχίσει η επίθεση, η ελληνική κυβέρνηση δήλωνε παρούσα στην πράξη στην προετοιμασία των ιμπεριαλιστικών σχεδιασμών. Στην πορεία του πολέμου, η εμπλοκή αναβαθμίστηκε. Η αδιάκοπη χρήση της Σούδας και όλου του δικτύου των βάσεων από την αμερικανική πολεμική μηχανή συμπληρώθηκε με την αποστολή πλοίων και αεροσκαφών σε διάταξη μάχης στην Ανατολική Μεσόγειο και την ενεργοποίηση της πυροβολαρχίας Patriot στη Υάνου της Σαουδικής Αραβίας. Όλα αυτά συνιστούν ενεργή συμμετοχή στην επίθεση ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν, η οποία έχει βάλεϊ φωτιά σε όλη τη περιοχή.

Η Ελλάδα καταγράφεται στις πλέον πρόθυμες ευρωπαϊκές χώρες για συνδρομή στον πόλεμο. Σε διαφορετικό κλίμα, οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές παίρνουν όλο και πιο σαφείς αποστάσεις από ΗΠΑ-Ισραήλ, όχι φυσικά από αντιπολεμικά κίνητρα, αλλά διότι βρίσκονται σε σκληρή αντιπαράθεση με την Ουάσινγκτον για τον ρόλο τους στη Δυτική συμμαχία. Η στάση της ελληνικής κυβέρνησης είναι όλο και πιο δύσκολο να κρατήσει ισορροπίες ανάμεσα σε ευρωπαϊκά και αμερικανικά αφεντικά. Από τη μία, ο Γερμανός καγκελάριος να δηλώνει πως «δεν είναι ο δικός μας πόλεμος» και από την άλλη ο Έλληνας υπουργός Άμυνας να επισκέπτεται τους στρατιωτικούς στη Σαουδική Αραβία, για να δώσει συγκαρτήρια για την κατάρριψη ιρανικού drone.

Ενώ οι εκβιασμοί Τραμπ προς τους συμμάχους του έχουν φτάσει στην απειλή απόσυρσης από το ΝΑΤΟ, ήρθε στο φως σχέδιο Αμερικάνων ανώτερων αξιωματικών για ανακατανομή των αμερικανικών στρατευμάτων στην Ευρώπη. Σύμφωνα με το σχέδιο, οι ΗΠΑ θα αποσύρουν μέρος των

δυνάμεών τους από «δύστροπες» χώρες (γίνεται αναφορά σε Ισπανία, Γερμανία) και θα τις μεταγκαταστήσουν σε χώρες που θεωρούνται υπάκουες, ανάμεσά τους και η Ελλάδα!

Ανεξάρτητα αν θα υλοποιηθούν τα παραπάνω έστω και μερικώς (η παρουσία στρατευμάτων και βάσεων σε ξένη χώρα είναι ένα ισχυρό χαρτί για να καεί) κάτι πολύ δύσκολο ιδιαίτερα για στρατηγικές σημασίας βάσεις όπως στη Γερμανία, και μόνο ότι παρουσιάζεται ως επιβράβευση ο ερχομός χιλιάδων πεζοναυτών στην Ελλάδα είναι χαρακτηριστικό της αμερικανοδουλείας του ντόπιου πολιτικού προσωπικού.

Κάποιοι, λοιπόν, πανηγυρίζουν μόνο με την ιδέα ότι θα έρθουν και άλλες βάσεις στην Ελλάδα. Την ίδια στιγμή με τις φανερώνεται ότι οι βάσεις του θανάτου στη χώρα όχι μόνο δεν λειτουργούν ως εγγύηση για την ειρήνη και τη σταθερότητα, αλλά είναι μαγνήτης εκθρικών πυραύλων και μπλέκουν τον λαό αυτόματα στον πόλεμο. Την ίδια στιγμή που η ελληνική κυβέρνηση, για να εκπληρώσει τις απαιτή-

σεις των Αμερικάνων για προστασία των βάσεων, στέλνει εσπευσμένα Patriot στην Κάρπαθο και στη Θράκη, ενώ δίνει πανάκριβους αντιβαλλιστικούς πυραύλους για τις βάσεις που βρίσκονται στις μοναρχίες του κόλπου. Και όπως δηλώνεται, πρέπει αποκτήσει η νέα γενιά κουλτούρα θυσίας, για να είναι έτοιμη να ματώσει για τους πολέμους των ιμπεριαλιστών.

Αλλά αυτά αφορούν τη ζωή του λαού και της εργατικής τάξης, που πληρώνουν ήδη τις συνέπειες και ανησυχούν για τους κινδύνους. Για την κυβέρνηση, που δρα για τα συμφέροντα ντόπιου και ξένου κεφαλαίου, μετράνε άλλα στη ζυγαριά. Δεμένη με χίλια νήματα με τον ιμπεριαλισμό η άρχουσα τάξη και με δοσμένες τις γεωπολιτικές φουρτούνες, ευθυγραμμίζεται με τις ΗΠΑ. Ακόμα και εάν οι ισορροπίες της διπλής εξάρτησης ταράσσονται, ακόμα και εάν η οικονομία της ζορίζεται από τις επιπτώσεις του πολέμου.

Επιπλέον, όπως γράφτηκε και σε προηγούμενο φύλλο της ΠΣ, το ξέσπασμα του πολέμου έχει τροφοδοτήσει τον αντιδραστι-

κό ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό. Είναι δεδομένο ότι ο γεωπολιτικός χάρτης ξανααρχάζεται και επιδρά στο σύνολο των ανοικτών ζητημάτων της ελληνοτουρκικής αντιπαράθεσης. Το τελευταίο επεισόδιο προέκυψε με την ανακοίνωση της συμφωνίας για την αγορά του ισραηλινού πυραυλικού συστήματος PULLS για τον «ελληνικό θόλο», που εντάσσεται στη βρώμη συνεργασία με τους αντιστάτες που βαθαίνει συνεχώς, ακόμα και την ώρα που το Ισραήλ πυρπολεί την εκχειρία βομβαρδίζοντας τον Λίβανο. Ακολούθησε η παρέμβαση Φιντάν για την ενίσχυση των σχέσεων Ελλάδας-Κύπρου με το Ισραήλ, που στόχο έχει την «περικύκλωση της Τουρκίας στην Ανατολική Μεσόγειο».

Σε αυτό το πεδίο η άρχουσα τάξη επιχειρεί να παίξει ξανά το χαρτί του υπέκουου συμμάχου των ΗΠΑ, που ικανοποιεί τα ήθελω τους, σε αντιδιαστολή με την Τουρκία, που εμφανίζεται ως ουδέτερη. Το καλό παιδί, λοιπόν, έχει τους λόγους του για να συμμετέχει στον πόλεμο του daddy Τραμπ. Ο λαός έχει τους δικούς του λόγους για να αντισταθεί στην εμπλοκή.

Μαίνεται η εσωτερική αντιπαράθεση στις ΗΠΑ

ΕΠΙΘΕΣΗ ΗΠΑ-ΙΣΡΑΗΛ ΣΤΟ ΙΡΑΝ

Μεγάλη κόντρα και αυξανόμενη διχογνωμία εκδηλώνεται στην αμερικανική ελίτ, έχοντας στον πυρήνα της την ελλιπή αποτελεσματικότητα και τις περιπλοκές των τακτικών επιλογών που ακολουθούνται από τη διοίκηση Τραμπ. Το μεγάλο ζητούμενο, πώς οι ΗΠΑ θα πλησιάσουν τους στρατηγικούς στόχους για να «βγουν μπροστά» και συνολικά κερδισμένες στον αδυσώπητο ανταγωνισμό τους με τους αντιπάλους τους, παραμένει ζητούμενο και ανεβάζει κλίμακα στις εσωτερικές αντιπαράθεσεις. Οι κατατομήσεις ηγετικών προσώπων σε στρατό και πολιτικά πόστα δείχνουν πού έχει φτάσει το πράγμα, αφού το όποιο «σχέδιο» Τραμπ δεν πείθει, πόσο μάλλον όταν είναι γεμάτο «ήξεις-αφήξεις». Το ερώτημα έρχεται αμείλικτο: Υπάρχει σχέδιο;

Η επίθεση στο Ιράν ήταν αναγκαία; Ποιοι είναι οι στόχοι; Ποια τα οφέλη και με ποιο τίμημα; Ποιο το πλάνο στρατηγικής διεξόδου;

Η εικόνα αντιφατικότητας, σύγχυσης και ασυνέχειας, η εικόνα μιας εξωτερικής πολιτικής εγκλωβισμένης στην «κινούμενη άμμο» της Μέσης Ανατολής, ταυτισμένη με την έξαλλη επιθετικότητα ενός ηγέτη που απειλεί με αφανισμό έθνη και πολιτισμούς, δεν μπορεί παρά να τροφοδοτεί περαιτέρω αμφισβητήσεις και να παράγει επιπλέον πιέσεις σε ένα ήδη φορτισμένο περιβάλλον.

Με έναν «υπουργό Πολέμου» που υπερθεματίζει με εκδικητικούς τόνους για την «εξόντωση του εχθρού» και έναν αντιπρόεδρο που «δεν έχει ενθουσιαστεί με αυτόν τον πόλεμο, επειδή έχει άλλη φιλοσοφία», όπως παραδέχτηκε ο ίδιος ο Τραμπ για τον Τζέι Ντι Βανς, η Αμερική πορεύεται μέσα σε αβεβαιότητες και μπροστά υπάρχουν οι κρίσιμες ενδιάμεσες εκλογές του Νοέμβρη για το Κογκρέσο.

Οι σαρωτικές απομακρύνσεις στην κορυφή των Ενόπλων Δυνάμεων των ΗΠΑ, επί της ουσίας το ξήλωμα όλης της ηγεσίας του αμερικανικού στρατού από τον υπουργό Πολέμου Πιτ Χέγκσεθ, η πιθανή αποχώρηση του υπουργού Στρατού Ντάνιελ Ντρίσκολ από την κυβέρνηση Τραμπ, τρίτου στη σειρά υπουργού μετά την αποπομπή της υπουργού Εσωτερικής Ασφάλειας Κρίστι Νόεμ και της υπουργού Δικαιοσύνης Παμ Μπόντι, μπορεί να δείχνουν ποιος έχει το «πάνω χέρι», αποτελούν όμως και σαφή τεκμήρια μιας εσωτερικής διαπάλης που εξελίσσεται και μάλλον φουντώνει.

Η σύγκρουση στο Πεντάγωνο

Η απομάκρυνση του Αρχηγού του Γενικού Επιτελείου Στρατού, μαζί με πολλούς ανώτατους αξιωματικούς σε Αεροπορία και Ναυτικό που είχαν αντιταχθεί σε μια νέα στρατιωτική σύγκρουση με το Ιράν, αποτελεί κίνηση πολιτικού ξεκαθαρίσματος και μεγαλύτερου ελέγχου, αλλά και προειδοποιητικό σήμα μηδενικής ανοχής στις εκδηλώσεις αντίθεσης στις πολιτικές αποφάσεις, αντίθεσης που είχε διαρρεύσει ακόμα και πέρα από τον Λευκό Οίκο.

Αποτυπώνει, επίσης, τη βαθιά δυσαρέσκεια για την αδυναμία επίτευξης στόχων και προβάλλει την απαίτηση να βρίσκονται στην ηγεσία του Στρατού πρόσωπα που θα εφαρμόζουν πλήρως το «όραμα» του Τραμπ και της πολιτικής ηγεσίας του Πενταγώνου.

Ιδιαίτερη σημασία έχει το γεγονός ότι οι αλλαγές στη στρατιωτική δομή γίνονται την ώρα κορύφωσης της σύγκρουσης, με γενικότερες συνέπειες σε επίπεδο ασφάλειας και στρατιωτικής ετοιμότητας στη λήψη αποφάσεων, αλλά και σε γεωπολιτικό επίπεδο, αφού σηματοδοτούν μειωμένη συνοχή και αυξημένη τρωτότητα, πλήττοντας την εικόνα του «ισχυρότερου στρατού στον κόσμο, που τιμωρεί τους αντιπάλους του»!

Ταυτόχρονα, προσφέρουν στους αντιπάλους ευκαιρία εντατικοποίησης της πίεσης, ενώ μεγαλώνουν τον προβληματισμό στους συμμάχους, καθώς ερμηνεύονται ως αδυναμία. Αυτή η αδυναμία επιτείνεται, αν συγκριθεί με την αυξημένη συνοχή και επιχειρησιακή ετοιμότητα του αντιπάλου, παρά τα πλήγματα και τις απώλειες ηγετικών στελεχών.

Η αποπομπή της υπουργού Δικαιοσύνης

Η Παμ Μπόντι, παρότι υπήρξε ένθερμη υποστηρίκτρια του Τραμπ, δικηγόρος του και πρώην Γενική Εισαγγελέας των ΗΠΑ, διορισμένη από τον ίδιο, δεν αποδείχτηκε αρκετά ικανή να υλοποιήσει την ατζέντα του.

Η πόρτα εξόδου στην υπουργού Δικαιοσύνης άνοιξε λίγες βδομάδες μετά την παραίτηση της υπουργού Εθνικής Ασφάλειας Κρίστι Νόεμ, καθώς και οι δυο απέτυχαν να καθαρίσουν το όνομα του Τραμπ από την υπόθεση Επιστάν, που τον έφερε σε σύγκρουση με μερίδα υποστηρικτών του από το «κίνημα MAGA».

Η Παμ Μπόντι κατηγορήθηκε ότι έβαζε

εμπόδια στη δημοσιοποίηση των αρχείων Επιστάν, μεγαλώνοντας την αίσθηση αδιαφάνειας και τις αντιδράσεις εντός του ρεπουμπλικανικού κόμματος, μια υπόθεση που έβλαπτε πολιτικά τον Τραμπ.

Όμως, δεν ήταν και αρκετά σκληρή, ώστε να κινηθεί πιο επιθετικά και να παραπέμψει σε δίκη πολιτικούς αντιπάλους του προέδρου. Παρόλο που ο πρώην διευθυντής του FBI, Κόμει, η Γενική Εισαγγελέας της Νέας Υόρκης, Τζέιμς και ο πρώην Σύμβουλος Εθνικής Ασφάλειας του Τραμπ, Μπόλτον, βρίσκονται υπό ποινική έρευνα, η παραπομπή σκόνηταψε σε θεσμικούς περιορισμούς, τους οποίους η Μπόντι δεν κατάφερε (;) να παρακάμψει, προκαλώντας τη δυσαρέσκεια του προέδρου για τις καθυστερήσεις και τις αστοχίες.

Η 25η Τροπολογία

Άλλοτε φανατικοί υποστηρικτές του Τραμπ, όπως ο γνωστός δημοσιογράφος Τάκερ Κάρλσον και η πρώην Βουλευτής Μάρτζορι Τέιλορ Γκριν, αλλά και κάμποσοι ρεπουμπλικάνοι γερουσιαστές, εκτός από τους δεκάδες δημοκρατικούς, επιτέθηκαν εναντίον του, με αφορμή τις πρόσφατες ακραίες δηλώσεις και απειλές για τον «αφανισμό» του Ιράν, λέγοντας ότι «δεν συνάδουν με τις αρχές της Αμερικής» και αποτελούν «προσβολή στα ιδανικά που υπερασπίζεται σε όλο τον κόσμο».

Η 25η Τροπολογία του αμερικανικού συντάγματος, για τη δυνατότητα απομάκρυνσης του προέδρου λόγω ακαταλληλότητας, παρότι θεωρητική, βρίσκεται στα στόματα όλο και περισσότερων πολιτικών και δημόσιων προσώπων -με χαρακτηριστική την περίπτωση του πρώην αρχηγού της CIA, Τζον Μπρέναν- που αμφισβητούν την ψυχική υγεία του Τραμπ και επικαλούνται τους μεγάλους κινδύνους που απορρέουν από ένα άτομο «εκτός ελέγχου».

Ωστόσο, όλες οι εκφράσεις αμφισβήτησης πυροδοτούνται από ένα σύνολο άλυτων ζητημάτων. Αν οι δυσκολίες στον πόλεμο, οι διαταραχές στην παγκόσμια οικονομία, η αβεβαιότητα, ο ενεργειακός κλονισμός, η δημοσκοπική βουτιά, η τεράστια απόσπαση πόρων συνθέτουν τον τωρινό καμβά, οι ανισορροπίες και τελικά οι αναντιστοιχίες στα μέσα και τους στόχους των ΗΠΑ αποτελούν την αιτία του δικασμού και των επικρίσεων, απέναντι σε μια ηγεσία που φαίνεται περισσότερο να γκρεμίζει χωρίς προς ώρας να οικοδομεί ορατές λύσεις.

Ισραηλινό κομμάτιασμα του Λιβάνου σε αμερικανικά πλαίσια

Ταυτόχρονα με την ανακοίνωση κατάπαυσης του πυρός μεταξύ ΗΠΑ και Ιράν στις 8 Απρίλη, η πολεμική αεροπορία του Ισραήλ έκανε μια επιχειρήση βομβαρδισμού σε οικιστική ζώνη της Βηρυτού, με αποτέλεσμα τη δολοφονία πάνω από 350 ανθρώπων και τον τραυματισμό άλλων χιλίων. Ο Νετανιάχου έθεσε το πολιτικό σκέλος αυτής της θηριωδίας, ανακοινώνοντας πως η εκκενρία δεν αφορά τον Λίβανο, καθώς οι επιχειρήσεις από το Ισραήλ είναι ανεξάρτητες.

Σχέδια για εκκενρία στον Λίβανο ανακοινώνονται καθημερινά, ταυτόχρονα με την ανάπτυξη των πολεμικών επιχειρήσεων (χερσαίων με πεζικό, πυροβολικό και αεροπορικών βομβαρδισμών) στο νότιο τμήμα της χώρας. Η μέθοδος που ακολουθείται για κατάληψη της περιοχής μέχρι το φυσικό όριο του

ποταμού Λιτάνι είναι η ισοπέδωση των οικισμών σε πόλεις και χωριά, η καταστροφή των υποδομών και ο οριστικός εκτοπισμός των κατοίκων, στα πρότυπα της Γάζας. Οι πάνω από 2.000 νεκροί κάτω από τα ερείπια και οι 1,2 εκατομμύρια εκτοπισμένοι περιγράφουν το μέγεθος της ανθρώπινης καταστροφής μέχρι τώρα. Παράλληλα με τις επιχειρήσεις του Ισραήλ, εξελίχθηκε και το αποτράβηγμα του λιβανέζικου στρατού αμαχητί προς τον βορρά. Παρόλες τις διεισδύσεις των IDF, οι επιθέσεις μαχητών της Χεζμπολά με ρουκέτες στο βόρειο Ισραήλ, οι απώλειες σε έμφυχο και άψυχο στρατιωτικό υλικό των σιωνιστών, αλλά και οι μάχες σώμα με σώμα ιδιαίτερα στη στρατηγική πόλη Μπιντ Τζμπέλ στον νότιο Λίβανο δείχνουν ότι δεν είναι καθόλου εύκολες οι επιδιώξεις του Ισραήλ.

Με όχημα τον αφοπλισμό της Χεζμπολά, το σιωνιστικό κράτος έχει ρευστοποιήσει τα νότια σύνορα του Λιβάνου. Στην πολυδιαφημισμένη συνάντηση των δύο πλευρών για διερεύνηση ενδεχόμενης κατάπαυσης πυρός που οργανώθηκε και χαιρετήθηκε από τους Αμερικανούς, με την παρουσία του Μάρκο Ρούμπιο, της πρέσβειρας του Λιβάνου στις ΗΠΑ και του αντίστοιχου Ισραηλινού πρέσβη, παρουσιάστηκε η πρόταση των Ισραηλινών για δημιουργία τριών ζωνών στον Λίβανο: Μια κίτρινη ζώνη 8 χιλιομέτρων σταθερής δύναμης IDF, μια ζώνη επιχειρήσεων με όριο τον ποταμό Λιτάνι (30 χλμ. από τα σύνορα) και μία βορειότερα, όπου ο λιβανέζικος στρατός θα αφοπλίζει με δικές του επιχειρήσεις τη Χεζμπολά. Είναι μια πρόταση, δηλαδή, που καταλήγει σε ντε φάκτο διχοτόμηση του Λιβάνου,

στην κατεύθυνση επέκτασης του σιωνιστικού κράτους προς τον βορρά.

Οι στόχοι αυτοί λειτουργούν στην κατεύθυνση εξυπηρέτησης των σχεδίων ελέγχου της Μ. Ανατολής από τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό και έχουν παρελθόν. Η προσπάθεια εκμετάλλευσης της κερηκτικής κατάστασης στο εσωτερικό του Λιβάνου μέσω αναστήλωσης του δωσίλογου στρατού και της κυβέρνησης για άσκηση πίεσης στη Χεζμπολά κρατάει χρόνια. Τα αμερικανικά πακέτα χρηματοδότησης του λιβανέζικου στρατού το '23 και το '25 είχαν στόχο τη διαμόρφωση ενός στρατιωτικο-πολιτικού αντίβαρου στο εσωτερικό της ούτως ή άλλως δικασμένης χώρας. Η απαγόρευση στρατιωτικής δράσης της σιιτικής οργάνωσης από τον στρατό ήταν μια πρώτη κίνηση, που βέβαια έμεινε στα χαρτιά, όπως στα χαρτιά έμεινε και ο

Ουκρανία

Συνεχίζονται και εντείνονται οι πολεμικές συγκρούσεις

Ότε η λεγόμενη «πασχαλινή εκχειρία», που συμφώνησαν η Ρωσία και η Ουκρανία, αποτέλεσε μια «μικρή έστω» ανάπαυλα του πολυχρονου και πολύνεκρου πολέμου που μαίνεται στην Ουκρανία. Οι δύο πλευρές αλληλοκατηγορούνταν ότι παραβίασαν χιλιάδες φορές την «εκχειρία», ρίχνοντας την ευθύνη η μία στην άλλη.

Είναι και αυτό ένα μικρό δείγμα, ότι το ουκρανικό μέτωπο, εξαιτίας των πολύ σημαντικών επίδικων που το τροφοδοτούν, παραμένει ενεργό και όλα τα σημάδια δείχνουν ότι θα γνωρίσει νέα ένταση και όξυνση το αμέσως επόμενο διάστημα. Οι πρόσφατες δηλώσεις Ζελένσκι ότι: «η εαρινή και θερινή περίοδος θα είναι πολύ δύσκολη για την Ουκρανία» απηχούν πλήρως την πραγματικότητα. Ήδη από πολλές δημοσιογραφικές -και όχι μόνο- πηγές διαρρέεται ότι η Ρωσία συγκεντρώνει εφεδρείες και στρατιωτικό υλικό για την εξαπόλυση μεγάλης επίθε-

σης στο μέτωπο Κοστιαντίνσκα, Κραματόρσκ, Σλοβιάνσκ. Στόχος της είναι να καταλάβει το επόμενο διάστημα τουλάχιστον μία από αυτές τις πόλεις-φρούρια των Ουκρανών, συνεχίζοντας την αργή, αλλά σταθερή προέλασή της. Στον αντίποδα, οι Ουκρανοί, παρά τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν σε στρατιώτες και στρατιωτικό εξοπλισμό, κάνουν τα πάντα για να θωρακίσουν περισσότερο τα τρία αυτά περίοπα οχυρά τους, αναμένοντας το ρωσικό σφυροκόπημα.

Παράλληλα, όλο το προηγούμενο δεκαπενθήμερο, τόσο πριν όσο και μετά από την κατ' ευφημισμό «πασχαλινή εκχειρία», εντείνονται οι συγκρούσεις Ρώσων και Ουκρανών στο μέτωπο, αλλά και στα μετόπισθεν της κάθε χώρας.

Σ' αυτό τον πόλεμο μακράς διάρκειας και συνεχούς φθοράς του αντιπάλου, την «τιμητική» τους είχαν το τελευταίο διάστημα εκατέρωθεν επιθέσεις σε ενεργειακές εγκαταστάσεις και υποδομές. Η Ρω-

σία συνέχισε να πραγματοποιεί πολλές επιθέσεις σε υποδομές παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας στο εσωτερικό της Ουκρανίας, ενώ και η Ουκρανία επιτέθηκε σε ενεργειακές υποδομές στο ρωσικό έδαφος και σε δυο λιμάνια στη Βαλτική, που αποτελούν πόλεις εξαγωγής του ρωσικού πετρελαίου. Είναι φανερή η προσπάθεια της ουκρανικής πλευράς να περιορίσει τις εξαγωγές ρωσικού πετρελαίου, σε μια περίοδο που είναι πάρα πολλά τα έσοδα της Ρωσίας από το πετρέλαιο, με δεδομένη την επίθεση ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν και τη χαλάρωση του εμπάργκο για το ρωσικό πετρέλαιο που εδώ και βδομάδες έχει ανακοινώσει ο Τραμπ, για να εξισορροπήσει κάπως την προσφορά μετά και το κλείσιμο των Στενών του Ορμούζ. Αυτά τα ρωσικά κέρδη από το πετρέλαιο προσπαθεί να περιορίσει ο Ζελένσκι, αν και, όπως ο ίδιος δήλωσε πρόσφατα, δέχεται πιέσεις από σύμμαχο χώρα, που δεν κατονόμασε, να σταματή-

σει τις επιθέσεις σε ρωσικές πετρελαϊκές υποδομές, για να μην ανέβει σε δυσθεώρητα ύψη η τιμή του βαρελιού...

«Παρά τις πολιτικές δηλώσεις, οι ΗΠΑ συνεχίζουν να παρέχουν ουσιαστική στήριξη που επιτρέπει στην Ουκρανία να αντιστέκεται αποτελεσματικά, ενώ η Γερμανία έχει πλέον γίνει ο βασικός εταίρος της Ουκρανίας στην Ευρώπη», δήλωσε ο Γερμανός ΥΠΕΞ, Βάντεφουλ. Συμπέρασμα, παρά την επίθεση στο Ιράν, οι ΗΠΑ σε καμία περίπτωση δεν αφήνουν στη μοίρα της την Ουκρανία. Η φήμη, μάλιστα, ότι οι ΗΠΑ εξετάζουν να μεταφέρουν βάσεις, στρατιωτικό εξοπλισμό και στρατιώτες από το έδαφος των «παραβατικών» συμμάχων ανατολικότερα, πιο κοντά στην Ουκρανία και τη Ρωσία, είναι ενδεικτική των προθέσεων του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στο καυτό ουκρανικό μέτωπο.

Η παλαιστινιακή αντίσταση στην αγχώνη

Η εκτέλεση δια απαγχονισμού καθίσταται υποχρεωτική για τους Παλαιστίνιους αγωνιστές που καταδικάζονται από στρατιωτικά δικαστήρια στη Δυτική Όχθη (στις άλλες περιοχές βομβαρδίζουν αδιακρίτως). Ο εμπνευστής του νομοσχεδίου, ακροδεξιός υπουργός Μπεν-Γκβιρ γιόρτασε την απόφαση της Κνεσέτ πανηγυρίζοντας με σαμπάνιες. «Τους πήραμε τα πάντα, τώρα θα τους πάρουμε και τη ζωή» είχε δηλώσει σε πρόσφατη επίσκεψή του σε φυλακή. Για τρίτη φορά στη σύγχρονη ιστορία επιβάλλεται θανατική ποινή σε μια συγκεκριμένη εθνότητα γυρνώντας την ανθρωπότητα αιώνες πίσω, στο 1619 όταν θεοπίστηκαν για πρώτη φορά στις ΗΠΑ οι «Κώδικες Δουλείας», για να επιβάλουν τη θανατική ποινή στη «βία εναντίον λευκού ατόμου». Η δεύτερη ήρθε στη ναζιστική Γερμανία με το «Διάταγμα του 1941», το οποίο εφαρμοζόταν κυρίως για τους Εβραίους.

Πολλοί σπεύδουν να πάρουν αποστάσεις από την ανοιχτά ναζιστική πρακτική του σιωνιστικού μορφώματος. Η ΕΕ, δια του γενικού γραμματέα του Συμβουλίου της Ευρώπης, Αλέν Μπερσέ, «ανησυχεί βαθιά». Το ίδιο και η Γερμανία, αυτή έχει «μεγάλη» ανησυχία και δεν μπορεί να υποστηρίξει τον νόμο. Ο ύπατος αρμοστής του ΟΗΕ για τα ανθρώπινα δικαιώματα, Τουρκ, ζήτησε την άμεση ακύρωση του νόμου, γιατί δεν «προβλέπει πραγματική δυνατότητα χάριτος». Σε

κοινή ανακοίνωσή τους οι κυβερνήσεις Σαουδικής Αραβίας, Αιγύπτου, Ιορδανίας, ΗΑΕ, Τουρκίας, Πακιστάν και Ινδονησίας ζήτησαν από τα Ηνωμένα Έθνη να επιβάλουν κυρώσεις στο Ισραήλ για τον ρατσιστικό νόμο.

Το βάθος της ανησυχίας τους είναι εμφανειακό. Οι φιλότιμες προσπάθειές τους, δυστυχώς γι' αυτούς, δεν μπορούν να πείσουν. Πρώτα και καλύτερα γιατί πολλές από τις προαναφερθείσες χώρες διαθέτουν νομικό καθεστώς που προβλέπει τη θανατική καταδίκη (μικρή σημασία έχει το ότι δεν εφαρμόζεται σε διαφορετική εθνότητα). Έπειτα, γιατί έχουν αποδεχτεί την ύπαρξη ενός «κράτους» που δε διαθέτει σύνταγμα για να κριθεί η συνταγματικότητα ή μη ενός νόμου (και αυτό ας το θυμούνται όσοι διακηρύσσουν πως θα προσφύγουν σε ...ακυρωτικά δικαστήρια). Μα πάνω απ' όλα, αυτά τα κράτη αποδέχονται χρόνια τώρα την κατοχή της γης ενός έθνους από ένα φυτευτό κράτος-δολοφόνο. Ένα κράτος που την ώρα που νομοθετεί έχει εξαπολύσει πόλεμο κατά του Λιβάνου, της Συρίας, του Ιράν και απειλεί να χρησιμοποιήσει πυρηνικά.

Η επιβολή θανατικής ποινής είναι ένας ακόμη προβολέας που φωτίζει και αποκαλύπτει τη φύση των σιωνιστών. Δε συμφωνούμε καθόλου με τον όρο «κλιμάκωση» που χρησιμοποίησε η Παλαιστινιακή Αρχή για να καταδικάσει τον νόμο, η οποία υπενθυμίζει ότι ο παλαι-

στινιακός λαός θα συνεχίσει τον «νόμιμο» αγώνα του για ελευθερία, ανεξαρτησία. Η κατοχή γεννάει την αντίσταση.

Στις σιωνιστικές φυλακισμένους, ανάμεσά τους 350 παιδιά με το καθεστώς της διοικητικής κράτησης, χωρίς καταδίκη. Όποιοι περνούν το κατώφλι αυτών των κολαστηρίων δε θεωρούνται άνθρωποι. Κρατούνται σε πλήρη απομόνωση, οι επισκέψεις απαγορεύονται. Δεν έχουν επαφή με δικηγόρο. Τα βασανιστήρια είναι καθημερινά, οι κατά καιρούς αποκαλύψεις είναι σοκαριστικές. Αυτή την καθημερινότητα, την πρακτική νομιμοποιεί η θανατική καταδίκη.

Η αντίσταση του παλαιστινιακού λαού δε χωράει στα στενά όρια του αστικού-σιωνιστικού «νομικού πλαισίου». Οι αγωνιστές της Παλαιστινιακής Αντίστασης δεν είναι ούτε «εγκληματίες» ούτε «τρομοκράτες». Οι λαοί μετρούν με διαφορετικό τρόπο το δίκαιο. Και το δίκαιο είναι ελεύθερη Παλαιστίνη, από τη Μεσόγειο μέχρι τον Ιορδάνη. Γι' αυτό πολεμάει ο λαός της Παλαιστίνης έχοντας στο πλευρό του τους λαούς όλης της ανθρωπότητας.

«διωγμός» του Ιρανού πρέσβη που αποφασίστηκε από την κυβέρνηση λίγες μέρες μετά την έναρξη του πολέμου. Από την άλλη, η ανακοίνωση της Χεζμπολά πως η συνάντηση των δυο πρέσβων στις ΗΠΑ υπό τον υπουργό Εξωτερικών αποτελεί «εθνικό αμάρτημα», δείχνει το εκρηκτικό εσωτερικό πολιτικό σκηνικό στη χώρα. Οι λεπτές ισορροπίες ανάμεσα στις μοιρασμένες θρησκευτικά εξουσίες στο εσωτερικό του Λιβάνου είναι σε τεταμένο σχοινί, σε μια χώρα που οι συγκρούσεις είναι μόνιμες.

Η επόμενη μέρα έχει πλευρές που δεν μπορούν να προβλεφθούν. Το σίγουρο είναι πως το κουβάρι της περίπλοκης εξίσωσης δεν θα λυθεί μέσω προσεγγίσεων που προσπαθούν να δώσουν ερμηνεία, τοποθετούμενοι για τις δυνατότητες του εβραϊκού λόμπι να σέρνει την αμερικανική διοίκηση εκβιάζοντας τον Τραμπ. Άλλωστε, η επέμβαση στον Λίβανο ξεκίνησε σε αναφορά με το μέτωπο στο Ιράν και πάνω στο έδα-

φος της αμερικανικής παρέμβασης στην περιοχή. Δέχεται τις επιδράσεις των εξελίξεων της ιμπεριαλιστικής επέμβασης στο Ιράν, που γίνεται τότε με τα όπλα και τότε μέσω της διαπραγματεύσεως. Το αν θα επιλεγεί η οριοθέτηση της επέμβασης στον Λίβανο ή η επέκτασή της, θα καθοριστεί πρώτα και κύρια από το πώς θα ενταχθεί σε αυτό που σχεδιάζουν οι Αμερικάνοι ως επόμενη κατάσταση στη Μέση Ανατολή και φυσικά από τις δυνατότητές τους να το πετύχουν. Ο Τραμπ και η αμερικανική διοίκηση με αυτό αναμετριέται καθημερινά. Το χτύπημα στη Βηρυτό στις 8 Απρίλη είτε ως προσπάθεια «αυτόνομης» πίεσης από την πλευρά του Ισραήλ για εμπρησμό της συμφωνίας για εκχειρία, είτε ως αμερικανική διαπραγματευτική πίεση στο Ιράν (άλλωστε ο Τραμπ συνεχώς υπογραμμίζει πως δεν εντάσσεται στη συμφωνία ο Λίβανος) είχε τα όρια του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και έγινε μέσα σε αυτά τα πλαίσια. Όπως

και η έκβαση των όποιων προσπαθειών για κατάπαυση του πυρός, τα ίδια πλαίσια θα σέβεται. Ιδιαίτερα τώρα, που όσο ποτέ στο παρελθόν είναι αναγκαία η αμερικανική στρατιωτική μηχανή ως ομπρέλα προστασίας του Ισραήλ. Ο ίδιος ο Νετανιάχου δεν ξεχνά να υπογραμμίζει αυτή τη σύμπνοια με τα επιτελεία των ΗΠΑ.

Ο πόλεμος στον Λίβανο αποτελεί επίσης το όχημα ενεργοποίησης των ευρωπαϊκών δυνάμεων μέσω της προστασίας των χριστιανικών πληθυσμών. Επιστρατεύτηκε, μάλιστα, και ο πάπας, μέσω του οποίου εκφράστηκε εκ νέου η διάσταση των δυνάμεων του ΝΑΤΟ που εμφανίστηκε στη σύγκρουση ΗΠΑ και Ιράν και εξελίσσεται συνεχώς. Το Ισραήλ, βέβαια, με χτυπήματα μέχρι και σε κωνόκranους, φροντίζει να στέλνει το μήνυμα σε θεσμούς, πως λειτουργεί σε πλαίσιο που δεν λαμβάνει υπόψιν άλλα όρια πέραν της διοίκησης Τραμπ.

Ουγγαρία

Μετά τον Όρμπαν...

Η εκλογική αναμέτρηση στην Ουγγαρία την προηγούμενη Κυριακή, ανέτρεψε τον πρωθυπουργό Όρμπαν μετά από 16 χρόνια στην εξουσία. Ο Μαγιάρ, πρώην στέλεχος του Fidesz, διαχώρισε τις σχέσεις του με τον Όρμπαν πριν δύο χρόνια και δημιούργησε το κόμμα Tisza, με νέο πολιτικό δόγμα. Το κόμμα του Πέτερ Μαγιάρ, Tisza, κέρδισε 138 από τις 199 κοινοβουλευτικές έδρες, έναντι 55 του Fidesz, του κόμματος του Όρμπαν, υπερκαλύπτοντας την πλειοψηφία των δύο τρίτων! Ο Όρμπαν αποδέχθηκε το αποτέλεσμα προτού να ολοκληρωθεί η καταμέτρηση, εκπλήσσοντας κάποιους παρατηρητές που φοβούνταν ότι θα το αμφισβητούσε.

Η σημασία των ουγγρικών εκλογών εκτείνεται πέρα από τα σύνορα της χώρας, αφού αναπόφευκτα είχε στοιχεία γεωπολιτικής αντιπαράθεσης. Βασικά η αποχώρηση του Όρμπαν αποτελεί τεράστια ανακούφιση για την ΕΕ, αφού ανοίγει την πόρτα για επανεκκίνηση των διαταραγμένων σχέσεων. Ως γνωστόν, ο Όρμπαν άσκησε βέτο σε κρίσιμες αποφάσεις των Βρυξελλών, συμπεριλαμβανομένης της στήριξης της Ουκρανίας.

Εδώ και καιρό είχε ξεκινήσει προσπάθεια υπονόμευσης του Όρμπαν από την ΕΕ, με άξονα την αφήγηση περί υποτιθέμενης ρωσικής παρέμβασης. Παράλληλα, οι Βρυξέλλες μελετούσαν αλλαγή στο σύστημα λήψης αποφάσεων, ώστε να παρακάμψουν τα «βέτο» του Όρμπαν.

Τον περασμένο Φεβρουάριο σταμάτησε η ροή πετρελαίου σε Ουγγαρία και Σλοβακία από τη Ρωσία, λόγω «βλάβης» στον ουκρανικό σταθμό Brody, με το Κίεβο να αρνείται την επισκευή του. Μια βδομάδα πριν τις ουγγρικές εκλογές, οι σερβικές αρχές εντόπισαν εκρηκτικό μηχανισμό στον «Βαλκανικό Αγωγό» μεταφοράς ρωσικού φυσικού αερίου στα σύνορα με την Ουγγαρία, με σοβαρές ενδείξεις για ουκρανική εμπλοκή.

Ο Ζελένσκι ήταν ο πρώτος που συνεχάρη τον Μαγιάρ, την Κυριακή του βράδυ. Ωστόσο, ίσως αποδειχτεί μια γλυκόπικρη εξέλιξη για το Κίεβο. Παράλληλα, Μακρόν και Μερτς έχουν και ιδιαίτερους λόγους να επικαίρονται. Ο Όρμπαν, ως πρωθυπουργός, παρουσιαζόταν ως ο «άτυπος ηγέτης» της ευρωπαϊκής ακροδεξιάς. Και σήμερα η ΕΕ έχει πρόβλημα με την ενίσχυση αυτών των τάσεων, κύρια η Γαλλία με την Λεπέν και η Γερμανία με την AfD. Ενδεχομένως να εκτιμούν ότι αυτή η εξέλιξη μπορεί να αξιοποιηθεί στο εσωτερικό μέτωπο.

Από την άλλη, Πούτιν, Τραμπ και οι θιασώτες τους, για διαφορετικούς ίσως λόγους, πόνταραν στον Όρμπαν. Για το Κρεμλίνο ο Όρμπαν μπλόκαρε ή καθυστέρησε συχνά την παροχή βοήθειας της ΕΕ προς το Κίεβο και αντιτάχθηκε στην ενίσχυση της στρατιωτικής υποστήριξης. Σίγουρα το Κρεμλίνο στερείται έναν βασικό σύμμαχο και μειώνεται η ικανότητά του να έχει πρόσβαση στην ΕΕ εκ των έσω.

Ο Τραμπ κινήθηκε πιο ανοικτά... Έστειλε 5 ημέρες πριν τις εκλογές τον Βανς στη Βουδαπέστη, ο οποίος δεσμεύτηκε να χρησιμοποιήσει την «πλήρη οικονομική ισχύ» των ΗΠΑ, για ενίσχυση της οικονομίας της Ουγγαρίας, αν κέρδιζε ο Όρμπαν. Όμως ο Όρμπαν πολιορκούνταν από την ΕΕ και η εμφάνιση του «αμερικανικού ιππικού» δεν έφερε αποτέλεσμα.

Προεκλογικά ακολουθηθήκαν δύο τακτικές: ο Όρμπαν κατηγορήσε τον αντίπαλό του ότι έσερνε τη χώρα σε πόλεμο.

Υπερτόνισε τους κινδύνους εμπλοκής στη σύγκρουση στην Ουκρανία και παρουσίασε τον αντίπαλό του ως ανδρείκελο του Ζελένσκι και της ΕΕ. Ο Μαγιάρ απέφυγε να εμπλακεί στην συζήτηση για τη διεθνή υποστήριξη προς την Ουκρανία, αντιλαμβανόμενος ίσως ότι η «γεωπολιτική κινδυνολογία» δεν λειτουργούσε. Ήταν επίσης περιληπτικός στην αντιμετώπιση των ξένων παρεμβάσεων, υποστηρίζοντας ότι: «Οποιαδήποτε παρέμβαση, είτε από την Ουάσινγκτον, τις Βρυξέλλες είτε από τη Μόσχα, ήταν ανεπιθύμητη: οι Ούγγροι θα αποφάσιζαν μόνοι τους!». Οι «γεωπολιτικοί κίνδυνοι» δεν ευδοκίμησαν στο ουγγρικό εκλογικό σώμα που είχε πιο απτές ανησυχίες: την πληρωμή λογαριασμών, την εύρεση εργασίας, τη λήψη ιατρικής περίθαλψης κ.λπ.

Η στρατηγική του Μαγιάρ είχε και μία ακόμη πλευρά. Για να αντιμετωπίσει τον Όρμπαν, έπρεπε να ισοπεδώσει ολόκληρη την αντιπολίτευση. Ο Μαγιάρ άσκησε πιέσεις σε όλα τα άλλα κόμματα της αντιπολίτευσης να παραιτηθούν, κατηγορώντας τα ότι βοηθούσαν τον Όρμπαν να διατηρήσει την εξουσία σε περίπτωση που δεν αποσυρθούν. Στην πραγματικότητα, συμπεριφέρθηκε όπως ο Όρμπαν στην προεκλογική εκστρατεία το 2010. Πρόταξε οικονομικά

ζητήματα και βελτιώσεις της καθημερινότητας των Ούγγρων.

Ένα τόσο emphatic περιθώριο νίκης (πλειοψηφία των δύο τρίτων), δίνει στην κυβέρνηση Μαγιάρ ένα εργαλείο, που ο ίδιος ο Όρμπαν χρησιμοποίησε όταν κέρδισε τη δική του ενισχυμένη πλειοψηφία το 2010. Στις πρώτες του δηλώσεις ζήτησε μια σειρά από παραιτήσεις ανώτατων κρατικών στελεχών. Κρίσιμο είναι ότι ζήτησε επίσης την παραίτηση του προέδρου της Ουγγαρίας, Σούλιοκ, που πρόσκειται στο Fidesz. Ο πρόεδρος έχει ενισχυμένη εξουσία και θα παραμείνει μέχρι το 2029.

Ο Μαγιάρ θα χρειαστεί, προκειμένου να ξεμπλοκάρει δισεκατομμύρια ευρώ από ευρωπαϊκά κονδύλια, να προχωρήσει σε υποχωρήσεις, κάτι που απαιτεί λεπτούς χειρισμούς και ισορροπίες. Πάντως δεν έχει δηλώσει συγκεκριμένα αν θα άρει το βέτο της Ουγγαρίας για τη χορή-

γηση μετρητών στην Ουκρανία. Δεσμεύτηκε να θέσει το ζήτημα σε δημοψήφισμα και μίλησε γενικότερα για την αποσαφήνιση «εκκρεμών ζητημάτων» με τους Ευρωπαίους. Δήλωσε όμως, σε συνέντευξή του στην εφημερίδα Népszava, ότι η νέα ουγγρική κυβέρνηση αναπόφευκτα θα πρέπει να συναντηθεί με τον Ρώσο πρόεδρο: «Θα πρέπει να καθίσουμε στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων», ενώ τόνισε ότι «η γεωγραφική θέση και η ενεργειακή εξάρτηση της Ουγγαρίας από τη Ρωσία δεν θα εξαφανιστούν».

Μπορεί η γενική εντύπωση να είναι ότι οι Ούγγροι είπαν «ναι στην Ευρώπη». Δεν ξέρουμε αν οι επιπτώσεις των εκλογών στην Ουγγαρία θα επεκταθούν πολύ πέρα από τα σύνορα της Ουγγαρίας. Ακολουθούν και άλλες πιο σημαντικές εκλογές φέτος, με απρόβλεπτους νικητές και ηττημένους.

XB

Κούβα

Η ιμπεριαλιστική απειλή των ΗΠΑ παραμένει ενεργή!

Ο αποκλεισμός της Κούβας συνεχίζεται για τέταρτο μήνα! Ήδη η κατάσταση στο νησί είναι πολύ κρίσιμη. Το αμερικανικό εμπάργκο και ο ναυτικός αποκλεισμός έχουν φέρει σε συνθήκες ανθρωπιστικής κρίσης την Κούβα! Η παρουσία αμερικανικών πολεμικών πλοίων στην περιοχή της Καραϊβικής είναι ο «χωροφύλακας», που επιβάλλει τις ιμπεριαλιστικές επιδιώξεις των ΗΠΑ, όχι μόνο στην Κούβα, αλλά ευρύτερα!

Η κυβέρνηση Τραμπ απειλεί με παραπέρα συνέχιση της πίεσης, μέχρι να εγκαταλείψει την εξουσία η σημερινή ηγεσία της Κούβας. Πρόσφατα ο Τραμπ επανέλαβε την απειλή ότι «μετά το Ιράν, θα ασχοληθούμε με την Κούβα»!

Ο ενεργειακός αποκλεισμός έχει ενταθεί, μετά την επέμβαση των ΗΠΑ στη Βενεζουέλα και την απαγωγή Μαδούρο. Πλέον η νέα κυβέρνηση της Βενεζουέλας δεν στέλνει πετρέλαιο στο νησί! Η Κούβα παράγει λιγότερο από το ένα τρίτο του πετρελαίου που χρειάζεται.

Αυτό έχει ως συνέπεια πολύωρες διακοπές ρεύματος. Οι δημόσιες υπηρεσίες, οι μεταφορές, το εμπόριο υπολειπονται. Τον περασμένο μήνα σημειώθηκαν δύο γενικά μπλακάουτ, μέσα σε διάστημα μίας εβδομάδας.

Τα νοσοκομεία βρίσκονται σε τραγική θέση, αφού δεν λειτουργούν θερμοκοιτίδες ή μονάδες εντατικής θεραπείας και ματαιώνονται χειρουργεία! Πλέον σημειώνονται ελλείψεις ακόμα και σε βασικά φάρμακα, ως αποτέλεσμα του αμερικανικού εμπάργκο για δεκαετίες τώρα!

Οι ελλείψεις σε ενέργεια έχουν μειώσει και τον τουρισμό στο νησί, που αποτελούσε ένα σημαντικό έσοδο σε συνάλλαγμα. Η κυβέρνηση Τραμπ πιέζει για μεγαλύτερη οικονομική ασφυξία, μπλοκάροντας τη μεταφορά χρημάτων στην Κούβα από τους μετανάστες Κουβανούς που εργάζονται στο εξωτερικό!

Μια μικρή ανάσα αποτέλεσε η άφιξη ενός πετρελαιοφόρου που μετέφερε ρωσικό πετρέλαιο. Στις αρχές Απρίλη, ένα τάνκερ με 700.000 βαρέλια αργού πετρελαίου έφτασε σε λιμάνι της Κούβας. Αυτή η ποσότητα υπολογίζεται ότι αρκεί για δυο μήνες!

Οι ΗΠΑ δήλωσαν ότι κατ' εξαίρεση επέτρεψαν το ρωσικό πετρελαιοφόρο να φτάσει στην Κούβα για «ανθρωπιστικούς λόγους». Όμως, όπως έγινε γνωστό, το πετρελαιοφόρο είχε τη συνοδεία ενός ρωσικού υποβρυχίου! Ήταν μια σαφής ένδειξη του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού στην περιοχή, έστω και παρασκηνιακά.

Ήδη ένα δεύτερο τάνκερ έχει αναχωρήσει από τη Ρωσία και αναμένεται τον επόμενο μήνα στην Κούβα! Η Ρωσία έχει δηλώσει πως θα συνεχίσει τη στήριξη της Κούβας. Σε μια ένδειξη του αυξημένου ενδιαφέροντος της Ρωσίας, στις 10/4/26, ο υφυπουργός Εξωτερικών Ριάμπκοφ πραγματοποίησε έκτακτη επίσημη επίσκεψη στην Κούβα, όπου συναντήθηκε με τον πρόεδρο Μιγκέλ Ντίας-Κανέλ!

Στις 15/4, ο Λαβρόφ, ο οποίος επισκέφτηκε την Κίνα, δήλωσε: «Ωστόσο, δεν έχω καμία αμφιβολία ότι θα συνεχίσουμε να παρέχουμε ανθρωπιστική βοήθεια και ότι η Κίνα θα συνε-

χίσει βεβαίως να συμμετέχει σε αυτή τη συνεργασία επίσης»!

Παράλληλα, η Κίνα έχει τροφοδοτήσει την Κούβα με τεχνολογία, για να κατασκευάσει ηλιακά πάρκα. Χάρη στην κινεζική τεχνολογία, το νησί διαθέτει 34 ηλιακά πάρκα με συνολική ισχύ σχεδόν 1,2 GW! Στο άμεσο μέλλον, έχουν επιταχυνθεί οι σχεδιασμοί για την κατασκευή και άλλων 92 ηλιακών πάρκων, με συνολική ισχύ λίγο πάνω από 2 GW έως το 2028. Τα φωτοβολταϊκά, στο μεγαλύτερο μέρος τους, πληρώθηκαν με νικέλιο που εξορύσσεται στο νησί.

Τέλος, η κουβανική κυβέρνηση δήλωσε ξανά πως είναι ανοικτή σε διαπραγματεύσεις, μα δεν προτίθεται να αλλάξει το καθεστώς της.

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

«Υπάρχει κάτι σχεδόν Σαιξπηρικό! Ούτε ακριβώς τραγωδία, ούτε ακριβώς κωμωδία. Ένα άβολο τρίτο είδος. Αυτό που ξεκινάς να γελάσεις, αλλά το γέλιο σταματάει στον λαιμό!». Έτσι περιέγραψε ένας δημοσιογράφος το αίσθημα όταν έγινε γνωστό πως η νέα κυβέρνηση στο Νεπάλ διέταξε τη διάλυση των συνδικάτων στον δημόσιο τομέα και των φοιτητικών ενώσεων στα πανεπιστήμια, με το επιχείρημα πως σχετίζονται με πολιτικά κόμματα. Μια κυβέρνηση που προέκυψε ύστερα από μια εξέγερση των νέων, αρκετοί από τους οποίους, όντας φοιτητές και εργαζόμενοι, είναι μέλη αυτών των ενώσεων και συνδικάτων! Πριν από αυτές τις ανακοινώσεις, μάλιστα, είχε φροντίσει (ορισμός του οξύμωρου!) να ορκιστεί συνοδεία ινδουιστών Βραχμάνων και Βουδιστών ιερέων, παραβιάζοντας προκλητικά τον κοσμικό χαρακτήρα του κράτους, ενώ ισχυρίζεται πως εκπροσωπεί τη γενιά Ζ!

Η δεκαπενταμελής κυβέρνηση του 35χρονου Μπαλέντρα (Μπάλεν) Σαχ, του νεότερου μέχρι σήμερα πρωθυπουργού, πρώην δημοφιλούς ράπερ και δήμαρχου του Κατμαντού, προήλθε από έναν εκλογικό σεισμό, που ανέτρεψε το πολιτικό σκηνικό που είχε διαμορφωθεί από το 2008, χρονιά κατάργησης της μοναρχίας. Στις πρόωρες εκλογές της 5ης Μαρτίου, που προκηρύχθηκαν μετά την ανατροπή της κυβέρνησης, ύστερα από την περσινή εξέγερση, το κόμμα Ραστρίγια Σουαντάντρα (RSP) του πρώην τηλεπαρουσιαστή Ράμπι Λαμιτσάνε, που είχε υποψήφιο πρωθυπουργό τον Μπαλέντρα Σαχ, σημείωσε εντυπωσιακή νίκη. Συγκέντρωσε 182 από τις 275 έδρες στην Κάτω Βουλή των Αντιπροσώπων, με 5,1 εκατομμύρια ψήφους, περίπου το 48% αυτών που πήγαν στις κάλπες. Αντίθετα, τα παραδοσιακά ισχυρά κόμματα, δηλαδή το Κογκρέσο, το ΚΚΝ-ΕΜΛ και το μεταλλαγμένο πρώην μαοϊκό ΚΚ του Πρατσάντα, υπέστησαν συντριβή. Το Κογκρέσο έπεσε στο 16,2% και το ΕΜΛ στο 13,4%. Ο ισχυρός άνδρας του ΚΚΝ-ΕΜΛ και ανατραπέις πρωθυπουργός Κ.Π. Σάρμα Όλι ηττήθηκε στο εκλογικό του προπύργιο από τον Μπάλεν Σαχ, ο αρχηγός του Νεπαλέζικου Κογκρέσου δεν εκλέχθηκε βουλευτής και μόνο ο Πρατσάντα διασώθηκε, επειδή φρόντισε να καταφύγει ως υποψήφιος στη μονοεδρική περιφέρεια Ανατολικό Ρουκούμ, μια απομακρυσμένη ορεινή περιοχή στο μεσοδυτικό Νεπάλ και ένα από τα λίκνα του ένοπλου αγώνα. Το κόμμα του συγκέντρωσε 800 χιλιάδες ψήφους, ποσοστό 7,5% και 17 έδρες. Ένας άλλος παλιός ιστορικός ηγέτης των μαοϊκών που έχει περάσει στην σοσιαλδημοκρατία, ο πρώην πρωθυπουργός Μπαταράι, αποσύρθηκε από την εκλογική περιφέρεια Γκόρκα-2 πριν τις εκλογές. Η συμμετοχή έφτασε το 60%, με αρκετές από τις κομμουνιστικές οργανώσεις, θραύσματα του πρώην ΚΚ Νεπάλ(Μαοϊκού), να καλούν σε αποχή και μποϊκοτάζ, με μικρή απήχηση.

Ιδρυθέν μόλις το 2022, το Ραστρίγια Σουαντάντρα (Ανεξάρτητο Εθνικό Κόμμα, RSP), από τον αμφιλεγόμενο Ράμπι Λαμιτσάνε, ο οποίος μέχρι τη διήμερη εξέγερση ήταν φυλακισμένος με κατηγορίες για διαφθορά, εκτοξεύτηκε όχι μόνο εξαιτίας της απαξίωσης των καθεστωτι-

κών κομμάτων στα μάτια των νέων. Είναι γνωστό πως στηρίχτηκε οικονομικά από τα εμβάσματα της νεπαλέζικης διασποράς στις ΗΠΑ και υποστηρίχτηκε πολιτικά από έναν αστερισμό Δυτικών ΜΚΟ, με επικεφαλής το αμερικάνικο ίδρυμα Barbara. Εκμεταλλευόμενο το κενό που δημιούργησε η εξέγερση και η ανατροπή της συμμαχικής κυβέρνησης ΕΜΛ-Κογκρέσου, σε συνθήκες επέκτασης των κοινωνικών προβλημάτων και αδιεξόδων της νέας γενιάς, συμάχησε με τον προβεβλημένο Μπάλεν Σαχ. Ο τελευταίος, εκτός από αγαπημένο παιδί των λεγόμενων Κοινωνικών Μέσων, θεωρήθηκε χρήσιμος, τόσο από την ηγεσία του στρατού, η οποία συνεχίζει να αποτελεί εγγυητή της αστικής σταθερότητας, αλλά και από Δυτικά κέντρα στο εξωτερικό, κυρίως στις ΗΠΑ αλλά και στην Ινδία. Τον προορίζουν ως πολιορκητικό κριό για ευρύτερες ανατροπές στις εσωτερικές πολιτικές ισορροπίες στο Νεπάλ, για την αναδιαμόρφωση τόσο του πολιτικού σκηνικού όσο και των κοινωνικών συσχετισμών που κληροδότησε ο επαναστατικός αγώνας και το ιστορικό αντιμοναρχικό κίνημα. Δεν αποτελεί εντελώς σύμπτωση, επίσης, πως ο νέος πρωθυπουργός είναι ο πρώτος «Μαντέσι» σε αυτή τη θέση, με καταγωγή από τις νότιες πεδινές περιοχές της χώρας (Τεράι) που συνορεύουν με την Ινδία και ιστορικά υπήρξαν αποκλεισμένες από τη συμμετοχή στη διακυβέρνηση.

Οι πρώτες κινήσεις της νέας κυβέρνησης επιβεβαιώνουν τις εκτιμήσεις για τις προθέσεις της. Προχώρησε στη σύλληψη του πρώην πρωθυπουργού και του αρχηγού του Κογκρέσου (πρώην υπουργού Εσωτερικών) με κατηγορίες για τον ρόλο τους στην αιματηρή καταστολή της εξέγερσης του Σεπτεμβρίου. Ανακοίνωσε ένα πρόγραμμα 100 ημερών, στο οποίο εκτός από ορισμένα ανώδυνα μέτρα λαϊκίστικου χαρακτήρα και υποσχέσεις για καταπολέμηση της διαφθοράς, προβλέπει μείωση των κρατικών δαπανών, αλλαγή του συντάγματος, κίνητρα υπέρ του ιδιωτικού τομέα και βέβαια απαγορεύσεις στις συνδικαλιστικές ελευθερίες για τους εργαζόμενους στον δημόσιο τομέα, τους φοιτητές και τους μαθητές. Μοιραία, αργά ή γρήγορα, ο δημοφιλής πρώην ράπερ, που αποφεύγει να μιλά δημόσια και συνηθίζει να εμφανίζεται με γυαλιά ηλίου, θα βρεθεί αντιμέτωπος με αντιδράσεις, σε μια περίοδο ραγδαίας επιδείνωσης των κοινωνικών συνθηκών, εξαιτίας και της ανόδου των τιμών των καυσίμων και των εισαγόμενων προϊόντων. Επιπλέον, τα όσα συμβαίνουν στον Περσικό Κόλπο, στον οποίο εργάζονται σχεδόν δύο εκατομμύρια Νεπαλέζοι μετανάστες, θα επιδεινώσουν την εσωτερική κατάσταση με τη μείωση των εμβασμάτων. Ήδη έχουν ξεσπάσει οι πρώτες αντιδράσεις για τα μέτρα εναντίον των συνδικάτων και των συλλόγων, παρά το μούδιασμα που προξένησε το εκλογικό αποτέλεσμα στα αριστερά κοινωνικά κινήματα.

«Ελέφαντες στην Ομίχλη». Είναι ο τίτλος της ταινίας με την οποία θα εκπροσωπηθεί για πρώτη φορά επίσημα ο νεπαλέζικος κινηματογράφος στο προσεχές Φεστιβάλ των Καννών. Μέσα στην πολιτική και κοινωνική ομίχλη που ακολούθησε την υποχώρηση του επαναστατικού λαϊκού κινήματος με τους κατα-

Νεπάλ

Η ομίχλη και οι ελέφαντες

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ την ανάλυση της Anjali Kaur, συνεργάτιδας στο Κέντρο Στρατηγικών και Διεθνών Σπουδών στην Ουάσιγκτον www.csis.org/analysis/nepals-election-marks-generational-break-and-new-strategic-moment-himalayas

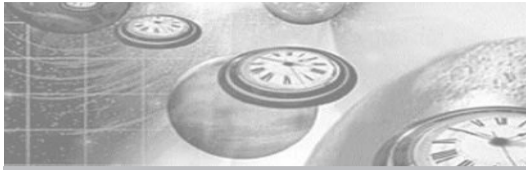
και την πολιτική απόφαση του Επαναστατικού ΚΚ Νεπάλ moolbato.com/2026/04/71000/

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

στροφικούς συμβιβασμούς της ηγεσίας του, όχι μόνο διασώθηκε και ανανεώθηκε το αστικό-καστεϊκό καθεστώς, αλλά βρήκαν την ευκαιρία να σηκώσουν κεφάλι παλιές και νέες αντιδραστικές τάσεις. Τόσο οι φιλο-μοναρχικοί, όσο και σύγχρονες ανοικτά φιλοδυτικές και φιλο-ιμπεριαλιστικές τάσεις. Η δικαιολογημένη εξέγερση των νέων ενάντια στα διεφθαρμένα κόμματα, που αντάλλαζαν για πολλά χρόνια καρέκλες εξουσίας, αντί να ανοίξει τον δρόμο για ριζοσπαστικές αλλαγές, πριμοδότησε δυνάμεις οπισθοδρόμησης. Παράλληλα και όχι άσχετα με αυτές τις εσωτερικές εξελίξεις, το Νεπάλ πολιορκείται όλο και πιο ασφυκτικά και επικίνδυνα από τους «τρεις ελέφαντες» που ενδιαφέρονται για τη διεθνή θέση της χώρας και θέλουν να την επηρεάσουν. Στον παραδοσιακό ανταγωνισμό ανάμεσα στην Κίνα και την Ινδία, που αποτελούν τους δύο ισχυρούς γείτονες, έχει προστεθεί η επικίνδυνη παρέμβαση των ΗΠΑ, οι οποίες επιδιώκουν να συμπεριλάβουν το Νεπάλ στη ζώνη ανάσχεσης της Κίνας. Είτε επιδιώκοντας να συντονιστούν με την ινδική πολιτική είτε με αυτόνομες πρωτοβουλίες. Σύμφωνα με μια πρόσφατη ανάλυση του Επαναστατικού ΚΚ Νεπάλ, οι ΗΠΑ έχουν αυξήσει την άμεση επιρροή τους στο Νεπάλ, με σκοπό να περικυκλώσουν την Κίνα. «Οι ΗΠΑ, οι οποίες παλαιότερα παρέμβαιναν μέσω της Ινδίας, δεν έχουν βασιστεί αποκλειστικά σε αυτή την τελευταία περίοδο. Οι ΗΠΑ επιδιώκουν τον έλεγχο του Νεπάλ μέσω επενδύσεων σε έργα υποδομής στα πλαίσια του προγράμματος Millennium Challenge Corporation (MCC). Προκειμένου να επηρεάσουν την κοινή γνώμη υπέρ των ΗΠΑ, πολλές μη κυβερνητικές οργανώσεις όπως το Ίδρυμα Barbara, το Αμερικανικό Συμβούλιο Νεολαίας, το Ίδρυμα Samata, το Φοιτητικό Κίνημα Ελεύθερου Θιβέτ, το TOB και το Hami

Nepal δραστηριοποιούνται στο Νεπάλ. Οι ΗΠΑ ασκούν πιέσεις στην κυβέρνηση του Νεπάλ να επικυρώσει τη συμφωνία για το λεγόμενο Πρόγραμμα Συνεργασίας Πολιτειών (State Partnership Program-SPP, συνεργασία με την Αμερικάνικη Εθνοφρουρά) προκειμένου να δημιουργηθεί μια στρατιωτική βάση και να προωθηθούν αντικινηζικές δραστηριότητες», αναφέρεται στο κείμενο που δημοσιεύτηκε πριν λίγες ημέρες. Στο πλαίσιο αυτό τελευταία έχουν πυκνώσει οι επισκέψεις Αμερικανών στρατιωτικών. Τον Φεβρουάριο εμφανίστηκε ο διοικητής της Ινδο-Ειρηνικής Διοίκησης των ΗΠΑ (INDOPACOM) και τον Μάρτιο Αντιστράτηγος Βόουελ, Αναπληρωτής Διοικητής του αμερικάνικου στρατού στον Ειρηνικό. Σε πρόσφατο άρθρο από αναλύτρια του Κέντρου Στρατηγικών και Διεθνών Σπουδών στην Ουάσιγκτον ομολογείται πως η περιοχή των Ιμαλαίων εισέρχεται σε μια περίοδο εντεινόμενου ανταγωνισμού και στρατηγικών συνεπειών, μια περίοδο -όπως γράφεται χαρακτηριστικά- κατά την οποία ο τρόπος με τον οποίο θα κυβερνάται το Κατμαντού θα έχει πολύ μεγαλύτερη σημασία από ό,τι εδώ και δεκαετίες. Βέβαια, η νέα κυβέρνηση επανέλαβε πως θα ακολουθήσει την παραδοσιακή εξωτερική πολιτική της μη δέσμευσης, αλλά υπάρχουν πολλοί λόγοι που αυτές οι δηλώσεις δεν μπορούν να καθησυχάσουν όσους βλέπουν πως το Νεπάλ κινδυνεύει να μπει σε περιπέτειες.

Στη μακρινή χώρα με τις πλούσιες επαναστατικές παραδόσεις, οι λαϊκές μάζες και όσες δυνάμεις συνεχίζουν να υπερασπίζονται τις επαναστατικές θέσεις βρίσκονται εμπρός σε δύσκολες και σύνθετες προκλήσεις. Αλλά η ομίχλη μέσα στην οποία βρίσκονται, όπως είναι γνωστό, δεν είναι δυνατόν να διαρκεί περισσότερο από το μέλλον!

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Φόρος στα ρομπότ!

Σε συνέντευξη που παραχώρησε στο Axios, ο Σαμ Άλτμαν, διευθύνων σύμβουλος της OpenAI, περιέγραψε ένα τοπίο στο οποίο η υπερνοημοσύνη δεν αποτελεί μακρινό σενάριο, αλλά μια εξέλιξη που πλησιάζει με τέτοια ένταση, ώστε, όπως υποστηρίζει, οι ΗΠΑ θα χρειαστούν μια νέα κοινωνική συμφωνία αντίστοιχου βάρους με εκείνη των αρχών του 20ού αιώνα ή του New Deal της περιόδου της Μεγάλης Ύφεσης.

Όπως αναφέρει ο αρθρογράφος του Athens Voice, από όπου «αλιεύτηκε» η είδηση: «Ένα από τα πιο εντυπωσιακά στοιχεία του σχεδίου είναι ότι η OpenAI ζητεί νέες μορφές φορολόγησης, αναδιανομής και κρατικού συντονισμού. Η πιο ριζοσπαστική ιδέα είναι η δημιουργία ενός δημόσιου επενδυτικού ταμείου πλούτου, στο οποίο κάθε Αμερικανός πολίτης θα είχε άμεσο μερίδιο από την οικονομική ανάπτυξη που θα γεννά η τεχνητή νοημοσύνη. Η λογική είναι ότι ένα τέτοιο εθνικά διαχειριζόμενο ταμείο, χρηματοδοτούμενο εν μέρει και από τις

ίδιες τις εταιρίες AI, θα μπορούσε να επενδύει μακροπρόθεσμα τόσο σε εταιρείες τεχνητής νοημοσύνης όσο και στο ευρύτερο οικοσύστημα επιχειρήσεων που θα υιοθετούν και θα αξιοποιούν αυτές τις τεχνολογίες».

Το έγγραφο ανοίγει, επίσης, τη συζήτηση για φορολόγηση που θα συνδέεται με την αυτοματοποιημένη εργασία, μια μορφή «φόρου στα ρομπότ». Αν η AI αποψιλώσει την αγορά μισθωτής εργασίας, τότε θα διαβρωθεί και η ίδια η φορολογική βάση πάνω στην οποία στηρίζονται κρίσιμα προγράμματα κοινωνικής, προστασίας όπως η Κοινωνική Ασφάλιση, το Medicaid και το SNAP.

Φυσικά, αφού η πηγή της οποίας συσσωρεύσης είναι και παραμένει η ίδια η εργασιακή δύναμη.

«Το ίδιο ισχύει και με την πρόταση για έναν αυτόματο μηχανισμό ενεργοποίησης του κοινωνικού κράτους. Το σχέδιο προβλέπει “μηχανισμούς συναγερμού” συνδεδεμένους με οικονομικά δεδομένα. Αν δείκτες που θα μετρούν την εκτόπιση ερ-

γαζομένων από την AI ξεπερνούν ορισμένα όρια, τότε θα ενεργοποιούνται αυτόματως προσωρινές αυξήσεις σε επιδόματα ανεργίας, ασφαλίσεις μισθού ή άμεσες ενισχύσεις. Όταν οι συνθήκες σταθεροποιούνται, τα μέτρα θα αποσύρονται».

Το Axios θεωρεί ότι υπάρχει λόγος να μην πάρει κανείς τοίς... μετρητοίς μια τέτοια προσέγγιση, καθώς ο Άλτμαν έχει κάθε κίνητρο να μεγεθύνει τη σημασία της τεχνολογίας, για να προσελκύσει περισσότερα κεφάλαια και να παρουσιάσει ως ο αρχιτέκτονας ενός σχεδίου προστασίας απέναντι στους κινδύνους που γεννά το ίδιο το προϊόν που εμπορεύεται. Ή μήπως ανακαλούνται ταξικοί φόβοι για ένα νέο... λουδίτικο εργατικό κίνημα;

Με ανάλογη «συμπονετικότητα» τοποθετούνται οι ανταγωνιστές της Ασίας. Σε αντίθεση με τις Ηνωμένες Πολιτείες, όπου οι εταιρικές αποφάσεις κινούνται κυρίως με γνώμονα την αποδοτικότητα και την κερδοφορία, το Πεκίνο διατηρεί σαφή και ενεργό στόχο για την ισορρο-

πία της απασχόλησης. Το όριο της αστικής ανεργίας γύρω στο 5,5% δεν αποτελεί απλώς στατιστικό δείκτη, αλλά πολιτική προτεραιότητα.

Αυτό σημαίνει ότι οι προτεραιότητες στην Κίνα βασίζονται στην ανάγκη διατήρησης της κοινωνικής σταθερότητας και λίγων εκ του... ασφαλούς, καθώς οι χαμηλότερες αμοιβές των στελεχών της τεχνητής νοημοσύνης στην Κίνα λειτουργούν ως... αντικίνητρο για την αντικατάστασή τους με τα ρομπότ. Όπως λέει και το ΣοφοκλέουςIn.gr, «ένας ακόμη κρίσιμος παράγοντας είναι η διαφορά στο κόστος εργασίας. Οι αμοιβές των εξειδικευμένων μηχανικών στην Κίνα, αν και ανταγωνιστικές για τα τοπικά δεδομένα, παραμένουν σημαντικά χαμηλότερες σε σύγκριση με τις ΗΠΑ.

Για παράδειγμα, ένας μηχανικός αλγορίθμων μπορεί να αμείβεται με περίπου 20.000 γουάν μηνιαίως, ποσό που μεταφράζεται σε περίπου 35.000 δολάρια ετησίως, επίπεδο αισθητά χαμηλότερο από τα αντίστοιχα εισοδήματα στη Silicon Valley. Σε ένα τέτοιο περιβάλλον, το οικονομικό κίνητρο για αντικατάσταση εργαζομένων με AI δεν είναι τόσο ισχυρό όσο σε αγορές υψηλού κόστους».

Επιπλέον, στη δυτική μεριά του Ατλαντικού οι εργαζόμενοι στην τεχνητή νοημοσύνη και στην πληροφορική γενικότερα ενθαρρύνθηκαν να εργάζονται από το σπίτι, ενώ στην... ανατολική ενθαρρύνθηκε και επιβλήθηκε η αυτοπρόσωπη παρουσία, ειδικά των στελεχών. Άρα, να άλλη μία αιτία επιμονής στις θέσεις εργασίας. Ο χαμηλός βαθμός ψηφιοποίησης των επιχειρήσεων -σε σύγκριση πάντα με τις ΗΠΑ- και η στήριξη στην ατομική εργασιακή παραγωγικότητα κάνουν λιγότερο εύκολη την κατάργηση «ζωντανών» οργανικών θέσεων εργασίας, επίσης.

Αν μάλιστα εξαίρουμε την Alibaba, που έκανε περικοπές θέσεων εργασίας, άλλοι κολοσσοί, όπως η Tencen και η Huawei, συνεχίζουν να επενδύουν σε ανθρώπινο δυναμικό, ιδίως στην έρευνα και ανάπτυξη.

Σε κάθε περίπτωση, τόσο το νέο «Κοινωνικό Συμβόλαιο» του Άλτμαν όσο και η πολιτική της λελογισμένης αντικατάστασης των Κινέζων δεν μετατρέπουν τον πρώτο σε έναν νέο... Ρουσσώ και τους δευτέρους σε... συνεπείς κομμουνιστές υπερασπιστές των εργασιακών σχέσεων.

Προς το παρόν, αυτό που έχουμε χειροπιαστά είναι οι στρατιές (;) υποπρολετάρων, που εργάζονται πίσω από τον... μπερντέ της τεχνητής νοημοσύνης, για να εφοδιάζουν τα μεγάλα γλωσσικά συστήματα με πακέτα δεδομένων. Αυτά στη Δύση.

Στην Ανατολή και συγκεκριμένα στην Κίνα, θεωρείται στα τριανταπέντε με σαράντα απλά τελειωμένος από εργασιακή εμπειρία ως προγραμματιστής ή τεχνικός, σύμφωνα με πρόσφατες έρευνες.

Το φθινόβιο κινέζικο όνειρο με τη μεγάλη «κοινωνική κινητικότητα» και την... ευρύχωρη «μεσαία τάξη» φαίνεται ακολουθεί κατά πόδας το... αμερικάνικο τοιοούτο.

Προς το παρόν, αυτό αναγνωρίζεται ως πραγματικότητα.

Τεχνολογικός κλάδος

Απολύσεις, αναδιάρθρωση, προετοιμασία κρίσης

Μαζικό κύμα απολύσεων, και μάλιστα με ένα mail, πραγματοποιήσε η αμερικανική εταιρεία τεχνολογίας Oracle στα τέλη Μαρτίου. 30.000 εργαζόμενοι σε ΗΠΑ, Ινδία, Καναδά, Μεξικό και Ουρουγουάη απολύθηκαν, με την πλειοψηφία από αυτούς, περίπου 10.000-12.000, να αφορά εργαζομένους στα hub της Ινδίας. Αυτή η εξέλιξη έρχεται να προστεθεί στις χιλιάδες ακόμα απολύσεις στον κλάδο της τεχνολογίας τα τελευταία χρόνια. Ήδη ανακοινωμένες μειώσεις προσωπικού αφορούν την Amazon, την Autodesk, την Pinterest, τη Microsoft κ.ά.

Μόνο για το πρώτο τρίμηνο του 2026, οι απολύσεις σε τεχνολογικούς κολοσσούς έφτασαν τις 80.000, ενώ το νούμερο αυτό αναμένεται να εκτοξευτεί στη συνέχεια του έτους. Ως μέτρο σύγκρισης, οι εργαζόμενοι που έχασαν τη δουλειά τους το πρώτο τρίμηνο του προηγούμενου έτους ήταν 29.845, αύξηση της τάξης του 168%.

Αναφερόμενοι στην Oracle, πρέπει να σημειωθεί το εξής. Πέρυσι ανακοίνωσε μια πολυετή συμφωνία με την OpenAI, εταιρία έρευνας και ανάπτυξης τεχνητής νοημοσύνης (ChatGPT), που φτάνει τα 300 δισ. δολάρια. Οι περισσότεροι αστοί οικονομολόγοι, σαν πρώτο και βασικό στοιχείο, «χρεώνουν» τις δεκάδες χιλιάδες απολύσεις σε αυτήν τη συμφωνία, με την αιτιολόγηση της εξοικονόμησης κεφαλαίων για την επένδυση στην τεχνητή νοημοσύνη (TN). Βέβαια ο ίδιος ο ιδρυτής της Oracle, Λάρι Έλισον (μεγαλύτερος ιδιώτης χορηγός του ισραηλινού IDF, υποστηρικτής του Ντόναλντ Τραμπ) εγγυήθηκε με 40 δισεκατομμύρια δολάρια την από-

κτηση της Warner Bros (CNN) από τη δική του Paramount. Κεφάλαια δηλαδή υπάρχουν...

Ένα δεύτερο στοιχείο σχετίζεται με την «υπερανάπτυξη» των εταιριών τεχνολογίας, ιδιαίτερα τα πρώτα χρόνια μετά την πανδημία, και τη διαδικασία εξομάλυνσης αυτής της κατάστασης σε ένα νέο περιβάλλον που οι ανάγκες σε ψηφιακές υπηρεσίες μειώθηκε.

Ένα τρίτο στοιχείο έχει να κάνει με την προετοιμασία για μια ενδεχόμενη κρίση. Είναι βέβαιο πως η μεταφορά τεράστιων κεφαλαίων σε data centers και τεχνολογίες TN, σε μια περίοδο απαντών κρίσεων, πολεμικών και μη, κρύβει μεγάλους κινδύνους. Η συνεχιζόμενη πολεμική σύγκρουση σε Ουκρανία και οι πρόσφατες δολοφονικές επεμβάσεις ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν, έχουν δημιουργήσει μια παρατεταμένη ενεργειακή κρίση. Τα υψηλά κόστη ενέργειας, σε σύνδεση με την τεράστια ενεργειακή ανάγκη αυτών των data centers, δημιουργούν ένα εκρηκτικό μείγμα. Το οποίο, όπως και στην πλειοψηφία των καταστάσεων αυτών, το πληρώνουν οι λαοί και οι εργαζόμενοι.

Το μοναδικό δεδομένο σε μια τέτοια περίοδο αβεβαιότητας και αναδιάρθρωσεων είναι πως όποιες αλλαγές έρχονται, έχουν πάνω τη σφραγίδα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Ειδικά για τη ραγδαία πρόοδο των μοντέλων TN το τελευταίο διάστημα, η πολεμική βιομηχανία έχει κάθε δυνατό διαυλο ανοιχτό. Σε αυτό το πλαίσιο έρχεται και η πρόσφατη συμφωνία της OpenAI με το υπουργείο Άμυνας των ΗΠΑ (Department of Defense) για την

αξιοποίηση των συστημάτων TN στις αμερικανικές στρατιωτικές επιχειρήσεις. Ο Σαμ Άλτμαν, CEO της OpenAI, όταν ρωτήθηκε αν το υπουργείο Άμυνας του ζητήσει να κάνει κάτι αντισυνταγματικό ή να προβεί σε ενέργειες μαζικής επιτήρησης πολιτών, απάντησε «όχι». Έπειτα έτρεξε να αλλάξει παραμέτρους της συμφωνίας με το Πεντάγωνο, για τα μάτια του κόσμου.

Όσον αφορά τους εργαζομένους στον κλάδο της τεχνολογίας, το μέλλον παρουσιάζεται δυσόιωνο. Πέρα από τις μαζικές απολύσεις, που αφορούν εκατοντάδες χιλιάδες θέσεις εργασίας, και αυτοί που «μένουν» δεν χαίρουν ιδιαίτερα καλών συνθηκών. Οι στρατιές ανέργων που δημιουργούνται είναι δεδομένο ότι συμπιέζουν τους μισθούς προς τα κάτω, ιδιαίτερα σε μια περίοδο που το εργατικό λαϊκό κίνημα παγκόσμια δεν μπορεί ναβάλει ουσιαστικούς φραγμούς στην επέλαση της επίθεσης. Ενώ και στις συνθήκες εργασίας, σε έρευνα που πραγματοποιήθηκε στις μεγάλες τεχνολογικές επιχειρήσεις που χρησιμοποιούν TN σε ΗΠΑ, Ην. Βασίλειο και Αυστραλία, το 77% των εργαζομένων ανέφερε ότι αυτές οι τεχνολογίες έχουν αυξήσει τον φόρτο εργασίας τους.

Συνεπώς, όποια αναδιάρθρωση, όποια τεχνολογική πρόοδος, όσο βρισκείται στα χέρια του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού, μόνο δεινά έχει να φέρει για τους λαούς και τους εργαζομένους παγκόσμια. Είτε σκοτώνονται από «έξυπνες» βόμβες και ντρόουν, είτε σκοτώνονται στη δουλειά για να τα φτιάξουν.

Δίκες Τεμπών

Αυτό το σύστημα μπορεί να εξασφαλίσει μόνο παρωδία

Από μια απλή παράθεση του συντομου χρονολογίου της κεντρικής δίκης για το έγκλημα των Τεμπών μπορεί να γίνει εύκολα αντιληπτό ότι δεν πρόκειται για τίποτε άλλο παρά για μια υπόθεση που εξελίσσεται σε παρωδία.

Στις 23 του περασμένου Μάρτη ξεκίνησε η διαδικασία, ή καλύτερα επιχειρήθηκε να ξεκινήσει, αφού τα προβλήματα εμφανίστηκαν από την πρώτη στιγμή: Η αίθουσα που χρυσοπλήρωσε το υπουργείο Δικαιοσύνης και για την οποία υπερηφανεύονταν ο Φλωρίδης ήταν -το λιγότερο- ανεπαρκής, δείγμα κι αυτό της προσπάθειας της κυβέρνησης να περιορίσει, έστω στο φαίνοσθαι, την πολιτική σημασία της δίκης. Βέβαια, την ίδια στιγμή, οι δεκάδες κλούβες της αστυνομίας που είχαν κατακλύσει τον γύρω χώρο και οι διάσπαρτοι ασφαλίτες έστελναν ακριβώς το αντίθετο μήνυμα.

Η διαδικασία διακόπηκε αρκετές φορές, για να αναβληθεί οριστικά για την 1η του Απρίλη, οπότε και συνεχίστηκε χωρίς να λείπουν και πάλι οι εικόνες τραγέλαφου. Αυστηροί έλεγχοι κατά την είσοδο στην αίθουσα, εντάσεις και πολύωρη αναμονή κάτω από τις τέντες λόγω της ισχυρής βροχής. Η διαδικασία των νομιμοποιήσεων ξεκίνησε και συνεχίστηκε στη δικάσιμο της 6ης Απρίλη, ενώ η επόμενη έχει οριστεί για τις 27 του μήνα.

Στο ίδιο διάστημα βρισκόταν σε εξέλιξη και η πρώτη δίκη των Τεμπών, που αφορά τα χαμένα βίντεο του Εμπρευματικού Σταθμού Θεσσαλονίκης. Ωστόσο, αν και η διαδικασία μετρούσε ήδη δεκαεννέα συνεδριάσεις, αναβλήθηκε επ' αόριστον και θα ξεκινήσει από την αρχή, λόγω της δήλωσης αποχής της προέδρου του δικαστηρίου, την οποία έκανε δεκτή το αρμόδιο δικαστικό συμβούλιο.

Τα ειδησεογραφικά ρεπορτάζ από τις δίκες στέκονται με ιδιαίτερο ενδιαφέρον στα διάφορα σόου στα οποία επιδίδονται οι επιφανείς εμπλεκόμενοι, με έμφαση στη Ζωή Κωνσταντοπούλου. Η πρόεδρος της Πλεύσης Ελευθερίας και δικηγόρος οικογενειών, μονοπωλεί τις τηλεοπτικές και ιντερνετικές κάμερες, σε μια συνεχιζόμενη και επίμονη προσπάθεια να αποκομίσει το δικό της πολιτικό όφελος και να αναδείξει εαυτόν ως μοναδικό υπερασπιστή των θυμάτων και κινητήριο δύναμη των αντιτάσεων. Ταυτόχρονα, η Μαρία Καρυστιανού εκμεταλλεύεται για αντίστοιχους λόγους το τηλεοπτικό ενδιαφέρον, προσπαθώντας να ισορροπήσει ανάμεσα στο ρόλο της μητέρας θύματος και της εκπροσώπου του νέου πολιτικού φορέα που ανακοίνωσε. Σε κάθε περίπτωση, τόσο για αυτές όσο και οποιαδήποτε άλλη αντίστοιχη περίπτωση, ένα πρέπει να είναι καθαρό: Ότι η στάση τους δεν εκφράζει αντισυστημική αντίληψη, όπως θέλουν να την παρουσιάσουν, ότι δεν στέκονται απέναντι στους κυρίαρχους αλλά ουσιαστικά στο πλάι τους, όπως κάθε αντίστοιχη μικρή ή μεγάλη εφεδρεία.

Η κυβέρνηση το τελευταίο διάστημα έχει να αντιμετωπίσει μια σειρά από μέτωπα. Τα λεγόμενα σκάνδαλα, που μόνο τέτοια δεν είναι, αφού πρόκειται για τον τρόπο κανονικής λειτουργίας αυτού του συστήματος, την έχουν φέρει μπροστά στην ανάγκη να εκτονώσει την κατάσταση με κάποιον τρόπο. Ενδεχομένως, όσον αφορά τις δίκες των Τεμπών, να

προκρίνει την κωλυσιεργία και το παραπέρα τράβηγμα της διαδικασίας, φοβούμενη την εξέλιξη μιας δίκης που ίσως αρχίσει να βγάζει διάφορα άπλυτα στη φόρα. Βεβαίως, μια τέτοια επιλογή κρύβει τις δίκες της αντιφάσεις, αφού η μέχρι τώρα πορεία δείχνει ότι περισσότερο προκαλεί αντιδράσεις παρά ωφελεί την κυβέρνηση. Άλλωστε, εδώ και τρία χρόνια, το έγκλημα των Τεμπών έχει αποτελέσει πεδίο μαζικής έκφρασης της συνολικής οργής και αγανάκτησης του λαού και της νεολαίας απέναντι στο σύστημα

και την εγκληματική-δολοφονική του πολιτική, και η όποια αναζωπύρωση των ξεσπασμάτων είναι στις πρώτες θέσεις της λίστας αποφυγής της κυβέρνησης.

Αν κάτι έχει σημασία για τον λαό και τη νεολαία είναι να γίνει σαφές ότι το αίτημα για «απόδοση δικαιοσύνης» δεν έχει καμία ελπίδα να ικανοποιηθεί στο πλαίσιο των θεσμών του συστήματος. Πρόκειται για ένα αίτημα που, με τον τρόπο που διατυπώνεται ακόμη και από την πλευρά αριστερών δυνάμεων, απευθύνεται στο σύστημα και τις υπηρεσίες

που αυτό μπορεί να προσφέρει, αυτές δηλαδή που βλέπουμε να εξελίσσονται ως παρωδία στις δίκες των Τεμπών. Υπηρεσίες που δομήθηκαν για να υπηρετούν το δικό τους δικό και τη διαίωση της δικιάς τους κυριαρχίας και, στην προκειμένη περίπτωση, τη συγκάλυψη του εγκλήματος και των δολοφονικών πολιτικών. Αυτών που στην πλατιά συλλογική συνείδηση του λαού μας έχουν ήδη καταδικαστεί, όπως έδειξαν και οι μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις και απεργίες το προηγούμενο διάστημα.

Ελευσίνα

Πολεμικά σενάρια σε πραγματικό χρόνο

Πολεμική άσκηση ετοιμότητας πραγματοποιήθηκε στην Ελευσίνα στις 31/3, με σενάριο χτυπήματος δεξαμενόπλοιου από drone.

Το σενάριο στηριζόταν σε πραγματικά γεγονότα στα στενά του Ορμούζ. Ήδη δύο ελληνικά πλοία έχουν χτυπηθεί, με τα κέρδη των πλοιοκτητών να πολλαπλασιάζονται και τους κινδύνους των ναυτικών να είναι εφιαλτικοί και να τους ζητείται να υπογράψουν «θανατόχαρτα» πριν μπουν στην περιοχή. Οι δηλώσεις Κικίλια πως «είμαστε υποχρεωμένοι να πραγματοποιούμε τέτοιες ασκήσεις με βάση τη διεθνή αναταραχή», κανένα εφησυχασμό δεν επιτρέπουν στον λαό, πόσο μάλλον καμία εθνική υπερηφάνεια για την ετοιμότητα και το αξιόμαχο των ενόπλων δυνάμεων και του λιμενικού, το οποίο πριν από μικρό διάστημα πέρασε πάνω από το σκάφος των μεταναστών σπέρνοντας το θάνατο στη Χίο, όπου καθημερινά καταγράφεται η διεθνής κατακραυγή για την εγκληματική παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων των κατατρεγμένων.

Το Νοέμβριο του 2025 είχε συμφωνηθεί η παραχώρηση του λιμανιού στην ONEX, επιχειρηματικό όμιλο των ιδιοκτητών των ελληνικών ναυπηγεί-

ων, οι οποίοι αποφάσισαν να επεκτείνουν τη δραστηριότητα τους στη δημιουργία ολοκληρωμένου κόμβου φορτοεκφόρτωσης, ενέργειας, ναυπηγικής άμυνας και βιομηχανικής τεχνολογίας. Μάλιστα το τυράκι στη φάκα προβλέπει και ευκαιρίες ανάπτυξης της Δυτικής Αττικής, θέσεις εργασίας και λιμάνι για γιοστ!

Κοινό μυστικό, όμως, είναι το θέμα της εμπλοκής της περιοχής στα πολεμικά σχέδια των Αμερικανών. Και μπορεί η κυβέρνηση και η ελληνική αστική τάξη να θεωρούν τις ΗΠΑ εταίρους, αλλά η υποτέλεια των κυβερνώντων, οι απαιτήσεις των ιμπεριαλιστών και η ίδια η πραγματικότητα δεν αφήνουν κανένα περιθώριο αυταπατών. Άλλωστε από το 2013, σε ετήσια βάση, η κοινή άσκηση Stolen Cerberus, των αμερικανικών δυνάμεων που συγκεντρώνονται στην Ευρώπη, γίνεται στην Ελευσίνα. Η παραχώρηση, επίσης, του στρατιωτικού αεροδρομίου για διευκόλυνση των επιχειρήσεων στη Μέση Ανατολή, κάθε άλλο παρά ανθρωπιστικό ρόλο είχε. Λίγες μέρες αργότερα, αποκαλύπτονται με ενθουσιασμό η κατασκευή ρυμουλκών, που όχι μόνο σχετίζονται με τις πολεμικές επιχειρήσεις, αλλά

ήδη ρυμουλκά ιδιωτικών συμφερόντων βρίσκονται στο πολεμικό μέτωπο συμβάλλοντας στις επιχειρήσεις.

Το Εργατικό Κέντρο Πειραιά, ναυτεργατικά σωματεία και σωματεία της περιοχής κάλεσαν σε συγκέντρωση διαμαρτυρίας ενάντια στην λεγόμενη «πρόβα πολέμου» που σηματοδοτούσε η άσκηση, ξεχνώντας(!) στα καλέσματα τους και στις ομιλίες τους να πουν έστω και μια κουβέντα έκφρασης αλληλεγγύης στο δοκιμαζόμενο λαό του Ιράν και του Λιβάνου.

Δίκαια και λογικά τα αιτήματα για τους εργαζόμενους στα πλοία της εμπόλεμης ζώνης, δίκαια και για τις επιπτώσεις του πολέμου στους λαούς. Η απόλυτη αναγκαιότητα να συγκροτηθεί αντιπολεμικό αντιιμπεριαλιστικό μέτωπο με συνέχεια και διάρκεια, ανακύπτει από τα ίδια τα γεγονότα. Κι αυτή η στόχευση δεν μπορεί να λείπει από τις προσπάθειες μας. Ταυτόχρονα όμως, δεν μπορεί να αποτελεί και άλλοθι η αναγωγή στον πόλεμο για να μη δίνεται απάντηση σε όλα τα μικρά και μεγάλα ζητήματα που οξύνονται από τις κορόνες ομοψυχίας και φασιστικοποιούν την καθημερινότητα, αφοπλίζοντας τις μάζες από τη δυνατότητα μαζικής οργανωμένης αντίδρασης.

Φοιτητικές εκλογές στις 13 Μάη! Είσαστε έτοιμοι;

Θεωρώντας ότι οι φοιτητικές εκλογές είναι μια διαδικασία των φοιτητικών συλλόγων και του φοιτητικού κινήματος είναι λογικό πλησιάζοντας προς τις 13 Μάη να προβληματιστούμε σε σχέση με το τι κατάσταση επικρατεί στους συλλόγους, τι λένε οι δυνάμεις που παρεμβαίνουν σε αυτούς, αλλά και το πώς αντιμετωπίζουν τις ίδιες τις εκλογές...

Η κατάσταση των φοιτητικών συλλόγων και η ευθύνη των δυνάμεων...

Και οι φετινές φοιτητικές εκλογές θα διεξαχθούν σε μία συνθήκη αποσυγκρότησης του φοιτητικού κινήματος και των διαδικασιών του. Τα άλματα που έκανε η επίθεση στην εκπαίδευση (διαγραφές, πειθαρχικά, νέα σχέδια ασφαλείας) δεν κατάφεραν να απαντηθούν από τους φοιτητές και τις διαδικασίες τους. Τις μεγαλύτερες ευθύνες φέρουν βέβαια οι συστημικές δυνάμεις. ΔΑΠ, ΠΑΣΠ και ό,τι απέμεινε από τον ΣΥΡΙΖΑ κάνουν ακόμα ό,τι μπορούν για να αμαυρώσουν τις συλλογικές διαδικασίες. Δεν φταίνει όμως μόνο αυτές!

Οι δυνάμεις της ρεφορμιστικής αριστεράς φέρουν επίσης βαρύτερες ευθύνες. Πρώτα και κύρια η ΠΚΣ (που θα κυνηγήσει για 5η χρονιά την πρωτιά) και ύστερα ΕΑΑΚ, ΑΤΤΑΚ, ΡΕΒΑΝΣ από κοινού έκαναν μία ακόμα χρονιά ό,τι περνούσε από το χέρι τους για να μην αναπτυχθούν κινηματικές διαδικασίες. Οι δυνάμεις αυτές συγκεκριμένα:

- Δεν κάλεσαν γενικές συνελεύσεις. Στις ελάχιστες περιπτώσεις που το έκαναν ήταν για να βγουν από την υποχρέωση, ενώ παράλληλα δεν εμφάνιζαν ούτε καν τα ίδια τους τα μέλη!

- Αντιμετώπισαν τα ΔΣ με τυπικό τρόπο, μιας και οι συνεδριάσεις γίνονταν μόνο διαδικτυακά χωρίς ίχνος πολιτικής συζήτησης και αντιπαράθεσης.

- Βάπτισαν τη συνδιαλλαγή κάποιων λίγων με το μεγαλοκαθηγητικό κατεστημένο ως «φοιτητικές κινητοποιήσεις». Απέδειξαν δηλαδή με έναν ακόμα τρόπο την αντίληψή τους ότι η υπόθεση της πάλης και της διεκδίκησης δεν είναι υπόθεση των φοιτητικών μαζών, αλλά κάποιων λίγων.

- Εφηύραν ψεύτικες νίκες για να σκορπίσουν ακόμα περισσότερη σύγχυση στον φοιτητόκοσμο. «Καταφέραμε να γίνουν δεκτές οι αιτήσεις θεραπείας» ή «καταφέραμε να καθυστερήσουμε την αποστολή των λιστών με τους διαγραφέντες στο υπουργείο», προσπερνώντας σκόπιμα τις εκατοντάδες χιλιάδες διαγραφές, αρνούμενες έτσι το καθήκον της ανατροπής τους.

Οι δυνάμεις της ρεφορμιστικής αριστεράς με τις τοποθετήσεις και τις πρακτικές τους δείχνουν ότι παραμένουν υποταγμένες στον αρνητικό συσχετισμό σε βάρος του κινήματος, ότι δεν έχουν εμπιστοσύνη στις δυνάμεις των φοιτητών να ανατρέψουν την επίθεση.

Κι όμως οι δυνάμεις αυτές είναι πανέτοιμες για τις φοιτητικές εκλογές...

Οι εκλογικές ανακοινώσεις των δυνάμεων του ρεφορμισμού αναρτήθηκαν και φέτος δευτερόλεπτα αφότου σφρα-

γίστηκε η απόφαση! Η ΠΚΣ μάλιστα πρωτοτυπώντας διακινούσε εκλογική αφίσα χωρίς ημερομηνία ήδη από τις 20 Μάρτη!

Οι δυνάμεις αυτές πατούν πάνω στην οπισθοχώρηση του φοιτητικού κινήματος για να «προωθήσουν την ατζέντα τους». Εκεί βασίζονται για να στηρίξουν τις κάλπικες νίκες τους, για να αποδείξουν ότι «κάτι κινείται», όταν στην πραγματικότητα κάνουν ό,τι μπορούν για να κλείσουν κινητοποιήσεις, για να μην ανοίξει η πολιτική συζήτηση στους συλλόγους... Αυτό που ζητούν από τον φοιτητόκοσμο είναι να κάνει το εκλογικό του χρέος ψηφίζοντας μια φορά τον χρόνο και να αναθέσει την πάλη του ύστερα στους αγωνιστές εκλεγμένους της ΠΚΣ, των ΕΑΑΚ, της ΑΤΤΑΚ ή της ΡΕΒΑΝΣ. Το σύνολο των δυνάμεων του ρεφορμισμού δεν πιστεύει στη δύναμη των φοιτητών να ανατρέψουν τις διαγραφές, τα πειθαρχικά, πόσο μάλλον να σταματήσουν τον πόλεμο!

Οι εκλογές είναι μια διαδικασία του φοιτητικού κινήματος!

Οι φοιτητικές εκλογές ακόμα και σε αυτή τη φάση μπορούν να λειτουργήσουν προωθητικά για τους φοιτητικούς συλλόγους. Γιατί πάνω απ' όλα εξακολουθούν να είναι μια καλή ευκαιρία για πολιτική συζήτηση, για προβληματισμό, για τριβή με τον φοιτητικό σύλλογο και τις διαδικασίες του. Γιατί συνεχίζουν να αναδεικνύουν όργανα που λειτουργούν ανεξάρτητα από το κράτος και μπορούν να αποτελέσουν εργαλεία αντίστασης

και διεκδίκησης για τους φοιτητές.

Είναι στοίχημα ο φοιτητόκοσμος να προσπεράσει τις δυνάμεις που τον θέλουν παρακολουθητή, να πάρει την κατάσταση στα χέρια του. Να (ξανα)γνωρίσει τους φοιτητικούς του συλλόγους, να παλέψει ενάντια στον πόλεμο, τις διαγραφές, τη φασιστικοποίηση.

**13 Μάη
Στηρίζουμε - Ψηφίζουμε
Αγωνιστικές Κινήσεις!**

Πρακτικές στο NATO

Ευκαιρία να δουλέψεις για τους φονιάδες!

Η μεγαλύτερη πολεμική μηχανή στον πλανήτη προχωρά σε διοργάνωση 6μηνιαίων πρακτικών για φοιτητές και νέους απόφοιτους. Πρόκειται για μια καλογνωσμένη πρόταση που δήθεν αποτελεί φοβερή ευκαιρία για τους νέους, ώστε να εξελίξουν την επιστήμη τους και την καριέρα τους, λες και δεν έχουμε καταλάβει τι εστί NATO!

Παρουσιάζεται σαν την ευκαιρία εκείνη, που θα μάθει στους νέους για τις νέες τεχνολογίες, τη διαμόρφωση και τη λειτουργία διεθνών σχέσεων από τα μέσα, αλλά και θα κατανοήσουν έτσι τη λειτουργία του NATO και την αλληλεπίδρασή του με τα κράτη-μέλη.

Ουσιαστικά οι πρακτικές αυτές αποσκοπούν σε 2 στόχους:

- Από την μια, επιδιώκουν να παρουσιαστεί το NATO σαν ένας προοδευτικός χώρος, πυλώνας σταθερότητας για τον πλανήτη, με όλες τις φανφάρες και τα αρώματα μιας σύγχρονης εταιρίας, τόσο ως προς την λειτουργία του, αλλά και ως προς τις επαγγελματικές ευκαιρίες που προσφέρει. Επιχειρείται να φανεί πως κάνει τίμιο έργο και πως αποτελεί συνδυαστικό κρίκο ανάμεσα σε χώρες, προάγοντας την ειρήνη και την ευημερία.

- Από την άλλη, είναι κίνηση ιδεολογικής παρέμβασης στους νέους. Αποσκοπεί στο να τους πείσει πως η χώρα τους καλά κάνει και είναι μέλος του NATO, πως μέσα από αυτό τον οργανισμό οι λαοί έχουν προοπτική. Να πείσει τους νέους πως οφείλουν και οι ίδιοι να συμβάλουν στην προώθηση της νατοϊκής αντίληψης και κουλτούρας μέσα στις χώρες τους. Να τους κάνει συνένοχους και έτοιμους να υπερασπιστούν την τρομοκρατική νατοϊκή πρακτική μέσα στις σχολές τους. Να διαμορφωθεί ευνοϊκό κλίμα για το NATO μέσα στα πανεπιστήμια και στους χώρους δουλειάς, ώστε και οι συνεργασίες των ιδρυ-

μάτων με το NATO να προχωρούν ανώδυνα, αλλά κυρίως να χτυπήσει την αντιιμπεριαλιστική-αντιπολεμική συνείδηση των φοιτητών. Επιχειρείται ο πόλεμος να παρουσιαστεί σαν ευκαιρία και όχι ως φρίκη.

Με φόντο τις διεθνείς εξελίξεις των τελευταίων μηνών σε Μ. Ανατολή, Παλαιστίνη, Ιράν, Βενεζουέλα, Κούβα, οι ΗΠΑ, αλλά και συνολικά οι ιμπεριαλιστές, νιώθουν την ανάγκη να στρώσουν το ιδεολογικό έδαφος για τους νέους. Κατανοούν πως δεν μπορούν να συνεχίσουν την πολιτική του πολέμου και της καταστροφής, αν δεν στρώσουν το ιδεολογικό έδαφος στις συνειδήσεις της νεολαίας και του λαού, ώστε να ευνοείται αυτή η πορεία.

Σε αυτή την κατεύθυνση, η κυβέρνηση και το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας, προχώρησαν το προηγούμενο διάστημα στην ψήφιση του Νόμου Δένδια (5265/2026), με αλλαγές στην στράτευση των νέων, την εθελοντική στράτευση γυναικών, την αλλαγή των όρων για αναβολή ή απαλλαγή από τις στρατιωτικές υποχρεώσεις. Στο ίδιο πλαίσιο, προχώρησαν τον Μάρτιο σε διαφημιστική καμπάνια του στρατού για την προσέλκυση νέων σε στρατιωτικές σχολές.

Ολόκληρος ο πλανήτης κινείται σε τροχιά προετοιμασίας των όρων του επόμενου πολεμικού μακελειού. Η απάντηση πρέπει να δοθεί από τους λαούς. Μέσα στις σχολές, στους χώρους δουλειάς, όπου ζει η νεολαία. Με αντιπολεμικό αντιιμπεριαλιστικό κίνημα, που μπορεί να διαμορφώσει μια άλλη προοπτική για τον πλανήτη. Καλένας φοιτητής να μην συμμετάσχει στις πρακτικές του αιματοβαμμένου NATO, να μην συνηθίσουμε στην καταστροφή και τον θάνατο.

Φοιτητικές Εκλογές στις 13 Μάη Το μέλλον της γενιάς μας βρίσκεται στους δρόμους!

Πλησιάζουν και οι φετινές φοιτητικές εκλογές, οι οποίες θα διεξαχθούν αναμφίβολα σε κλίμα διαφορετικό από τις υπόλοιπες χρονιές. Είτε αυτό αφορά το κλίμα που διαμορφώνει η απουσία συλλογικών διαδικασιών (οι απόπειρες γενικών συνελεύσεων ήταν μετρημένες στα δάχτυλα, πόσο μάλλον αυτές που κατάφεραν να πραγματοποιηθούν) είτε η επίθεση μέσα στα πανεπιστήμια με την πρωτοφανή εφαρμογή του νόμου των διαγραφών, είτε με το γενικότερο πολιτικό και κοινωνικό κλίμα που διαμορφώνεται από τις εγχώριες και διεθνείς εξελίξεις. Παρά τη σχετική νηνεμία σε κινηματικό επίπεδο, τα επίδικα που έχουν να αντιμετωπίσουν οι φοιτητές και η νεολαία συνολικότερα είναι ζωτικής σημασίας και αφορούν όχι μόνο τις σπουδές και την καθημερινότητά τους, αλλά και το μέλλον και την προοπτική τους. Η ανάγκη ανάπτυξης ενός αγώνα πολύπλευρου, που θα απαντά και ευρύτερα ζητήματα πέρα από τα αμιγώς φοιτητικά, είναι φανερό και με αυτήν πρέπει να αναμετρηθούν οι φοιτητές, αλλά και κάθε αριστερή, προοδευτική δύναμη στα πανεπιστήμια, που διεκδικεί την ψήφο τους.

Η προοπτική της νεολαίας έξω από τη δίνη του πολέμου

Οι μέρες που διανύουμε έχουν τη σφραγίδα των εξελίξεων σε παγκόσμιο επίπεδο. Οι τελευταίες εβδομάδες, με τους βομβαρδισμούς ΗΠΑ-Ισραήλ σε Ιράν και Λίβανο, άνοιξαν τον ασκό του Αιόλου για την πολύπαθη περιοχή που χρόνια τυραννιέται υπό το βάρος των οξυμένων ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Ταυτόχρονα, ο πόλεμος στην Ουκρανία συνεχίζει να σφυροκοπά για 4 ολόκληρα χρόνια, ενώ η σφαγή του Παλαιστινιακού λαού επιχειρείται να κρυφτεί κάτω από υποτιθέμενες εύθραυστες εκκευρίες. Το μέλλον μοιάζει όλο και πιο σκοτεινό για τους νέους διεθνώς, αλλά και στη χώρα μας, που βλέπουν την αστική τάξη να δίνει γη και ύδωρ στους «προστάτες», που μας βυθίζουν καθημερινά στα πολεμικά τους σχέδια. **Η ανάγκη ανάπτυξης αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος στη χώρα, ο αγώνας ενάντια στην εξάρτηση και για ειρήνη και φιλία των λαών περνάει και μέσα από τις σχολές, από τις γενικές συνελεύσεις, από την πολιτική ζύμωση και την έκφραση του αυθόρμητου αντιπολεμικού αισθήματος των νέων στον δρόμο!**

Οι φοιτητές απέναντι στις διαγραφές

Οι φετινές φοιτητικές εκλογές έρχονται τέσσερις μήνες μετά την πρώτη εφαρμογή του νόμου για τις διαγραφές, με πάνω από 300.000 φοιτητές να πετούνται εκτός πανεπιστημίου. Η πρώτη δουλειά που ήρθαν να επιτελέσουν οι διαγραφές (όρια σπουδών) καταφέρνει ένα μαζικό ταξικό ξεσκαρτάρισμα και στρώνει τον δρόμο για τον δεύτερο ρόλο που έρχονται να παίξουν, της πειθαρχικής ποινής. Η εφαρμογή του νόμου αποτελεί τομή της επίθεσης στο δικαίωμα στις σπουδές. Απαιτεί μαζικό φοιτητικό κίνημα, μαζικές και ζωντανές συλλογικές διαδικασίες, μακριά από αυταπάτες για συνδιαλλαγή, που θα αναδείξουν την

κατεύθυνση του αγώνα για την ανατροπή των νόμων Κεραμέως-Ζαχαράκη. Το αίτημα για **καμία διαγραφή φοιτητή και η απαίτηση να παρθούν πίσω όλες οι διαγραφές** που έχουν ήδη γίνει δεν παίρνουν αστερίσκους. **Ο νόμος δεν γίνεται αποδεκτός υπό προϋποθέσεις, αλλά ανατρέπεται!**

Περιστολή δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών

Η νεολαία μπροστά σε πρωτόγνωρη ασιτιστικοποίηση

Το προχώρημα των διαγραφών αλλά και μίας σειράς άλλων διατάξεων δεν μπορεί να βρει εμπόδιο τους φοιτητές και τους αγώνες τους. Το τσάκισμα του ηθικού, η τρομοκράτηση και η πειθαρχία είναι μεγάλο στοίχημα για το σύστημα, προκειμένου να εφαρμόσει τις πιο άγριες προθέσεις του σε βάρος λαού και νεολαίας. Η καταπάτηση του Ασύλου, το κλείσιμο στεκιών και πολιτικών χώρων, η απαγόρευση εκδηλώσεων σε πανεπιστήμια και το όργιο καταστολής που έχουν δεχθεί (βλ. εκατοντάδες συλλήψεις στο ΑΠΘ), είναι μερικές μόνο από τις εκφάνσεις αυτής της κατάστασης. Τα σχέδια ασφαλείας που ετοιμάζουν για τις σχολές εντός του 2026 (τουρνικέ, κάμερες, ελεγχόμενη είσοδος), οι πειθαρχικές επιπτώσεις που βαθαίνουν ήδη φοιτητές για την πολιτική-συνδικαλιστική τους δράση (βλ. πειθαρχικά σε βάρος φοιτητών της Αρχιτεκτονικής ΕΜΠ μετά από συλλήψεις στην κατάληψή τους)

αποτελούν διατάξεις του νόμου Ζαχαράκη που έρχονται να διαμορφώσουν το ασφυκτικό αυτό πλαίσιο που δεν θα επιτρέψει καμία αντίδραση. Η τρομοκρατία και η καταστολή μέσα στις σχολές στοχεύουν και στο μέλλον, στους αυριανούς εργαζόμενους, που θα έχουν μάθει να αποδέχονται την επίθεση με σκυμμένο το κεφάλι. Φοιτητές και νέοι που παλεύουν και γνωρίζουν από νωρίς τον οργανωμένο αγώνα γίνονται εργαζόμενοι επικίνδυνοι για το σύστημα και την εργοδοσία.

Οι φοιτητικές εκλογές αποτελούν εύφορο έδαφος για το άνοιγμα αυτών των μετώπων σε επίπεδο συζήτησης με μαζικούς όρους. Αλλά αποτελούν και ευκαιρία αναζήτησης του τρόπου και της δυνατότητας απάντησης των ζητημάτων που αντιμετωπίζει η νεολαία (από τα πιο μεγάλα στα πιο μικρά) μέσα από τις συλλογικές διαδικασίες και τα όργανα των φοιτητικών συλλόγων. Η ενίσχυση και η ανάδειξη της φωνής των Αγωνιστικών Κινήσεων, που καλεί τον φοιτητόκοσμο να αναλάβει τα καθήκοντα που του ορίζουν οι εξελίξεις αλλά και που

δεσμεύεται να συνδράμει στον αγώνα αυτό με όλες τις δυνάμεις, είναι ένα πρώτο βήμα. Η δέσμευση για εμπλοκή και συμμετοχή σε αυτόν τον αγώνα, από τον κάθε φοιτητή ξεχωριστά, είναι το ζητούμενο, για να μπορέσουν να απαντήσουν ουσιαστικά και αποφασιστικά στην επέλαση της επίθεσης.

Θεσσαλονίκη

Αποτελέσματα των φοιτητικών εκλογών του Σ.Φ. Γεωτεχνικών Επιστημών στο ΔΙ.ΠΑ.Ε.

Για τρεις μέρες, από την Τρίτη 31/3 μέχρι την Πέμπτη 2/4, πραγματοποιήθηκαν φοιτητικές εκλογές στους Φοιτητικούς Συλλόγους Μηχανικών, Επιστημών Υγείας, Οικονομίας και Διοίκησης, Γεωτεχνικών Επιστημών και Κοινωνικών Επιστημών του ΔΙ.ΠΑ.Ε. με τη συμμετοχή συνολικά 637 φοιτητών. Η μικρή αυτή συμμετοχή δείχνει τα βήματα που πρέπει ακόμα να διανύσουν αυτά τα όργανα, αλλά και τις δυνατότητες που υπάρχουν ώστε να αποτελέσουν πραγματικό όπλο στα χέρια των φοιτητών.

Το γεγονός ότι η διαδικασία έγινε διαφορετική μέρα από ότι στους υπόλοιπους συλλόγους πανελλαδικά, το ότι διήρκεσε 3 μέρες (από 2 που ήταν αποφασισμένο), το ότι παράλληλα γίνονταν μαθήματα, το ότι υπήρχαν διπλές και περιφερόμενες κάλπες από μάθημα σε μάθημα, σίγουρα δεν βοήθησε στη μαζικοποίησή της, αλλά στον περαιτέρω εκφυλισμό της. Όλα αυτά τα «κόλπα», άλλωστε, αποτέλεσαν μια προσπάθεια της ΠΚΣ-ΚΝΕ να απαντήσει στην αποσυγκρότηση των συλλόγων και στην αποχή των φοιτητών από τις εκλογές με έναν τεχνητό και μη πολιτικό τρόπο. Ακόμη και η ίδια η ίδρυση αυτών των συλλόγων, δεν έγι-

νε από τη μεριά της για να απαντήσει στο ζήτημα της επικράτησης της ΔΑΠ που εμπόδιζε τόσα χρόνια την συγκρότηση των φοιτητών του ΔΙ.ΠΑ.Ε. στα όργανά τους, αλλά για να αποτελέσουν ακόμη λίγες «σφραγίδες» στα χέρια της.

Όπως έχει δείξει η ιστορία όμως, οι φοιτητές μπορούν να ξεπεράσουν κάθε δύναμη που στέκεται εμπόδιο στους αγώνες τους. Άλλωστε, οι πολύ μαζικές κινητοποιήσεις του 2022 ενάντια στην απόφαση του υπουργείου να καταργήσει, να συγχωνεύσει και να μεταφέρει τμήματα του ΔΙ.ΠΑ.Ε. από τη Θεσσαλονίκη στις Σέρρες, έφερε σε επαφή με την συλλογική πάλη μια σημαντική μάζα φοιτητών και οδήγησε στην ίδρυση κάποιων από αυτούς τους συλλόγους.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις συμμετείχαν στις Φοιτητικές Εκλογές του νεοσύστατου Φ.Σ. Γεωτεχνικών Επιστημών, συγκεντρώνοντας 17 ψήφους. Ένα αποτέλεσμα καλό με βάσει την διεξαγωγή εκλογών για πρώτη φορά, αλλά και τον πολύ κλειστό τρόπο με τον οποίο η ΠΚΣ-ΚΝΕ προχώρησε στην ίδρυση του συλλόγου. Είναι χαρακτηριστικό ότι πολλοί φοιτητές των Τμημάτων Γεωπονίας και Τεχνολογίας

Τροφίμων, δεν γνώριζαν καν την ύπαρξή του μέχρι τη μέρα των εκλογών(!). Οι Αγωνιστικές Κινήσεις προσπάθησαν να ανοίξουν στην παρέμβασή τους, όλο το προηγούμενο διάστημα, το ζήτημα των διαγραφών, των πειθαρχικών, του πολέμου και όλων των ιδιαίτερων ζητημάτων που αντιμετωπίζουν οι φοιτητές του ΔΙ.ΠΑ.Ε. στην καθημερινότητά τους.

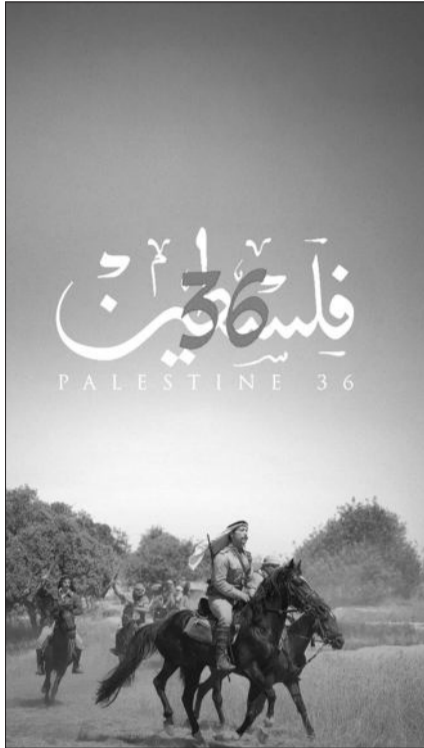
Οι Φοιτητικές Εκλογές στους συλλόγους αυτούς πρέπει να αποτελέσει ένα ακόμη βήμα στην πάλη των φοιτητών για καλύτερους όρους ζωής και σπουδών. Είναι σημαντικό να μη μείνει εκεί, να καλεστούν παντού Γενικές Συνελεύσεις, να συζητηθούν τα κοινά προβλήματα, να οργανωθούν μαζικοί και νικηφόροι αγώνες!

Φ.Σ. Γεωτεχνικών Επιστημών

Ψήφισαν 109
Άκυρα 8
Λευκά 8
ΠΚΣ 76
Αγωνιστικές Κινήσεις 17

Δύο ταινίες για την Παλαιστίνη

Ο λόγος για το «Palestine 36» και το «Η φωνή της Χιτ Ρατζάμπ»,
δύο ταινίες για την Παλαιστίνη, που κυκλοφόρησαν στο τέλος του 2025.

«Palestine 36»
της Ανμαρί Τζασίρ

Διαδραματίζεται στο 1936 και την έναρξη της μεγάλης Αραβο-Παλαιστινιακής εξέγερσης ενάντια στη βρετανική αποικιοκρατία και τον σιωνισμό. Το «Palestine 36» ξεκίνησε να γυρίζεται στη Δυτική Όχθη στην Παλαιστίνη. Η παραγωγή στα παλαιστινιακά εδάφη σταμάτησε μετά τις 7 Οκτώβρη του 2023 και μεταφέρθηκε στην Ιορδανία, αλλά η Παλαιστίνη σκηνοθέτης Ανμαρί Τζασίρ επέμεινε και κατάφερε να ολοκληρώσει τα γυρίσματα στην Παλαιστίνη, καθιστώντας το «Palestine 36» τη μοναδική μεγάλου μήκους ταινία που γυρίστηκε στην Παλαιστίνη τα τελευταία 2 χρόνια.

Η ταινία αυτή αφηγείται με τρόπο συνταρακτικό τα αποτελέσματα της λεγόμενης «βρετανικής εντολής», τον συνεχή εκτοπισμό των Φελακίν (μουσουλμάνων και χριστιανών Παλαιστίνιων αγροτών) από τις πατρογονικές τους εστίες από σιωνιστικές οργανώσεις και τον τρόπο με τον οποίο οι Βρετανοί, σε συνεργασία με τους σιωνιστές, έβαλαν τις βάσεις για τη δημιουργία του κράτους του Ισραήλ κάποια χρόνια μετά. Ταυτόχρονα, η σκηνοθέτης επιλέγει να δείξει τις συνθήκες που οδήγησαν τους Παλαιστίνιους στην εξάμηνη γενική απεργία που προκήρυξαν τον Απρίλιο του 1936, αλλά και στη δημιουργία αντάρτικων ομάδων στα παλαιστινιακά χωριά.

Η Τζασίρ επιλέγει σήμερα να ξεκαθαρίσει ότι τίποτα δεν ξεκίνησε στις 7 Οκτώβρη του 2023. Κυρίως, όμως, δείχνει ευθέως τον συνεχιζό-

μενο αγώνα του Παλαιστινιακού λαού για πατρίδα και ελευθερία, ενάντια σε ένα κράτος-δολοφόνο, που φυτεύτηκε από τον ιμπεριαλισμό, για να επιτελέσει ακριβώς τον ρόλο που επιτελεί από την ίδρυσή του: τον εκτοπισμό, τις δολοφονίες, τη γενοκτονία.

«Η φωνή της Χιτ Ρατζάμπ» της Κάουτερ Μπεν Χανία

Αφηγείται την πραγματική ιστορία της Χιτ Ρατζάμπ, ενός 6χρονη κοριτσιού από τη Γάζα. Στις 29 Ιανουαρίου του 2024 ο IDF διέταξε την εκκένωση της γειτονιάς Τελ αλ Χάουα στη Γάζα. Η Χιτ, μαζί με έξι μέλη της οικογένειάς της, στην προσπάθειά τους να διαφύγουν από τη σιωνιστική βαρβαρότητα, καταλήγουν να πυροβολούνται από τον ισραηλινό στρατό στο αυτοκίνητο με το οποίο προσπαθούσαν να διαφύγουν. Η Χιτ είναι η μόνη που επιβιώνει και, εγκλωβισμένη στο πολιορκούμενο αυτοκίνητο, τηλεφωνεί στην Παλαιστινιακή Ερυθρά Ημισέληνο, ζητώντας βοήθεια. Εκεί ξεκινάει και μια πολύωρη προσπάθεια συντονισμού αποστολής ενός ασθενοφόρου, για να σώσει την 6χρονη Χιτ από τα πυρά του IDF. Το ασθενοφόρο που εν τέλει στάλθηκε δεν έφτασε ποτέ, καθώς και αυτό δέχτηκε πυρά. 12 μέρες μετά τη δολοφονία τους, ο ισραηλινός στρατός αποκώρησε από την Τελ αλ Χάουα και έτσι βρέθηκαν τα πτώματα των διασωστών, της Χιτ Ρατζάμπ και της οικογένειάς της. Το αυτοκίνητο της οικογένειας Ρατζάμπ είχε 355 τρύπες από σφαίρες.

Ολόκληρη η ταινία διαδραματίζεται στα γραφεία της Ερυθράς Ημισέληνου, ενώ η βία των σιωνιστών δεν εμφανίζεται ποτέ ως εικόνα στην

οθόνη. Η σκηνοθέτης Κάουτερ Μπεν Χανία επιλέγει, όμως, να ακούγεται σε όλη τη διάρκεια της ταινίας η πραγματική φωνή της Χιτ Ρατζάμπ, από τις ηχογραφήσεις της Παλαιστινιακής Ερυθράς Ημισέληνου. Η φωνή αυτού του μικρού κοριτσιού γίνεται η φωνή όλων των παιδιών του ηρωικού Παλαιστινιακού λαού που δολοφονήθηκαν και συνεχίζουν να δολοφονούνται από τους σιωνιστές φασίστες. Η φωνή της ακούγεται δυνατά και καθαρά, παρά τις παρεμβολές και τους πυροβολισμούς του IDF.

Το σινεμά λέει την αλήθεια για την Παλαιστίνη

Οι δύο ταινίες, αν και πολύ διαφορετικές, έχουν ένα ουσιαστικό κοινό. Χρησιμοποιούν την κινηματογραφική γλώσσα, για να εκφράσουν μια πολύ ξεκάθαρη θέση. Και οι δύο επιλέγουν να πουν τα πράγματα με το όνομά τους. Χωρίς κανένα στρογγύλεμα ή ωραιοποίηση λένε: κατοχή, έποικοι, γενοκτονία, ιμπεριαλισμός. Αυτή είναι θέση που δεν αρκείται στην έκφραση μιας «ουμανιστικής» οπτικής, αλλά ουσιαστικής αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό. Μέσα από την αποτύπωση των θηριωδιών των σιωνιστών (και των ιμπεριαλιστών) και της αντίστασης του Παλαιστινιακού λαού φτάνει να στέλνει ένα ξεκάθαρο μήνυμα για το από εδώ και πέρα. Για τη συνεχιζόμενη γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού, αλλά και για την ηρωική του αντίσταση. Για το καθήκον των λαών ανά τον κόσμο να μην σταματήσουν να μιλούν για την Παλαιστίνη. Για την πάλη για μια καλύτερη Παλαιστίνη, από τον Ιορδάνη ποταμό ως τη Μεσόγειο θάλασσα.

Εκτός των Τειχών

Γραβιάς 10-12, Αθήνα

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις γιόρτασαν το κλείσιμο των σχολών για το Πάσχα στις 3/4 με ένα DJ-set.

Το βιβλιοπωλείο κυκλοφόρησε τις βιβλιοπροτάσεις του για το Πάσχα.

Με αφορμή την επέτειο της αμερικανοκίνητης φασιστικής δικτατορίας προβλήθηκε στις 17/4 η ταινία του Νίκου Περάκη *Λούφα και Παραλλαγή*. Ακολούθησε σχετική συζήτηση και παρουσίαστηκαν προτάσεις βιβλίων για την περίοδο της χούντας.

Ρωγή

Μ. Βόγδου 20, Ξάνθη

Ολοκληρώθηκε στις 27/3 το πρόγραμμα των προβολών του Μαρτίου, με αφορμή τη μέρα εξάλειψης των φυλετικών διακρίσεων, με την ταινία *Το λιμάνι της Χάβρης*.

Σφεντόνα

Συγγρού 24, Θεσσαλονίκη

Η Αγωνιστική Πρωτοβουλία Μισθωτών Τεχνικών, Ιδιωτικών Υπαλλήλων και Εργαζόμενων Τηλεπικοινωνιών διοργάνωσε προβολή της ταινίας *Waltz with Bashir* με αφορμή την επέμβαση των ιμπεριαλιστών στη Μ. Ανατολή.

Αθήνα

ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ

Γραβιάς 10-12, Εξάρχεια
ektostonteixon.gr

Αθήνα

ΣΤΕΚΙ
ΑΠΕΝΑΝΤΙ

Μιλτιάδου 3, Δάφνη
IG: steki_apenanti | FB: Στέκι Απεναντι

Θεσσαλονίκη

ΣΦΕΝΤΟΝΑ

Συγγρού 24, 2ος όροφος
steki-sfentona.blogspot.com

Γιάννενα

Κουκικίου 23

Ξάνθη

Μ.Βόγδου 20
rogmixanthi.blogspot.com

Πάτρα

Πουκεβίλ 2
Facebook: Στέκι "Ανάστροφα"

Ηράκλειο

Μαστραχή 14
IG: zalosteki | FB: Ζάλο

Στις 11/4/1966 ιδρύθηκε η Προοδευτική Πανσπουδαστική Συνδικαλιστική Παράταξη (ΠΠΣΠ). Η Ιδρυτική της Διακήρυξη υπογράφηκε από 37 φοιτητές και φοιτήτριες σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα. Η ΠΠΣΠ συνέβαλε καθοριστικά στην προώθηση των επαναστατικών ιδεών στα Πανεπιστήμια και τις Τεχνικές Σχολές και μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του '80 ήταν ο βασικός εκφραστής του μ-λ κινήματος στον φοιτητικό και σπουδαστικό χώρο.

Τι προηγήθηκε

Η ίδρυση της ΠΠΣΠ ήρθε δυο χρόνια μετά τη δημιουργία της «Αναγέννησης», το 1964. Ήταν το περιοδικό γύρω από το οποίο συσπειρώθηκαν κομμουνιστές και επαναστάτες αγωνιστές, που διαφώνησαν με τη ρεβιζιονιστική στροφή του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος, μετά το 20ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ τον Φλεβάρη του 1956 και την 6η Πλατιά Ολομέλεια του ΚΚΕ, δηλαδή την πραξικοπηματική δεξιά στροφή του ΚΚΕ τον Μάρτη του 1956. Ήταν αυτοί που προώθησαν τις επαναστατικές-αντιρεφορμιστικές απόψεις και έβαλαν τα θεμέλια του μ-λ κινήματος στη χώρα μας.

Η ΠΠΣΠ ιδρύθηκε από μέλη της ΕΔΑ και της Δημοκρατικής Νεολαίας Λαμπράκη (ΔΝΛ), που είχαν εκφράσει και νωρίτερα τις διαφωνίες τους με τη γραμμή της «επίσημης» Αριστεράς και αναζητούσαν έναν οργανωτικό τρόπο έκφρασης της επαναστατικής γραμμής στο μαχόμενο φοιτητικό κίνημα. Δεν ήταν καθόλου τυχαία η συγκυρία, αφού η Ελλάδα πρόσφατα είχε ζήσει μια περίοδο ανάτασης του λαϊκού και νεολαιίστικου κινήματος (Ιούλης 1965) με άγριες συγκρούσεις και αστυνομική καταστολή, με αποκρούφωμα τη δολοφονία του Σωτήρη Πέτρουλα και ταυτόχρονα μια περίοδο κοινοβουλευτικών πραξικοπημάτων με εξόφθαλμες παρεμβάσεις του βασιλιά και των Αμερικανών. Αλλά και σε διεθνές επίπεδο, η δεκαετία του '60 ήταν μια φάση γιγάντωσης των εθνικοαπελευθερωτικών, αντικαπιταλιστικών και αντιπολεμικών κινήματων, μια εποχή που η νεολαία σε όλο τον κόσμο έβγαине μαζικά στο προσκήνιο, αμφισβητούσε και διεκδικούσε.

Η ιδρυτική διακήρυξη

Θα πρέπει να γίνει μια ιδιαίτερη μνεία στη Θεσσαλονίκη, όπου, πριν από την επίσημη ίδρυση της ΠΠΣΠ, δημιουργήθηκε ένας πυρήνας αγωνιστών, οι οποίοι σύχναζαν στον σύλλογο «Ροτόντα» που εξέδιδε το περιοδικό «Σπουδαστικός Κόσμος» και σύντομα έγινε το επίσημο περιοδικό της παράταξης.

Στην ιδρυτική διακήρυξη της ΠΠΣΠ - που εκδόθηκε σε μπροσούρα και μοιράστηκε πλατιά στα Πανεπιστήμια- γινόταν αναφορά, από τις πρώτες κιόλας γραμμές, στα χαρακτηριστικά της ελληνικής οικονομίας. Με ατράνταχτα επιχειρήματα και αρκετά οικονομικά στοιχεία αποδείκνυε ότι το... θαύμα της οικονομικής ανάπτυξης, που ήταν την εποχή εκείνη το εθνικό αφήγημα, δεν ήταν τίποτα περισσότερο από έναν μύθο, μια «ολόπλευρη καθυστέρηση» με άμεσο αντίκτυπο στο βιοτικό επίπεδο του λαού μας. Άλλωστε, οι 540.000 που εγκατέλειψαν την Ελλάδα την περίοδο 1951-1964, όπως αναφέρεται στη διακήρυξη, δεν αφήνουν και πολλά περιθώρια για αμφιβολίες.

Στη συνέχεια, η διακήρυξη αναφέρεται στον χαρακτήρα της μεγαλοαστικής τάξης της χώρας μας και στην «ιμπεριαλιστική κυριαρχία», ως «πηγή της κακοδαιμονίας του λαού και του τόπου», καθιστώντας την οικονομία «παρασιτική» και «αεριτζίδικη», αφού «μια βασική ιδιότητα του Έλληνα μεγαλοαστού συνί-

σταται στο κυνήγι του άμεσου και εύκολου κέρδους με όσο το δυνατό λιγότερα κεφάλαια». Αξίζει να δούμε ένα μικρό απόσπασμα από τον τρόπο με τον οποίο οι συντάκτες της διακήρυξης συνέδεαν την ιμπεριαλιστική εξάρτηση με τα χαρακτηριστικά της ελληνικής οικονομίας: «Ο παρασιτικός και καταναλωτικός χαρακτήρας της μεγαλοαστικής τάξης της χώρας δεν είναι ούτε σύμπτωση ούτε λάθος που είναι δυνατό να διορθωθεί. Συνδέεται με την οικονομικοκοινωνική εξέλιξη της χώρας μετά το 1821, που βασικό χαρακτηριστικό της είναι η εξάρτησή της από τους ξένους και τελευταία από τους Αμερικανούς ιμπεριαλιστές. Η ελληνική μεγαλοαστική τάξη στις συνθήκες ύπαρξης των πανίσχυρων μονοπωλίων των ιμπεριαλιστικών χωρών συγχωνεύεται μ' αυτά, δεν κινείται στον δρόμο μιας αυτοδύναμης ανάπτυξης, αλλά προτιμάει να ενώνει τα κεφάλαιά της με τα κεφάλαια και την τεχνική πείρα των μεγαλοαστών της Δ. Ευρώπης και Β. Αμερικής». Παράλληλα, τονίζεται στη διακήρυξη ο τρόπος με τον οποίο ο ιμπεριαλισμός εδραιώνει την εξουσία του μέσα από την προωθούμενη ένταξη της Ελλάδας στην ΕΟΚ και την παραμονή της στο ΝΑΤΟ.

Ακολουθεί μια εκτεταμένη παρουσίαση στα χαρακτηριστικά της ελληνικής εκπαίδευσης, στις τελευταίες εξελίξεις και τα μέτρα της κυβέρνησης Γ. Παπανδρέου 1964-1965, για τα οποία υπήρχε η εκτίμηση ότι ήταν «παραχωρήσεις και αναπροσαρμογές» κάτω από την πίεση του φοιτητικού κινήματος, που αναπτύχθηκε το προηγούμενο διάστημα 1961-63. Ιδιαίτερο κεφάλαιο στη διακήρυξη είναι αυτό για το φοιτητικό κίνημα, τον συνδικαλισμό και τις φοιτητικές παρατάξεις, με κριτική στον ρεφορμισμό.

Το τελευταίο κεφάλαιο της διακήρυξης διαπιστώνει την ανάγκη συγκρότησης αντιιμπεριαλιστικού, αντιφασιστικού, δημοκρατικού μετώπου με συγκεκριμένες αναφορές στον αγώνα για ανεξαρτησία, στην υπεράσπιση του αγώνα του κυπριακού λαού, την υπεράσπιση του συνδικαλισμού και της δημοκρατικής λειτουργίας των Συλλόγων.

Στην κατακλείδα της διακήρυξης προβάλλονταν έξι βασικοί άξονες πάλης:

«1. Καταδίκη του αυλικού πραξικοπήματος της 15ης Ιουλίου. [...] 2. Υπεράσπιση του φοιτητικού συνδικαλισμού από τις επιθέσεις της κυβέρνησης και των πρυτανικών αρχών. [...] 3. Τροποποίηση των καταστατικών των συλλόγων που εμποδίζουν την έκφραση όλων των τάσεων της φοιτητικής νεολαίας. [...] 4. Πάλη για την κατάκτηση του δικαιώματος της ανεξαρτησίας-αυτοδιάθεσης του κυπριακού λαού. [...] 5. Ενάντιον των επεμβάσεων των ξένων οικονομικών και πολιτικών δυνάμεων στη ζωή της χώρας. [...] 6. Αγώνας για τη βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης και σπουδής».

Η δράση της

Μετά την ίδρυση της ΠΠΣΠ, πραγματοποιήθηκαν δύο συνδιασκέψεις στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη και εξελέγη καθοδηγητικό όργανο.

Τα μέλη της ΠΠΣΠ από την πρώτη στιγμή μπήκαν με ενθουσιασμό και μαχητικότητα στον αγώνα. Έδωσαν σκληρές κόντρες με τη Δεξιά και τη φασιστική ΕΚΟΦ, αλλά και με τις δυνάμεις του Κέντρου και της ρεφορμιστικής Αριστεράς σε μια σειρά ζητήματα. Τολμούσαν να αμφισβητούν τις απαγορεύσεις που προσπάθησαν να επιβάλλουν οι κυβερνήσεις και οι πρυτάνεις και συμμετείχαν σε σκληρές συγκρούσεις με την αστυνομία. Αγωνίστηκαν ενάντια στις μαζικές

11/4/1966

60 χρόνια από την ίδρυση της ΠΠΣΠ

απορρίψεις φοιτητών στις εξεταστικές, ενάντια στην ίδρυση διασπαστικών αντισυλλόγων από τη φασιστική δεξιά, προσπάθησαν να δώσουν αγωνιστική διέξοδο στα φοιτητικά προβλήματα και τα προβλήματα επιβίωσής τους. Ένα από τα βασικά ζητήματα πάλης ήταν η υπεράσπιση και κατοχύρωση του πανεπιστημιακού Ασύλου.

Η περίοδος της Χούντας ήταν μια σκληρή δοκιμασία για δεκάδες μέλη της ΠΠΣΠ που φυλακίστηκαν, βασανίστηκαν και εξορίστηκαν. Δεν υπήρχε δυνατότητα η ΠΠΣΠ να λειτουργεί με την προδικτατορική μορφή της. Πολλοί υποχρεώθηκαν να περάσουν στην παρανομία,

προσπαθώντας να συμβάλλουν στους αγώνες των δυνάμεων της Συνεπούς Αριστεράς για τη συγκρότηση αντιφασιστικών-αντιιμπεριαλιστικών οργανώσεων και στους μεγάλους αντιφασιστικούς, αντιιμπεριαλιστικούς αγώνες του 1973, στους οποίους μπήκαν μπροστά και συμμετείχαν με όλες τους τις δυνάμεις.

Μετά τη Χούντα, η ΠΠΣΠ ανασυγκροτήθηκε και με ακόμα μεγαλύτερη μαχητικότητα συνέβαλε καθοριστικά -και σε πολλές περιπτώσεις πρωταγωνιστικά- στους μεγάλους λαϊκούς και φοιτητικούς αγώνες της δεκαετίας του '70.

Σ.Σ.

Διήμερο εκδηλώσεων για τον ηρωικό Μάη του '36

Η εργατική τάξη γράφει την ιστορία

Με αφορμή την ολοκλήρωση 90 χρόνων από τον ηρωικό Μάη του '36, η ΚΟ Θεσσαλονίκης διοργανώνει διήμερο εκδηλώσεων στις 9 και 10 Μάη, με κεντρικό σύνθημα «Η εργατική τάξη γράφει την ιστορία».

Η ανάδειξη της περιόδου αυτής δεν γίνεται για ιστορικούς λόγους ούτε αποτελεί επετειακή ή εθιμοτυπική υποχρέωση. Είναι σημερινή αναγκαιότητα να αναδειχθεί η δύναμη που έχει το εργατικό κίνημα, όταν οργανώνεται σε επαναστατική βάση, καθώς και η ορμή που αποκτά, όταν μπολιάζεται με τις επαναστατικές, κομμουνιστικές ιδέες στο πολιτικό επίπεδο. Αυτή η αφετηρία, άλλωστε, ήταν το προίμιο της εποποιίας που χάραξε η εργατική τάξη την περίοδο (1940-49). Στους σημερινούς καιρούς οπισθοχώρησης του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος, όπου κυριαρχούν οι ανταγωνισμοί μεταξύ των ιμπεριαλιστών για το ξαναμοίρασμα του κόσμου, η εξέγερση του '36 είναι φάρος για τις εργαζόμενες μάζες. Η εργατική τάξη και οι αγωνιστές οφείλουν να μελετήσουν τους ταξικούς αγώνες του παρελθόντος, ώστε να διανύσουν τον μακρύ δρόμο της ανασυγκρότησης της εργατικής τάξης, ως τάξη για τον εαυτό της.

Η έναρξη θα γίνει με την κεντρική εκδήλωση πίσω από το Μπέη Χαμάμ (περιοχή Αγ. Βενιζέλου), στις 7 μ.μ., όπου θα εκτεθεί από τους δύο ομιλητές τόσο το ιστορικό και πολιτικό πλαίσιο, τα κύρια γεγονότα και πιτυχές της πολιτικής του κομμουνιστικού κινήματος εκείνη την περίοδο, όσο και διδάγματα και συμπεράσματα που πρέπει να βγουν από τον μεγαλειώδη αυτόν αγώνα.

Το ίδιο βράδυ θα ακολουθήσει πολιτιστικό δρώμενο με τίτλο «Μέρες Μαγιού» και αναφορά στον μεγάλο ποιητή Γ. Ρίτσο, που εμπνεύστηκε από τα μεγάλα αυτά γεγονότα.

Την Κυριακή, στις 11 π.μ., η ΚΟΘ θα συναντηθεί στο υπουργείο ΜΑ.Θ. και θα ακολουθήσει ιστορικός περίπατος σε σημαντικά σημεία της εξέγερσης. Θα συνοδεύεται από σχετική αφήγηση των γεγονότων που έλαβαν χώρα.

Επίσης, στο πλαίσιο των εκδηλώσεων, ο χώρος νεολαίας και πολιτισμού Σφεντόνα τις προηγούμενες ημέρες (5-8 Μάη) θα φιλοξενήσει έκθεση φωτογραφίας και ιστορικού υλικού, ενώ στις 7/5 θα προβάλει την ταινία «Ματωμένος Μάης του '36», του Τάσου Ψαρρά.

σχολία

Ομορφιά I

«Επιλέχτηκα ως ειδικός σύμβουλος, επειδή ήμουν ωραίος», είπε ειρωνικά σε τηλεοπτική συνέντευξη ο υφυπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης Μακάριος Λαζαρίδης, επικειρώνοντας να απαντήσει στην έντονη κριτική που δέχεται με αφορμή την έλλειψη πτυχίου, για τον διορισμό του το 2007. Απατηλή ομορφιά.

Bachelor of arts

Εμπρηστική επίθεση σημειώθηκε τα ξημερώματα της Κυριακής του Πάσχα σε γκαλερί στην περιοχή του Ψυρρή, η οποία είχε πάρει δημόσια θέση για τη γενοκτονία στη Γάζα, αναγράφοντας την επιγραφή «This gallery is not genocide friendly». Η τέχνη της τρομοκρατίας.

Αποκλεισμός

Ο Τραμπ, αναφερόμενος στον ναυτικό αποκλεισμό των Στενών του Ορμούζ, δήλωσε ότι έχει ως στόχο να εμποδίσει το Ιράν από το να «εκβιάζει» και να «εκμεταλλεύεται τον κόσμο». Μόνο εμείς μπορούμε.

Ομορφιά II

Ο Ντόναλντ Τραμπ πρόσθεσε ότι οι ΗΠΑ δεν εξαρτώνται από τα Στενά του Ορμούζ: «Δεν χρησιμοποιούμε τα Στενά», ενώ υποστήριξε ότι η χώρα του διαθέτει «περισσότερο πετρέλαιο και φυσικό αέριο από τη Σαουδική Αραβία και τη Ρωσία. [...] Πολλά πλοία κατευθύνονται προς τη χώρα μας αυτή τη στιγμή για να φορτώσουν το καλύτερο και πιο γλυκό πετρέλαιο». Και το πιο ωραίο.

Πειρατές

Συνεχίζοντας τις δηλώσεις του, ο πρόεδρος των ΗΠΑ απηύθυνε νέα απειλή προς την Κούβα, η οποία επίσης βρίσκεται υπό αμερικανικό αποκλεισμό, όπως και το Ιράν. Ο Τραμπ δήλωσε ότι οι ΗΠΑ ενδέχεται να «κάνουν μία στάση» στην Κούβα, μόλις φύγει από το επίκεντρό των ΗΠΑ το Ιράν. Για να κρύψουν το πετρέλαιο που λήστεψαν.

Θαύμα

Ο Ντόναλντ Τραμπ ανέβασε στην πλατφόρμα Truth Social μια εικόνα -έχει δημιουργηθεί με τη χρήση τεχνητής νοημοσύνης- στην οποία απεικονίζεται ο ίδιος ως Ιησούς και στο φόντο της να διακρίνονται η αμερικανική σημαία, το Άγαλμα της Ελευθερίας και αρκετά μαχητικά αεροσκάφη. Περπατούσε στην επιφάνεια των νερών του Ορμούζ.

Φόρτος

Νέες απειλές εναντίον του Ιράν εκτόξευσε ο πρόεδρος των ΗΠΑ, Ντόναλντ Τραμπ, δηλώνοντας ότι «οι ΗΠΑ φορτώνουν πλοία με τα καλύτερα όπλα που κατασκευάστηκαν ποτέ». Αυτά, μάλιστα, «θα χρησιμοποιηθούν σε περίπτωση μη συμφωνίας με το Ιράν». Βόμβες, δολάρια και καθάρματα.

Διόδια

«Δεν πιστεύω ότι η διεθνής κοινότητα θα είναι έτοιμη να αποδεχτεί να επιβάλει διόδια το Ιράν στα Στενά του Ορμούζ», δήλωσε σε συνέντευξη στο CNN ο πρωθυπουργός Κυριάκος. Πρέπει πρώτα να εγκαταστήσει πάρκινγκ με τουαλέτες.

Λέξεις II

Ο αρχηγός της Μητροπολιτικής Αστυνομίας του Λονδίνου, Μαρκ Ρόουλι, και ο ομόλογός του στο Μάντσεστερ, Στίβεν Γουάτσον, δήλωσαν ότι πλέον όσοι φωνάζουν ή κρατούν πλακάτ με τη λέξη «ντιφάντα» θα συλλαμβάνονται. Θα απαγόνται.

Η πολιτική της αποχαύνωσης πατάει φρένο!

Πονάει κεφάλι, κόψε κεφάλι! Στη συγκεκριμένη, μάλιστα, περίπτωση δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι ο πονοκέφαλος θα σταματήσει. Η απαγόρευση πρόσβασης στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης σε παιδιά κάτω των 15 ετών, από την 1η Ιανουαρίου 2027, εμφανίζεται να έχει σχεδόν καθολική αποδοχή. Εκ μέρους της κυβέρνησης, φυσικά, εμφανίζεται και σαν ένα μέτρο με εγγυημένη αποτελεσματικότητα, παρά τις σοβαρές αντιρρήσεις. Ποιος θέλει μικρά παιδιά να περνάνε τη ζωή τους μπροστά σε μια οθόνη, αντί να χαίρονται την πραγματική ζωή; Ποιος θέλει να εθίζονται στα likes, στα αρνητικά πρότυπα και στην ανοησία αντί να ευχαριστιούνται πραγματικά τον ελεύθερο χρόνο τους, να ανακαλύπτουν αυτό που πραγματικά αξίζει; Ποιος προτιμάει την αποχαύνωση, την έκθεση σε κινδύνους από ένα ασφαλές και δημιουργικό περιβάλλον κ.λπ. κ.λπ.;

Η επιλογή μοιάζει αυτονόητη και οι «σοφοί» ενήλικοι, μεταξύ αυτών και ο «σοφός» πρωθυπουργός, απορούν με τις κακές επιλογές των «επίπιστων, ευάλωτων και επιρρεπών» ανήλικων κάτω των 15 ετών. Για τους άνω των 15 ετών, δεν φαίνεται να υπάρχει θέμα. Υπερισχύει η περίφημη «ατομική ευθύνη» και το... «δικαίωμα» στην αποχαύνωση. Προφανώς, υπερισχύει και ο φόβος της απώλειας ψηφοφόρων από μια πιο εκτεταμένη ηλικιακά απαγόρευση. Συνεπώς, από τα «νύχια» των πλατφορμών κοινωνικής δικτύωσης (facebook, tik-tok, instagram κ.λπ.), θα ξεφύγει μόνο μια μικρότερη αριθμητικά ηλικιακή ομάδα των χρηστών, μεταξύ... 0 έως 14+ σε ηλικία. Με τον ψηφιακό εθισμό ακλόνητο. Αφαιρέστε, τώρα, από αυτή την «ομάδα-στόχο» τους πολλούς που θα βρίσκουν τρόπους να παρακάμπτουν τους περιορισμούς (ψεύτικες ηλικίες, λογαριασμοί γονέων, αδερφών, VPN) και υπολογίστε το αποτέλεσμα. Αλήθεια, πώς και δεν την σκέφτηκε πιο νωρίς η κυβέρνηση -ιδιαίτερα ο «σοφός» πρωθυπουργός- αυτή την επικοινωνιακή φούσκα; Μια φούσκα, ωστόσο, επικίνδυνη, που θα σκάσει στην αναζήτηση «γκρίζων» πλατφορμών, όπου δεν πιάνει η απαγόρευση και όπου αλωνίζουν ακροδεξιές-ναζιστικές απόψεις.

Δεν είμαστε, προφανώς, υπέρ μια ευρύτερης ή

γενικής απαγόρευσης. Δεν τρέφουμε αυταπάτες για την αποτελεσματικότητα των «απαγορεύσεων», ούτε για τη φύση του καπιταλισμού της αποχαύνωσης στην εποχή των αλγόριθμων και της τεχνητής νοημοσύνης. Έχει σημασία, ωστόσο, ο χειρισμός των «ιθαγενών»: «Αν κάτι μας κάνει να αισθανόμαστε πιο αγχωμένοι, χειρότερα, λιγότερο καλοί από αυτό που πραγματικά είμαστε, τότε ίσως αξίζει να μπει ένα φρένο», είπε, μεταξύ... 6-7, ο πρωθυπουργός στο τρισκατάρατο για τους κάτω των 15 ετών tik-tok. Όμως, υπάρχει, πράγματι, η «άλλη» επιλογή;

Αλήθεια, πόσοι μαθητές δεν αισθάνονται αγχωμένοι, χειρότερα, λιγότερο καλοί από αυτό που πραγματικά είναι, βιώνοντας μια εκπαίδευση σκληρά ανταγωνιστική, βαθιά ταξική, έντονα εντατικοποιημένη, πιεστική, αυστηρή, τιμωρητική και πολλές φορές ανούσια; Με τις ψυχολογικές πιέσεις για «καλές επιδόσεις», ώστε να πάνε σε ένα «καλό σχολείο», σε ένα «καλό Πανεπιστήμιο» να επηρεάζουν τη συμπεριφορά και να αυξάνουν τις απαιτήσεις των γονέων από τα πρώτα σχολικά βήματα; Μετά τα σχολικά προγράμματα έρχονται τα μαθήματα στο σπίτι, τα φροντιστήρια, οι εξωσχολικές δραστηριότητες (όλα υπό επιτήρηση), όπου το «κυνήγι επιδόσεων» συνεχίζεται. Μοιάζει το 13ωρο να εφαρμόστηκε πρώτα στους μαθητές και να επεκτάθηκε στους εργαζόμενους με νόμο. Αυτό δεν είναι μόρφωση, αλλά παραμόρφωση, που οδηγεί στην παραίτηση, ιδίως τους πιο ευάλωτους και «μη αστικών προδιαγραφών» μαθητές. Κι όπως παλαιότερα εκτονωνόμασταν, κυρίως, στην τηλεόραση (παρεμπιπτόντως, ανάλογες αντιδράσεις είχαμε εδώ), τώρα εκτονωνόμαστε, ίσως πιο επικίνδυνα, διαδικτυακά και αλγοριθμικά. Με όλα τα συμπτώματα ενός συστήματος που αντιλαμβάνεται τον άνθρωπο ως «προϊόν», ως «μηχανή απόδοσης και κέρδους», να είναι σε εντεινόμενη ισχύ.

Μήπως δεν έχει σημασία ότι η απαγόρευση εξαγγέλθηκε από μια κυβέρνηση και σε μια εποχή (άλλωστε, τα τελευταία 1-2 χρόνια υπάρχει παγκόσμιο κύμα σχετικών νομοθετικών πρωτοβουλιών) που λατρεύει τις απαγορεύσεις και την καταστολή; Από ένα σύστημα που δαιμονοποιεί τα σύμπτωμα και δεν αντιμετωπίζει τις αιτίες; Από

έναν πρωθυπουργό με μεγαλόστομη και επικοινωνιακή διαχείριση του «τίποτα» ή του σοβαρού; Μήπως δεν έχει σημασία ότι τα περί «προστασίας των παιδιών» συνυπάρχουν με τη δικαιολόγηση μαζικών δολοφονιών μικρών παιδιών στη Μ. Ανατολή; Όπου η σφαγή ανθρώπων κάθε ηλικίας κρίνεται κυνικά «μη παραγωγική», όταν το μακελειό «ξεφεύγει»;

Κι όμως, περισσότερες απαγορεύσεις, περισσότερες και αυστηρότερες ποινές προτείνονται σαν λύση! Για να αποφύγουμε την κοινωνική ευθύνη και τη φροντίδα που οφείλουμε και έχουν ανάγκη τα παιδιά. Από το τίποτα, καλύτερα η απαγόρευση, λένε! Μόνο που με τις «μισές λύσεις» συμβαίνει ό,τι και με τις «μισές αλήθειες», είναι χειρότερες από το ψέμα. Και γιατί τίποτα ή απαγόρευση;

Στην πραγματικότητα, η απαγόρευση αθώνει και αφήνει άθικτα τα συμφέροντα των μεγάλων καπιταλιστικών κολοσσών της τεχνολογίας. Καμία προστασία από επιβλαβές και προσβλητικό για τον άνθρωπο περιεχόμενο, πέρα από αυτά που βλάπτουν το ίδιο το σύστημα. Κανένας περιορισμός των εθιστικών μηχανισμών, γιατί αυτή είναι η πεμπτούσια της «ελεύθερης αγοράς». Το μακρύ και βαρύ κατηγορητήριο για τις πλατφόρμες κοινωνικής δικτύωσης είναι δεδομένο και μόνο από το γεγονός ότι πίσω τους βρίσκονται αμείλικτα εμπορικά, οικονομικά έως και γεωπολιτικά συμφέροντα, μακριά από τις λαϊκές και νεολαιίστικες ανάγκες. Δεν είναι τα social media που αλλάζουν από μόνα τους τη ζωή μας και τον κόσμο.

Υπάρχει διέξοδος από την ψηφιακή βαρβαρότητα; Όχι όσο αυτή αντανάκλα, προβάλλει, παραμορφώνει, μεγεθύνει και διαιωνίζει, λόγω των ιδιαίτερων «ικανοτήτων» του μέσου, την πραγματική βαρβαρότητα που πρέπει να καταπολεμηθεί. Ωστόσο, δεν είμαστε μόνοι, ανήμποροι και αβοήθητοι. Η χαρά της επικοινωνίας, της συντροφικότητας και της συλλογικότητας (ακόμη και της ψηφιακής, όπου απαιτείται), σε όλα τα επίπεδα και με όλες τις διαβαθμίσεις, είναι ο δρόμος. Κι όσο αυτή η συλλογικότητα δίνει νόημα και διέξοδο στη ζωή, τόσο ο δρόμος φαρδαίνει και επεκτείνεται, μας πάει πιο μακριά και σε καλύτερα μέρη.